

DYREKTYWY

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY 2009/28/WE

z dnia 23 kwietnia 2009 r.

w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych zmieniająca i w następstwie uchylająca dyrektywy 2001/77/WE oraz 2003/30/WE

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 175 ust. 1 oraz art. 95 w związku z art. 17, 18 i 19 niniejszej dyrektywy,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,uwzględniając opinię Komitetu Regionów ⁽²⁾,stanowiąc zgodnie z procedurą określoną w art. 251 Traktatu ⁽³⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Kontrola zużycia energii w Europie oraz zwiększone stosowanie energii ze źródeł odnawialnych wraz z oszczędnością energii i zwiększoną efektywnością energetyczną stanowią istotne elementy pakietu środków koniecznych do redukcji emisji gazów cieplarnianych i spełnienia postanowień Protokołu z Kioto do Ramowej Konwencji Organizacji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu, a także do wywiązania się z innych wspólnotowych i międzynarodowych zobowiązań w zakresie redukcji emisji gazów cieplarnianych, wykraczających poza rok 2012. Elementy te mają również duże znaczenie dla zwiększenia bezpieczeństwa dostaw energii, wspierania rozwoju technologicznego i innowacji, a także dla tworzenia możliwości zatrudnienia i możliwości rozwoju regionalnego, zwłaszcza na obszarach wiejskich i odizolowanych.
- (2) W szczególności zwiększające się udoskonalenia technologiczne, zachęty do korzystania z transportu publicznego i jego rozwoju, stosowanie technologii energooszczędnych oraz stosowanie energii ze źródeł odnawialnych w transporcie należą do jednych z najskuteczniejszych narzędzi, dzięki którym Wspólnota może zmniejszyć swoje uzależnienie

od importu ropy w sektorze transportu, w którym problem bezpieczeństwa dostaw energii jest najdotkliwszy i ma wpływ na rynek paliw w tym sektorze.

- (3) Szanse osiągnięcia wzrostu gospodarczego dzięki innowacjom i zrównoważonej konkurencyjnej polityce energetycznej zostały uznane. Wytwarzanie energii ze źródeł odnawialnych zależy często od lokalnych lub regionalnych małych i średnich przedsiębiorstw (MŚP). Ważne są możliwości rozwoju i zatrudnienia, jakie stwarzają w państwach członkowskich regionalne i lokalne inwestycje w dziedzinie wytwarzania energii ze źródeł odnawialnych. W związku z tym Komisja i państwa członkowskie powinny wspierać krajowe i regionalne środki na rzecz rozwoju w tych dziedzinach, promować wymianę najlepszych wzorców w zakresie wytwarzania energii ze źródeł odnawialnych pomiędzy lokalnymi i regionalnymi inicjatywami rozwojowymi, a także propagować korzystanie z finansowania strukturalnego w tym obszarze.
- (4) Przy podejmowaniu decyzji o sprzyjaniu rozwojowi rynku odnawialnych źródeł energii należy wziąć pod uwagę jego pozytywny wpływ na szanse rozwoju regionalnego i lokalnego, na poszerzenie perspektywy wywozu, spójność społeczną i możliwości zatrudnienia, szczególnie w przypadku MŚP, jak również niezależnych producentów energii.
- (5) Aby obniżyć emisje gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmniejszyć jej zależność od importu energii, powinno się ściśle powiązać rozwój energii ze źródeł odnawialnych ze wzrostem wydajności energetycznej.
- (6) Odpowiednim jest wspieranie fazy demonstracji i komercjalizacji zdecentralizowanych technologii w zakresie energii odnawialnej. Dążenie do zdecentralizowanego wytwarzania energii niesie ze sobą wiele korzyści, w tym wykorzystanie lokalnych źródeł energii, większe bezpieczeństwo dostaw energii w skali lokalnej, krótsze odległości transportu oraz mniejsze straty przesyłowe. Taka decentralizacja wspiera również rozwój i spójność społeczności poprzez zapewnienie źródeł dochodu oraz tworzenie miejsc pracy na szczeblu lokalnym.

⁽¹⁾ Dz.U. C 77 z 31.3.2009, s. 43.

⁽²⁾ Dz.U. C 325 z 19.12.2008, s. 12.

⁽³⁾ Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 17 grudnia 2008 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym) i decyzja Rady z dnia 6 kwietnia 2009 r.

- (7) Dyrektywa 2001/77/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 września 2001 r. w sprawie wspierania produkcji na rynku wewnętrznym energii elektrycznej wytwarzanej ze źródeł odnawialnych ⁽¹⁾ oraz dyrektywa 2003/30/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 8 maja 2003 r. w sprawie wspierania użycia w transporcie biopaliw lub innych paliw odnawialnych ⁽²⁾ zawierają definicje różnych rodzajów energii ze źródeł odnawialnych. Dyrektywa 2003/54/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 czerwca 2003 r. dotycząca wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej ⁽³⁾ zawiera definicje dotyczące ogólnie sektora energii elektrycznej. W interesie pewności prawa i jasności właściwe jest zastosowanie tych samych lub podobnych definicji w niniejszej dyrektywie.
- (8) W komunikacie Komisji z dnia 10 stycznia 2007 r. pod tytułem „Mapa drogowa na rzecz energii odnawialnej — Energie odnawialne w XXI wieku: budowanie bardziej zrównoważonej przyszłości” wykazano, że cel przewidujący 20 % udział energii ze źródeł odnawialnych w całkowitym zużyciu energii i 10 % udział energii ze źródeł odnawialnych w transporcie są celami odpowiednimi i osiągalnymi oraz że ramy zawierające cele obowiązkowe powinny zapewnić przedsiębiorstwom długotrwałą pewność potrzebną do dokonywania trwałych inwestycji w sektorze energii odnawialnej, dzięki którym można zmniejszyć zależność od importowanych paliw kopalnych oraz zwiększyć wykorzystanie nowych technologii energetycznych. Powyższe cele istnieją w kontekście 20 % poprawy wydajności energetycznej do roku 2020 określonej w komunikacie Komisji z dnia 19 października 2006 r. zatytułowanym „Plan działania na rzecz racjonalizacji zużycia energii: sposoby wykorzystania potencjału”, popartym przez Radę Europejską w marcu 2007 r. oraz przez Parlament Europejski w jego rezolucji z dnia 31 stycznia 2008 r. w sprawie tego planu działania.
- (9) Na posiedzeniu Rady Europejskiej w marcu 2007 r. potwierdzono zobowiązanie Wspólnoty do rozwoju energii ze źródeł odnawialnych na terytorium Wspólnoty po roku 2010. Rada poparła obowiązkowy cel przewidujący 20 % udział energii ze źródeł odnawialnych w całkowitym zużyciu energii we Wspólnocie do 2020 r. i obowiązkowy minimalny cel przewidujący 10 % udział biopaliw w ogólnym zużyciu benzyny i oleju napędowego w transporcie, który wszystkie państwa członkowskie są zobowiązane osiągnąć do 2020 r. i który należy zrealizować w sposób efektywny pod względem kosztów. Stwierdzono, że wiążący charakter celu dla biopaliw jest właściwy pod warunkiem, że produkcja będzie trwała, biopaliwa drugiej generacji staną się dostępne na rynku i że dyrektywa 98/70/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 1998 r. odnosząca się do jakości benzyny i olejów napędowych ⁽⁴⁾ zostanie zmieniona, aby umożliwić właściwe poziomy mieszania. Rada Europejska w marcu 2008 r. powtórzyła, że bardzo ważne jest wypracowanie i spełnianie skutecznych kryteriów zrównoważonego rozwoju w odniesieniu do biopaliw i zapewnienie dostępności w handlu biopaliw drugiej generacji. Rada Europejska w czerwcu 2008 r. ponownie odniosła się do kwestii kryteriów zrównoważonego rozwoju i opracowania biopaliw drugiej generacji oraz podkreśliła potrzebę oceny ewentualnego oddziaływania produkcji biopaliw na rolnicze produkty żywnościowe i w miarę konieczności podjęcia działań w celu skorygowania niedociągnięć. Stwierdziła też, że należy w dalszym ciągu oceniać środowiskowe i społeczne konsekwencje produkcji i stosowania biopaliw.
- (10) W swojej rezolucji z dnia 25 września 2007 r. w sprawie mapy drogowej na rzecz energii odnawialnej w Europie ⁽⁵⁾ Parlament Europejski wezwał Komisję do przedstawienia do końca 2007 r. wniosku w sprawie ram prawnych w zakresie energii ze źródeł odnawialnych, podkreślając znaczenie określenia docelowych udziałów energii ze źródeł odnawialnych na poziomie Wspólnoty oraz na poziomie państw członkowskich.
- (11) Konieczne jest określenie przejrzystych i jednoznacznych zasad obliczania udziału energii ze źródeł odnawialnych i definiowania takich źródeł. W tym kontekście należy uwzględnić energię obecną w oceanach i innych częściach wód w postaci fal, prądów morskich, pływów, oceanicznych gradientów energii ciepła lub gradientów zasolenia.
- (12) Wykorzystanie surowców rolnych, takich jak nawóz pochodzenia zwierzęcego czy mokry obornik oraz innych odpadów zwierzęcych i organicznych do wytwarzania biogazu dzięki wysokiemu potencjałowi oszczędności w emisji gazów cieplarnianych daje znaczne korzyści dla środowiska zarówno przy wytwarzaniu energii ciepła i elektrycznej, jak i stosowaniu jako biopaliwo. Instalacje na biogaz dzięki zdecentralizowanemu charakterowi i regionalnej strukturze inwestycyjnej mogą wnieść znaczący wkład w zrównoważony rozwój obszarów wiejskich i stwarzać nowe perspektywy zarobku dla rolników.
- (13) W świetle stanowiska zajętego przez Parlament Europejski, Radę i Komisję właściwe jest wyznaczenie obowiązkowych celów krajowych, zgodnie z którymi we Wspólnocie w 2020 r. ze źródeł odnawialnych pochodzić będzie 20 % energii i 10 % w sektorze transportu.
- (14) Głównym celem wyznaczenia obowiązkowych krajowych celów jest zagwarantowanie pewności dla inwestorów i zachęcanie do ciągłego rozwijania technologii, które wytwarzają energię ze wszystkich rodzajów źródeł odnawialnych. Nie jest zatem właściwe odkładanie decyzji o tym, czy dany cel jest obowiązkowy, do momentu zaistnienia przyszłego wydarzenia.

⁽¹⁾ Dz.U. L 283 z 27.10.2001, s. 33.

⁽²⁾ Dz.U. L 123 z 17.5.2003, s. 42.

⁽³⁾ Dz.U. L 176 z 15.7.2003, s. 37.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 350 z 28.12.1998, s. 58.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 219 E z 28.8.2008, s. 82.

- (15) Punkty wyjściowe, potencjał poszczególnych państw członkowskich w zakresie energii odnawialnych i ich koszty energetyczne są różne. Dlatego konieczne jest przełożenie całkowitego celu wspólnotowego na poziomie 20 % na indywidualne cele dla poszczególnych państw członkowskich, z należyтым uwzględnieniem sprawiedliwego i odpowiedniego rozdziału zobowiązań, dostosowanego do zróżnicowanych punktów wyjściowych i potencjałów państw członkowskich, w tym obecnego poziomu wykorzystania energii ze źródeł odnawialnych i struktury koszyka energetycznego. Należy dokonać tego przez rozdzielanie wymaganego całkowitego zwiększenia wykorzystania energii ze źródeł odnawialnych pomiędzy państwa członkowskie w oparciu o równe zwiększenie udziału każdego państwa członkowskiego, wazone PKB i po dostosowaniu w celu odzwierciedlenia ich punktów wyjściowych i przy obliczaniu w odniesieniu do końcowego zużycia energii brutto, biorąc pod uwagę dotychczasowy wysiłek państw członkowskich w zakresie wykorzystania energii ze źródeł energii.
- (16) W odniesieniu do 10 % celu dla energii ze źródeł odnawialnych w sektorze transportu właściwe jest natomiast ustalenie takiego samego udziału dla wszystkich państw członkowskich w celu zapewnienia spójności specyfikacji paliw transportowych i ich dostępności. Ponieważ handel paliwami transportowymi nie przysparza trudności, państwa członkowskie nieposiadające w wystarczającym zakresie odpowiednich zasobów będą mogły łatwo uzyskać biopaliwa w inny sposób. Mimo iż osiągnięcie przez Wspólnotę celu w zakresie wykorzystania energii ze źródeł odnawialnych w transporcie wyłącznie w oparciu o produkcję wewnątrzspółnotową byłoby technicznie możliwe, prawdopodobne i pożądane jest, aby cel ten został de facto osiągnięty przez połączenie produkcji wewnątrzspółnotowej i przywozów. W tym celu Komisja powinna monitorować zaopatrzenie wspólnotowego rynku biopaliw i w razie konieczności proponować odpowiednie środki celem zapewnienia równowagi między produkcją wewnątrzspółnotową i przywozami, między innymi przy uwzględnieniu przebiegu wielostronnych i dwustronnych negocjacji handlowych, aspektów środowiskowych, społecznych i ekonomicznych, a także względów bezpieczeństwa dostaw energii.
- (17) Poprawa efektywności energetycznej jest głównym celem Wspólnoty, a zmierza ona do osiągnięcia poprawy efektywności energetycznej o 20 % do roku 2020. Cel ten, wraz z obowiązującym prawodawstwem obejmującym dyrektywę 2002/91/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie charakterystyki energetycznej budynków ⁽¹⁾, dyrektywę 2005/32/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 lipca 2005 r. ustanawiającą ogólne zasady ustalania wymogów dotyczących ekoprojektu dla produktów wykorzystujących energię ⁽²⁾ i dyrektywę 2006/32/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 kwietnia 2006 r. w sprawie efektywności końcowego wykorzystania energii i usług energetycznych ⁽³⁾, ma do odegrania kluczową rolę w zagwarantowaniu, że cele klimatyczne i energetyczne będą osiągnane najmniejszym kosztem, oraz może dać nowe możliwości gospodarce Unii Europejskiej. Strategie polityczne w zakresie efektywności energetycznej oraz oszczędności energii należą do najsukuczniejszych metod zwiększenia przez państwa członkowskie procentowego udziału energii ze źródeł odnawialnych, a zatem państwa członkowskie będą łatwiej osiągać krajowe cele ogólne oraz dla sektora transportu, dotyczące udziału energii ze źródeł odnawialnych, które zostały określone w niniejszej dyrektywie.
- (18) Na państwach członkowskich spoczywać będzie obowiązek znaczącej poprawy efektywności energetycznej we wszystkich sektorach w celu łatwiejszego osiągnięcia celów państw członkowskich dotyczących energii ze źródeł odnawialnych, wyrażonych w postaci wartości procentowej końcowego zużycia energii brutto. Efektywność energetyczna w sektorze transportu jest niezbędna, gdyż obowiązkowy cel dotyczący procentowego udziału energii ze źródeł odnawialnych będzie prawdopodobnie coraz trudniej osiągnąć w sposób zrównoważony, jeśli całkowity popyt na energię w transporcie wciąż będzie rosł. Obowiązkowy cel 10 % dla transportu, który mają osiągnąć wszystkie państwa członkowskie, należy zatem zdefiniować jako tę część końcowego zużycia energii w sektorze transportu, która ma pochodzić ze źródeł odnawialnych jako całości, a nie tylko z biopaliw.
- (19) Aby obowiązkowe krajowe cele ogólne zostały osiągnięte, państwa członkowskie powinny pracować w kierunku orientacyjnego kursu, nakreślającego drogę do osiągnięcia obowiązkowych ostatecznych celów. Powinny stworzyć krajowy plan działania w zakresie energii odnawialnej zawierający informacje o celach sektorowych, mając na uwadze fakt, że istnieją różne zastosowania dla biomasy i dlatego kluczowe znaczenie ma zmobilizowanie nowych zasobów biomasy. Ponadto państwa członkowskie powinny ustalić środki służące osiągnięciu tych celów. Każde państwo członkowskie, szacując oczekiwane końcowe zużycie energii brutto w swoim krajowym planie działania w zakresie energii odnawialnych, powinno ocenić, w jakim stopniu środki służące efektywności energetycznej i oszczędności energii mogą przyczynić się do osiągnięcia krajowych celów. Państwa członkowskie powinny wziąć pod uwagę optymalne połączenie technologii z zakresu efektywności energetycznej i energii ze źródeł odnawialnych.
- (20) Aby umożliwić osiągnięcie korzyści z postępu technologicznego i ekonomii skali, orientacyjny kurs powinien uwzględniać możliwość szybszego wzrostu wykorzystania energii ze źródeł odnawialnych w przyszłości. Tym sposobem szczególną uwagę można poświęcić sektorom, które niewspółmiernie cierpią z powodu braku postępu technologicznego i ekonomii skali i pozostają słabo rozwinięte, ale które w przyszłości mogą w znaczący sposób przyczynić się do osiągnięcia celów wyznaczonych na rok 2020.
- (21) Punktem wyjściowym dla obranego orientacyjnego kursu powinien być rok 2005, ponieważ jest to ostatni rok, dla którego dostępne są wiarygodne dane dotyczące udziałów energii ze źródeł odnawialnych w poszczególnych krajach.

⁽¹⁾ Dz.U. L 1 z 4.1.2003, s. 65.

⁽²⁾ Dz.U. L 191 z 22.7.2005, s. 29.

⁽³⁾ Dz.U. L 114 z 27.4.2006, s. 64.

- (22) Dla osiągnięcia celów niniejszej dyrektywy niezbędne jest, aby Wspólnota i państwa członkowskie poświęciły znaczącą ilość środków finansowych na badanie i rozwój technologii opierających się na odnawialnych źródłach energii. W szczególności Europejski Instytut Innowacji i Technologii powinien nadać pierwszeństwo pracom badawczo-rozwojowym nad technologiami opartymi na odnawialnych źródłach energii.
- (23) Państwa członkowskie mogą zachęcać władze lokalne i regionalne do ustanawiania celów przekraczających cele krajowe oraz zaangażowanie władz lokalnych i regionalnych w prace zmierzające do opracowania krajowych planów działania w zakresie energii odnawialnej oraz uświadczenia korzyści płynących z energii ze źródeł odnawialnych.
- (24) Aby w pełni wykorzystać potencjał biomasy, Wspólnota i państwa członkowskie powinny wspierać większą mobilizację istniejących rezerw drewna oraz opracowanie nowych systemów gospodarki leśnej.
- (25) Państwa członkowskie mają różny potencjał w zakresie energii odnawialnej i na szczeblu krajowym posługują się różnymi systemami wspierania energii ze źródeł odnawialnych. Większość państw członkowskich stosuje systemy wsparcia, w których korzyści wiążą się wyłącznie ze stosowaniem energii ze źródeł odnawialnych wyprodukowanej na ich terytorium. Aby krajowe systemy wsparcia funkcjonowały właściwie, niezbędna jest możliwość kontrolowania przez państwa członkowskie skutków i kosztów krajowych systemów wsparcia w zależności od ich różnicowanego potencjału. Jednym z ważnych środków do osiągnięcia celu niniejszej dyrektywy jest zagwarantowanie właściwego funkcjonowania krajowych systemów wsparcia wynikających z dyrektywy 2001/77/WE, po to, by zachować zaufanie inwestorów oraz pozwolić państwom członkowskim na opracowanie skutecznych środków krajowych pozwalających osiągnąć wyznaczone cele. Celem niniejszej dyrektywy jest ułatwienie transgranicznego wspierania energii ze źródeł odnawialnych bez wpływania na krajowe systemy wsparcia. Wprowadza ona opcjonalne mechanizmy współpracy między państwami członkowskimi, pozwalające im ustalić zakres, w jakim jedno państwo członkowskie będzie wspierało wytwarzanie energii w innym państwie członkowskim, oraz zakres, w jakim wytwarzanie energii ze źródeł odnawialnych powinna być zaliczana na poczet krajowych celów ogólnych wyznaczonych dla któregośkolwiek z nich. W celu zagwarantowania skuteczności obu środków służących osiągnięciu celów, tj. krajowych systemów wsparcia oraz mechanizmów współpracy, niezbędne jest, by państwa członkowskie mogły określać, czy i w jakim zakresie ich krajowe systemy wsparcia mają zastosowanie do energii ze źródeł odnawialnych wyprodukowanej w innych państwach członkowskich i by miały możliwość wyrażenia zgody na to przez zastosowanie mechanizmów współpracy przewidzianych w niniejszej dyrektywie.
- (26) Pożądane jest, aby ceny energii odzwierciedlały zewnętrzne koszty wytwarzania i zużycia energii, w tym, jeśli jest to stosowne, koszty środowiskowe i społeczne oraz koszty opieki zdrowotnej.
- (27) Wsparcie publiczne jest konieczne do osiągnięcia celów Wspólnoty w zakresie rozszerzenia wykorzystania energii elektrycznej wytwarzanej z odnawialnych źródeł energii, w szczególności tak długo jak ceny energii elektrycznej na rynku wewnętrznym nie będą odzwierciedlały pełnych kosztów i korzyści środowiskowych i społecznych wynikających z wykorzystanych źródeł energii.
- (28) Wspólnota i państwa członkowskie powinny dążyć do całkowitej redukcji zużycia energii w transporcie oraz do zwiększenia efektywności energetycznej w transporcie. Główne środki służące obniżeniu zużycia energii w transporcie obejmują planowanie transportu, wspieranie transportu publicznego, zwiększenie udziału pojazdów elektrycznych w produkcji oraz produkcja energooszczędnych pojazdów o mniejszych rozmiarach i mniejszej pojemności silnika.
- (29) Państwa członkowskie powinny dążyć do zróżnicowania koszyka energetycznego w zakresie energii ze źródeł odnawialnych we wszystkich sektorach transportu. Do dnia 1 czerwca 2015 r. Komisja powinna przedstawić Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie przedstawiające możliwości większego wykorzystania energii ze źródeł odnawialnych we wszystkich sektorach transportu.
- (30) Na potrzeby niniejszej dyrektywy przy obliczaniu wkładu energii elektrycznej pochodzącej z elektrowni wodnych i wiatrowych wpływ zmiennych warunków klimatycznych powinien być łagodzony przez zastosowanie zasady normalizacji. Ponadto energii elektrycznej wytworzonej w elektrowniach szczytowych z członem pompowym z wykorzystaniem uprzednio wpompowanej wody nie powinno uznawać się za energię elektryczną wytworzoną z odnawialnych źródeł energii.
- (31) Pompy ciepła umożliwiające wykorzystanie ciepła (aerothermalnego, goetermalnego lub hydrotermalnego) na użytecznym poziomie temperatury potrzebują energii elektrycznej lub innej energii dodatkowej do funkcjonowania. Dlatego energia używana do zasilania pomp ciepła powinna być odejmowana od całkowitego użytecznego ciepła. Jedyne pompy ciepła, których wydajność znacząco przekracza pierwotną energię potrzebną do ich zasilania, powinny być uwzględniane.
- (32) Systemy energii biernej wykorzystują konstrukcję budynków do spożytkowania energii. Tę energię uważa się za energię zaoszczędzoną. Aby uniknąć podwójnego liczenia, energii spożytkowanej w ten sposób nie powinno się brać pod uwagę do celów niniejszej dyrektywy.
- (33) W niektórych państwach członkowskich lotnictwo ma duży udział w końcowym zużyciu energii brutto. W świetle obecnych ograniczeń technologicznych i regulacyjnych, które uniemożliwiają komercyjne stosowanie biopaliw w lotnictwie, należy częściowo wyłączyć takie państwa członkowskie, nie uwzględniając w obliczeniach ich końcowego zużycia energii brutto w krajowym transporcie lotniczym ilości, o którą przekraczają o 1,5 raza średnią wartość Wspólnoty dla końcowego zużycia energii brutto w lotnictwie w 2005 r. według ustaleń Eurostatu, tj. 6,18 %. Cypr i Malta, ze względu na ich wyspiarski i peryferyjny charakter, opierają się na lotnictwie jako źródłu transportu, który ma podstawowe znaczenie dla ich obywateli i gospodarki. Wskutek tego Cypr

- i Malta mają końcowe zużycie energii brutto w krajowym transporcie lotniczym niewspółmiernie wysokie, tj. ponad trzy razy wyższe od średniej Wspólnoty w 2005 r., są zatem niewspółmiernie dotknięte obecnymi ograniczeniami technologicznymi i regulacyjnymi. Dla tych państw członkowskich należałoby przewidzieć, że to zwolnienie powinno obejmować ilość, o jaką przekraczają średnią Wspólnoty dla końcowego zużycia energii brutto w lotnictwie w 2005 r. według ustaleń Eurostatu, tj. 4,12 %.
- (34) Aby osiągnąć model energetyczny stawiający na energię ze źródeł odnawialnych, konieczne jest wspieranie współpracy strategicznej między państwami członkowskimi, z udziałem, w stosownych przypadkach, regionów i jednostek lokalnych.
- (35) Z należywym uwzględnieniem przepisów niniejszej dyrektywy należy zachęcać państwa członkowskie do prowadzenia wszelkich odpowiednich form współpracy w związku z celami ustalonymi w niniejszej dyrektywie. Taka współpraca może być prowadzona dwustronnie lub wielostronnie na wszystkich szczeblach. Oprócz mechanizmów mających wpływ na obliczanie oraz wypełnianie celów, ustalonych wyłącznie niniejszą dyrektywą, mianowicie transferów statystycznych między państwami członkowskimi, wspólnych projektów i wspólnych systemów wsparcia, taka współpraca może również przyjąć postać na przykład wymiany informacji i najlepszych praktyk, przewidzianych w szczególności w platformie na rzecz przejrzystości ustanowionej niniejszą dyrektywą, oraz dobrowolnej koordynacji wszystkich rodzajów systemów wsparcia.
- (36) Aby stworzyć możliwości zmniejszenia kosztów osiągnięcia celów określonych w niniejszej dyrektywie, należy ułatwić użytkowanie w państwach członkowskich energii ze źródeł odnawialnych w innych państwach członkowskich oraz umożliwić państwom członkowskim uwzględnianie energii ze źródeł odnawialnych, zużytych w innych państwach członkowskich na poczet swoich celów krajowych. Dlatego niezbędne są środki zwiększające elastyczność, ale pozostają one w gestii państw członkowskich, tak aby nie wpłynąć na ich zdolność do osiągnięcia celów krajowych. Takie środki zwiększające elastyczność przybierają postać transferów statystycznych, wspólnych projektów państw członkowskich lub wspólnych systemów wsparcia.
- (37) Powinna istnieć możliwość zaliczania importowanej energii elektrycznej, wyprodukowanej poza terytorium Wspólnoty z odnawialnych źródeł energii, na poczet realizacji celów państw członkowskich. Niemniej jednak, aby uniknąć wzrostu netto emisji gazów cieplarnianych w wyniku zmiany wykorzystania istniejących źródeł odnawialnych i ich całościowego bądź częściowego zastąpienia konwencjonalnymi źródłami energii, liczona powinna być jedynie energia elektryczna wyprodukowana przez instalacje energii odnawialnej, które oddano do eksploatacji po wejściu w życie niniejszej dyrektywy lub przez wzrost zdolności instalacji, która została odnowiona po tej dacie. Aby zagwarantować odpowiednie skutki zastępowania energii konwencjonalnej energią ze źródeł odnawialnych
- we Wspólnocie, a także w państwach trzecich, należy zagwarantować, że taki import może być w miarodajny sposób przesłany i rozliczony. Uwzględnione zostaną takie umowy z krajami trzecimi dotyczące organizacji takiego handlu energią elektryczną pochodzącą z odnawialnych źródeł energii. Jeżeli na mocy odpowiedniej decyzji podjętej w ramach Traktatu o Wspólnocie Energetycznej⁽¹⁾ umawiające się strony tego traktatu zostaną związane przepisami niniejszej dyrektywy, zastosowanie będą miały środki współpracy między państwami członkowskimi przewidziane w niniejszej dyrektywie.
- (38) W przypadku gdy jedno lub więcej państw członkowskich podejmuje z państwem trzecim lub państwami trzecimi wspólne projekty dotyczące wytwarzania energii elektrycznej z odnawialnych źródeł energii, te wspólne projekty powinny dotyczyć wyłącznie nowo powstających instalacji lub instalacji, których moc została od nowa zwiększona. Pomoże to zagwarantować, że udział energii ze źródeł odnawialnych w całkowitym krajowym zużyciu energii w państwach trzecich nie zostanie ograniczony w związku z importem energii ze źródeł odnawialnych do Wspólnoty. Ponadto zainteresowane państwa członkowskie powinny ułatwiać danemu państwu trzeciemu wykorzystanie na rynku krajowym części wytwarzanej energii pochodzącej z instalacji objętych wspólnym projektem. Zainteresowane państwa trzecie powinny być również zachęcane przez Komisję i państwa członkowskie do opracowywania polityki w zakresie energii ze źródeł odnawialnych obejmującej ambitne cele.
- (39) Mając na uwadze, że projekty prowadzone w krajach trzecich i będące niezwykle istotne dla interesów europejskich, takie jak śródziemnomorski plan słoneczny, mogą potrzebować długiego okresu realizacji, zanim zostaną w pełni połączone z terytorium Wspólnoty, należy wesprzeć rozwój tych projektów poprzez umożliwienie państwom członkowskim uwzględnienia w swoich krajowych celach ograniczonej ilości energii elektrycznej produkowanej przez takie projekty w trakcie tworzenia połączenia.
- (40) Przy stosowaniu przepisów w odniesieniu do szczególnych projektów procedura stosowana przez organy administracji odpowiedzialne za nadzór nad autoryzacjami, certyfikację i licencjonowanie elektrowni wykorzystujących odnawialne źródła energii musi być obiektywna, przejrzysta, niedyskryminująca i proporcjonalna. W szczególności stosowne jest unikanie wszelkich zbędnych obciążeń, które mogłyby wynikać z zaklasyfikowania projektów w zakresie energii odnawialnej jako instalacji stwarzających duże zagrożenie dla zdrowia.
- (41) Zostało wykazane, że brak przejrzystych przepisów i koordynacji między poszczególnymi organami wydającymi zezwolenia utrudnia wykorzystanie energii ze źródeł odnawialnych. Z tej przyczyny specyficzna struktura sektora energii odnawialnej powinna zostać wzięta pod uwagę przez organy krajowe, regionalne i lokalne przy dokonywaniu przeglądu procedur administracyjnych stosowanych przy wydawaniu zezwoleń na budowę i eksploatację obiektów i związanych sieci infrastruktury przesyłu i dystrybucji dla wytwarzania energii elektrycznej, ogrzewanie i chłodzenie lub paliwa transportowe z odnawialnych źródeł energii. Administracyjne procedury wydawania zezwolenia powinny zostać

(1) Dz.U. L 198 z 20.7.2006, s. 18.

- usprawnione i powinny w przejrzysty sposób określać terminy dla instalacji wykorzystujących energię ze źródeł odnawialnych. Zasady i wytyczne dotyczące planowania powinny zostać dostosowane w celu uwzględnienia oszczędnych i przyjaznych dla środowiska urządzeń grzewczych, chłodzących i elektrycznych, wykorzystujących odnawialne źródła energii.
- (42) Z uwagi na korzyści płynące z szybkiego zastosowania energii ze źródeł odnawialnych oraz z uwagi na jej zrównoważony charakter i korzystny wpływ na środowisko państwa członkowskie, stosując przepisy administracyjne, planując struktury i przepisy prawne dotyczące przyznawania pozwoleń na instalacje w odniesieniu do kontroli i redukcji zanieczyszczeń z zakładów przemysłowych, walki z zanieczyszczeniem powietrza oraz zapobiegania przedostawaniu się niebezpiecznych substancji do środowiska lub minimalizacji tego procesu, powinny uwzględnić wkład odnawialnych źródeł energii w realizację celów związanych z ochroną środowiska i zmianami klimatycznymi, zwłaszcza w porównaniu z instalacjami wytwarzającymi energię ze źródeł nieodnawialnych.
- (43) Aby pobudzić udział poszczególnych obywateli w osiągnięciu celów określonych w niniejszej dyrektywie, odpowiednie organy powinny rozważyć możliwość zastąpienia pozwoleń prostym powiadomieniem właściwych organów o instalowaniu małych zdecentralizowanych urządzeń do wytwarzania energii ze źródeł odnawialnych.
- (44) Należy zagwarantować spójność między celami niniejszej dyrektywy oraz innym prawodawstwem wspólnotowym dotyczącym ochrony środowiska. W szczególności w trakcie procedur oceny, planowania lub koncesjonowania instalacji wytwarzających energię ze źródeł odnawialnych państwa członkowskie powinny uwzględniać całość prawodawstwa wspólnotowego w zakresie ochrony środowiska, a także udział odnawialnych źródeł energii w spełnianiu celów dotyczących środowiska i zmiany klimatu, zwłaszcza w porównaniu z instalacjami wytwarzającymi energię ze źródeł nieodnawialnych.
- (45) Krajowe specyfikacje techniczne i inne wymagania wchodzące w zakres dyrektywy 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 1998 r. ustanawiającej procedurę udzielania informacji w zakresie norm i przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego⁽¹⁾ związane na przykład z poziomami jakości, metodami badań lub warunkami użytkowania nie powinny stwarzać przeszkód dla handlu urządzeniami i systemami wykorzystującymi energię odnawialną. Dlatego systemy wsparcia dla energii ze źródeł odnawialnych nie powinny wyznaczać krajowych specyfikacji technicznych innych od istniejących norm wspólnotowych ani wymagać, aby objęte wsparciem urządzenia lub systemy były certyfikowane lub badane w określonym miejscu lub przez określony podmiot.
- (46) Państwa członkowskie powinny rozważyć mechanizmy promocji systemów lokalnego ogrzewania i chłodzenia zasilanych z energii ze źródeł odnawialnych.
- (47) Na poziomie krajowym i regionalnym zasady i obowiązki dotyczące minimalnych wymogów dotyczących stosowania energii ze źródeł odnawialnych w nowych i wyremontowanych budynkach doprowadziły do znacznego wzrostu użytkowania energii ze źródeł odnawialnych. Działania te powinny być wspierane w szerszym kontekście wspólnotowym, podobnie jak bardziej wydajne zastosowania wykorzystujące energię ze źródeł odnawialnych w przepisach i kodeksach budowlanych.
- (48) W celu ułatwienia i przyspieszenia ustalania minimalnych poziomów zużycia energii ze źródeł odnawialnych w budynkach państwa członkowskie powinny zapewnić, że takie poziomy osiąga się poprzez włączanie czynnika energii ze źródeł odnawialnych w osiąganie minimalnych wymagań wydajności energetycznej zgodnie z dyrektywą 2002/91/WE, odnoszącą się do optymalnej z punktu widzenia kosztów redukcji emisji dwutlenku węgla na budynkach.
- (49) Luki informacyjne i szkoleniowe, zwłaszcza w sektorze ogrzewania i chłodzenia, powinny zostać usunięte, aby zachęcić do wykorzystywania energii ze źródeł odnawialnych.
- (50) W zakresie, w jakim dostęp do zawodu instalatora lub wykonywanie tego zawodu podlegają regulacjom, warunki uznawania kwalifikacji zawodowych są ustanowione dyrektywą 2005/36/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 września 2005 r. w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych⁽²⁾. Dlatego niniejsza dyrektywa ma zastosowanie bez uszczerbku dla dyrektywy 2005/36/WE.
- (51) Podczas gdy dyrektywa 2005/36/WE określa wymagania w zakresie wzajemnego uznawania kwalifikacji zawodowych, w tym również wymagania dla architektów, należy zadbać o to, aby architekci i planiści we właściwy sposób uwzględniali wykorzystanie optymalnego połączenia odnawialnych źródeł energii i wysokowydajnych technologii w swoich planach i projektach. Państwa członkowskie powinny zatem przedstawić wyraźne wytyczne w tym zakresie. Powinno to odbyć się bez uszczerbku dla przepisów dyrektywy 2005/36/WE, a w szczególności jej art. 46 i 49.
- (52) Gwarancje pochodzenia, wydane do celów niniejszej dyrektywy, służą wyłącznie jako dowód dla odbiorcy końcowego, że określona część lub ilość energii została wyprodukowana ze źródeł odnawialnych. Gwarancja pochodzenia może być przenoszona przez jednego posiadacza na innego niezależnie od energii, do której się odnosi. Jednak aby zapewnić, że jednostka energii elektrycznej z odnawialnych źródeł energii jest okazywana odbiorcy tylko raz, należy unikać podwójnego liczenia i podwójnego okazywania gwarancji pochodzenia. Energia ze źródeł odnawialnych, której gwarancja pochodzenia została sprzedana osobno przez producenta, nie powinna być okazywana lub sprzedawana odbiorcy końcowemu jako energia ze źródeł odnawialnych. Istotne jest, aby odróżnić zielone certyfikaty stosowane w systemach wsparcia od gwarancji pochodzenia.

(1) Dz.U. L 204 z 21.7.1998, s. 37.

(2) Dz.U. L 255 z 30.9.2005, s. 22.

- (53) Należy pozwolić, aby powstający rynek detaliczny energii z odnawialnych źródeł energii przyczyniał się do budowy nowych instalacji energii ze źródeł odnawialnych. Państwa członkowskie powinny więc mieć możliwość wymagania, aby dostawcy energii elektrycznej ujawniający swój koszt energii odbiorcom końcowym zgodnie z art. 3 ust. 6 dyrektywy 2003/54/WE uwzględniali minimalny udział gwarancji pochodzenia z niedawno wybudowanych instalacji wytwarzających energię ze źródeł odnawialnych, pod warunkiem że taki wymóg pozostaje w zgodzie z prawem wspólnotowym.
- (54) Ważne jest, aby udzielać informacji, w jaki sposób energia elektryczna jest rozdzielana odbiorcom końcowym, zgodnie z art. 3 ust. 6 dyrektywy 2003/54/WE. Aby poprawić jakość tych przekazywanych konsumentom informacji, szczególnie jeżeli chodzi o ilość energii ze źródeł odnawialnych produkowanej przez nowe instalacje, Komisja powinna ocenić skuteczność środków podejmowanych przez państwa członkowskie.
- (55) W dyrektywie 2004/8/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. w sprawie wspierania kogeneracji w oparciu o zapotrzebowanie na ciepło użytkowe na rynku wewnętrznym energii⁽¹⁾ stworzono gwarancje pochodzenia potwierdzające pochodzenie energii elektrycznej wytworzonej w wysoko efektywnych zakładach kogeneracyjnych. Takie gwarancje pochodzenia nie mogą być wykorzystywane do ujawniania zużycia energii ze źródeł odnawialnych zgodnie z art. 3 ust. 6 dyrektywy 2003/54/WE, ponieważ mogłyby to skutkować podwójnym liczeniem i podwójnym ujawnianiem.
- (56) Gwarancje pochodzenia same w sobie nie dają prawa do korzystania z krajowych systemów wsparcia.
- (57) Istnieje potrzeba wsparcia włączenia energii ze źródeł odnawialnych do sieci przekazu i dystrybucji, a także wykorzystania systemów magazynowania energii do zintegrowanego tymczasowego wytwarzania energii ze źródeł odnawialnych.
- (58) Należy przyspieszyć rozwój projektów w dziedzinie energii ze źródeł odnawialnych, w tym projektów w dziedzinie energii ze źródeł odnawialnych o znaczeniu europejskim opracowywanych w ramach programu transeuropejskiej sieci energetycznej (TEN-E). W tym celu Komisja powinna również przeanalizować, w jaki sposób można poprawić finansowanie takich projektów. Należy zwrócić szczególną uwagę na te projekty w zakresie energii ze źródeł odnawialnych, które przyczynią się do znacznego wzrostu bezpieczeństwa dostaw energii we Wspólnocie i krajach sąsiadujących.
- (59) Wzajemne połączenia między sieciami poszczególnych krajów ułatwiają włączanie energii elektrycznej pochodzącej z odnawialnych źródeł energii. Oprócz łagodzenia zmienności, połączenia międzysieciowe mogą prowadzić do zmniejszenia kosztów bilansowania, dzięki obniżeniu cen wspierać prawdziwą konkurencję oraz prowadzić do rozwoju sieci. Wspólne korzystanie ze zdolności przesyłowej i jej optymalne wykorzystanie mogłyby pomóc uniknąć wygórowanej potrzeby budowania nowych obiektów.
- (60) Priorytetowy dostęp i gwarantowany dostęp do energii elektrycznej wytwarzanej z odnawialnych źródeł energii są ważne z punktu widzenia zintegrowania odnawialnych źródeł energii z wewnętrznym rynkiem energii elektrycznej, co jest zgodne z art. 11 ust. 2 i rozwija istotę art. 11 ust. 3 dyrektywy 2003/54/WE. Wymogi dotyczące utrzymania niezawodności i bezpieczeństwa sieci i zasad dysponowania mogą być różne w zależności od specyfiki sieci krajowej i warunków jej bezpiecznej eksploatacji. Priorytetowy dostęp do sieci daje podłączonym do sieci producentom energii elektrycznej z odnawialnych źródeł energii pewność, że w każdej chwili będą mogli sprzedawać i przesyłać energię elektryczną ze źródeł odnawialnych zgodnie z zasadami podłączenia, kiedy tylko dostępne będzie źródło. W przypadku gdy energia elektryczna z odnawialnych źródeł energii zostanie wprowadzona na rynek transakcji natychmiastowych, gwarantowany dostęp zapewni, że cała sprzedawana i wspierana energia elektryczna uzyska dostęp do sieci, co pozwoli na wykorzystanie maksymalnej ilości energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych wytworzonej w instalacjach podłączonych do sieci. Jednakże nie oznacza to żadnego zobowiązania po stronie państw członkowskich do wspierania lub wprowadzania obowiązku zakupu energii ze źródeł odnawialnych energii. W innych systemach określa się stałą cenę na energię elektryczną z odnawialnych źródeł energii, zwykle w połączeniu z nałożeniem na operatora systemu obowiązku zakupu. W takim przypadku dostęp priorytetowy jest już przyznany.
- (61) W niektórych okolicznościach nie ma możliwości zapewnienia pełnego przesyłu i dystrybucji energii elektrycznej wytwarzanej z odnawialnych źródeł energii bez uszczerbku dla niezawodności lub bezpieczeństwa istniejącej sieci energetycznej. W takich okolicznościach właściwe może być wypłacenie producentom rekompensaty finansowej. Niemniej jednak cele niniejszej dyrektywy wymagają, aby następował stały wzrost przesyłu i dystrybucji energii elektrycznej produkowanej z odnawialnych źródeł energii, a jednocześnie aby nie miało to wpływu na niezawodność lub bezpieczeństwo sieci. W tym celu państwa członkowskie powinny podjąć odpowiednie środki, aby umożliwić większy udział w rynku energii elektrycznej z odnawialnych źródeł energii, m.in. przez uwzględnienie specyfiki zmiennych zasobów i zasobów, których w obecnej chwili nie można jeszcze magazynować. W zakresie wymaganym przez cele określone w niniejszej dyrektywie należy jak najszybciej zezwolić na przyłączenie nowych instalacji produkujących energię ze źródeł odnawialnych. Aby przyspieszyć procedury przyłączenia do sieci, państwa członkowskie mogą przewidzieć możliwość przyłączenia do zasadach pierwszeństwa lub zastrzeżonego podłączenia do zdolności nowych instalacji wytwarzających energię elektryczną z odnawialnych źródeł energii.
- (62) Koszty przyłączenia do sieci energetycznej i gazowej nowych producentów energii elektrycznej i gazu z odnawialnych źródeł energii powinny mieć charakter obiektywny, przejrzysty i niedyskryminujący; właściwie uwzględnione powinny być korzyści, jakie daje sieci energetycznej i gazowej przyłączenie nowych producentów energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych oraz lokalnych producentów gazu z odnawialnych źródeł energii.

(1) Dz.U. L 52 z 21.2.2004, s. 50.

- (63) Producenci energii elektrycznej, którzy chcą eksploatować zasoby energii ze źródeł odnawialnych w peryferyjnych regionach Wspólnoty, szczególnie w regionach wypiaraskich i regionach o niskiej gęstości zaludnienia, powinni w miarę możliwości korzystać z umiarkowanych kosztów przyłączenia, aby zagwarantować, że nie znajdą się oni w zbyt niekorzystnej sytuacji w porównaniu do producentów, którzy umiejscowieni są w leżących bardziej centralnie i w bardziej uprzemysłowionych regionach o większej gęstości zaludnienia.
- (64) Dyrektywa 2001/77/WE określa ramy dla włączenia energii elektrycznej z odnawialnych źródeł energii do sieci. Niemniej jednak rzeczywistość osiągnięty stopień włączenia tej energii do sieci jest bardzo różny w poszczególnych państwach członkowskich. Z tego powodu konieczne jest wzmocnienie ram i dokonywanie okresowego przeglądu ich stosowania na poziomie krajowym.
- (65) Produkcja biopaliw powinna być zrównoważona. Dlatego też biopaliwa stosowane do celów określonych w niniejszej dyrektywie oraz biopaliwa, które korzystają z krajowych systemów wsparcia, powinny spełniać kryteria zrównoważonego rozwoju.
- (66) W kontekście niniejszej dyrektywy Wspólnota powinna podjąć odpowiednie działania, obejmujące wsparcie kryteriów zrównoważonego rozwoju w odniesieniu do użycia biopaliw oraz rozwój biopaliw drugiej i trzeciej generacji we Wspólnocie i na całym świecie, a także wzmocnienie badań w dziedzinie rolnictwa i rozwoju wiedzy w tych dziedzinach.
- (67) Wprowadzenie kryteriów zrównoważonego rozwoju w odniesieniu do biopaliw nie doprowadzi do osiągnięcia zamierzonego celu, jeśli produkty niespełniające kryteriów zamiast jako biopaliwa będą wykorzystywane jako biopłynny w sektorze ogrzewania lub energii elektrycznej. Z tego powodu kryteria zrównoważonego rozwoju powinny mieć również zastosowanie ogólnie do biopłynów.
- (68) Rada Europejska w marcu 2007 r. wezwała Komisję do przedłożenia wniosku dotyczącego nowej kompleksowej dyrektywy w sprawie wykorzystania wszystkich odnawialnych źródeł energii, który mógłby zawierać kryteria i przepisy zapewniające zrównoważoną produkcję i wykorzystywanie bioenergii. Takie kryteria zrównoważonego rozwoju powinny tworzyć spójną część szerszego systemu obejmującego wszelkie biopłynny, a nie jedynie biopaliwa. Należy zatem zawrzeć w niniejszej dyrektywie wspomniane kryteria zrównoważonego rozwoju. W celu zapewnienia spójnego podejścia pomiędzy polityką energetyczną i polityką ochrony środowiska oraz w celu uniknięcia dodatkowych kosztów dla przedsiębiorstw oraz niejednorodnej sytuacji pod względem norm środowiskowych, wynikającej z niespójnego podejścia, kluczowe jest, aby określić takie same kryteria zrównoważonego rozwoju w odniesieniu do użycia biopaliw dla celów niniejszej dyrektywy, z jednej strony, i dyrektywy 98/70/WE, z drugiej strony, dla celów. Z tych samych przyczyn powinno się unikać podwójnej sprawozdawczości w tym kontekście. Ponadto Komisja i właściwe organy krajowe powinny koordynować swoją działalność w ramach Komitetu właściwego w kwestiach zrównoważonego rozwoju. Komisja powinna ponadto dokonać w 2009 r. przeglądu możliwości włączenia innych zastosowań biomasy i mających do nich zastosowanie warunków.
- (69) Wzrastające światowe zapotrzebowanie na biopaliwa i biopłynny oraz zachęty do ich stosowania przewidziane w niniejszej dyrektywie nie powinny zachęcać do niszczenia terenów o dużej bioróżnorodności. Takie wyczerpywalne zasoby, których znaczenie dla ludzkości zostało uznane przez różnorodne instrumenty międzynarodowe, powinny być chronione. Konsumentom we Wspólnocie uznaliby ponadto za niedopuszczalne z etycznego punktu widzenia, aby rosące stosowanie biopaliw i biopłynów mogło prowadzić do niszczenia terenów o dużej bioróżnorodności. Z tych powodów konieczne jest określenie kryteriów zrównoważonego rozwoju gwarantujących, że biopaliwa i biopłynny będą kwalifikować się do objęcia zachętami jedynie wtedy, kiedy istnieje gwarancja, że nie pochodzą one z terenów o dużej bioróżnorodności lub w przypadku obszarów wyznaczonych do celów ochrony przyrody lub ochrony rzadkich lub zagrożonych ekosystemów lub gatunków, gdy właściwy organ wykaze, że produkcja surowców nie narusza tych celów. Zgodnie z kryteriami zrównoważonego rozwoju las powinien być uznawany za las o dużej różnorodności biologicznej, jeżeli jest to las pierwotny zgodnie z definicją stosowaną przez Organizację Narodów Zjednoczonych ds. Wyżywienia i Rolnictwa (FAO) w ocenie światowych zasobów leśnych, powszechnie stosowaną przez państwa na całym świecie, dla określenia obszar zajmowany przez las pierwotny lub jeżeli jest chroniony przepisami krajowymi dotyczącymi ochrony przyrody. Powinien on obejmować obszary, na których zbierane są niedrzewne produkty leśne, pod warunkiem że skutki działalności człowieka są tam niewielkie. Innych rodzajów lasów określonych przez FAO, takich jak modyfikowane lasy naturalne, lasy półnaturalne i plantacje, nie należy uważać za lasy pierwotne. Ponadto, mając na uwadze dużą bioróżnorodność niektórych obszarów trawiastych, zarówno w klimacie umiarkowanym, jak i zwrotnikowym, w tym sawann, stepów, formacji krzewiastych i prerii o dużej bioróżnorodności, należy uniemożliwić objęcie zachętami przewidzianymi w niniejszej dyrektywie biopaliw wyprodukowanych z surowców pochodzących z takich terenów. Komisja powinna ustanowić odpowiednie kryteria oraz zakresy geograficzne w celu określenia takich wysoko bioróżnorodnych obszarów trawiastych zgodnie z najlepszymi dostępnymi dowodami naukowymi i odpowiednimi standardami międzynarodowymi.
- (70) Jeżeli tereny zasobne w pierwiastek węgla znajdujący się w glebie lub roślinności zostaną przekształcone pod uprawę surowców do produkcji biopaliw lub biopłynów, część magazynowanego pierwiastka węgla zostanie zasadniczo uwolniona do atmosfery, prowadząc do wytworzenia dwutlenku węgla. Wynikający z tego negatywny wpływ gazów cieplarnianych może przewyższać pozytywny wpływ gazów cieplarnianych wynikający ze stosowania biopaliw lub biopłynów w niektórych przypadkach nawet w zasadniczy sposób. Dlatego przy obliczaniu oszczędności w zakresie emisji gazów cieplarnianych w przypadku poszczególnych biopaliw i biopłynów uwzględniane powinny być wszystkie skutki uwalniania pierwiastka węgla do atmosfery, do

- którego doszło w wyniku takiego przekształcenia. Jest to konieczne, aby zagwarantować, że przy obliczeniach ograniczeń w zakresie emisji gazów cieplarnianych uwzględniane są łączne skutki uwalnianego do atmosfery pierwiastka węgla, będące rezultatem stosowania biopaliw i biopłynów.
- (71) Obliczając wpływ przekształcenia terenów na gazy cieplarniane, podmioty gospodarcze powinny mieć możliwość korzystania z rzeczywistych wartości ilości pierwiastka węgla związanych z referencyjnym użytkowaniem terenu i użytkowaniem terenu po jego przekształceniu. Powinny również móc stosować wartości standardowe. Właściwą podstawę takich wartości standardowych stanowi praca Międzyrządowego Zespołu ds. Zmian Klimatu. Obecnie praca ta nie została przedstawiona w postaci pozwalającej na bezpośrednie zastosowanie przez podmioty gospodarcze. W związku z tym Komisja powinna w oparciu o tę pracę ustalić wytyczne służące za podstawę obliczania zmian ilości pierwiastka węgla dla celów niniejszej dyrektywy, w tym zmian dotyczących obszarów zalesionych z pokryciem powierzchni przez korony drzew pomiędzy 10 % a 30 %, sawann, formacji krzewiastych i prerii.
- (72) Właściwe jest, by Komisja opracowała metodologię w celu oceny wpływu melioracji torfowisk na emisje gazów cieplarnianych.
- (73) Tereny nie powinny być przekształcane pod uprawę biopaliw, jeżeli uwolniony w wyniku przekształcenia pierwiastek węgla nie mógłby w rozsądnym okresie czasu, przy uwzględnieniu pilnego charakteru problemu zmian klimatycznych, zostać zrównoważony przez ograniczenie emisji gazów cieplarnianych powstałych w wyniku produkcji biopaliw i biopłynów. Zapobiegłoby to prowadzeniu przez podmioty gospodarcze niepotrzebnie pracochłonnych badań oraz przekształcaniu terenów zasobnych w pierwiastek węgla, które okazałyby się niewłaściwe do uprawy surowców do produkcji biopaliw i biopłynów. Rejestry światowych ilości pierwiastka węgla wskazują, że tereny podmokłe oraz obszary stale zalesione z pokryciem powierzchni przez korony drzew powyżej 30 % powinny należeć do tej kategorii. Należy również włączyć do niej obszary zalesione z pokryciem powierzchni przez korony drzew pomiędzy 10 % a 30 %, chyba że istnieją dowody na to, że ilości pierwiastka węgla są wystarczająco niskie, aby uzasadnić przekształcenie tych obszarów zgodnie z zasadami ustalonymi w niniejszej dyrektywie. W odniesieniu do obszarów podmokłych powinno się uwzględnić definicję ustanowioną w Konwencji na temat terenów podmokłych posiadających międzynarodowe znaczenie, w szczególności jako siedlisk ptactwa wodnego, przyjętej w dniu 2 lutego 1971 r. w Ramsar.
- (74) Zachęty przewidziane w niniejszej dyrektywie będą sprzyjać zwiększeniu produkcji biopaliw i biopłynów na całym świecie. W przypadku gdy biopaliwa i biopłyny są produkowane z surowców uprawianych na terytorium Wspólnoty, powinny one być także zgodne ze wspólnotowymi wymaganiami w zakresie ochrony środowiska w odniesieniu do rolnictwa, w tym wymaganiami dotyczącymi ochrony jakości wód gruntowych i powierzchniowych, oraz wymaganiami społecznymi. Istnieje jednak obawa, że produkcja biopaliw i biopłynów w niektórych państwach
- trzech może nie spełniać minimalnych wymagań środowiskowych lub społecznych. Aby propagować zrównoważoną produkcję biopaliw i biopłynów na całym świecie, należy zatem działać na rzecz opracowania wielostronnych i dwustronnych umów oraz dobrowolnych międzynarodowych lub krajowych systemów, które uwzględniają główne kwestie środowiskowe i społeczne. W przypadku braku takich umów lub systemów państwa członkowskie powinny wymagać, aby sprawozdania dotyczące tych kwestii przedstawiały podmioty gospodarcze.
- (75) Wymagania dotyczące systemu zrównoważonego rozwoju w odniesieniu do zastosowań biomasy do celów energetycznych, z wyjątkiem biopaliw i biopłynów, powinny zostać przeanalizowane przez Komisję w 2009 r. przy uwzględnieniu konieczności gospodarowania zasobami biomasy w zrównoważony sposób.
- (76) Kryteria zrównoważonego rozwoju będą skuteczne tylko wtedy, jeżeli doprowadzą do zmian w postępowaniu uczestników rynku. Zmiany te nastąpią dopiero wtedy, gdy biopaliwa i biopłyny spełniające te kryteria będą mogły być sprzedawane po wyższej cenie w porównaniu do tych, które ich nie spełniają. Zgodnie z metodą bilansu masy, służącą sprawdzeniu zgodności, istnieje fizyczny związek między produkcją biopaliw i biopłynów spełniających kryteria zrównoważonego rozwoju a wykorzystaniem biopaliw i biopłynów we Wspólnocie, prowadzący do właściwej równowagi między popytem a podażą i gwarantujący różnicę w cenie, która jest większa niż w systemach, w których takiego związku nie ma. Dlatego w celu zagwarantowania możliwości sprzedaży biopaliw spełniających kryteria zrównoważonego rozwoju po wyższej cenie do sprawdzania zgodności należy stosować metodę bilansu masy. Powinno to zagwarantować możliwość sprzedaży biopaliw i biopłynów spełniających kryteria zrównoważonego rozwoju po wyższej cenie, przy zachowaniu integralności metody i jednoczesnym uniknięciu nadmiernych obciążeń dla przemysłu. Inne metody weryfikacji powinny jednak zostać zbadane.
- (77) W odpowiednich przypadkach Komisja powinna należycie uwzględnić milenijną ocenę ekosystemów, zawierającą wartościowe dane dotyczące ochrony przynajmniej tych obszarów, które zapewniają podstawowe usługi ekosystemowe w sytuacjach krytycznych, takie jak ochrona działów wodnych i kontrola erozji.
- (78) Należy monitorować wpływ uprawy biomasy wynikający np. ze zmian użytkowania gruntów, w tym przenoszenia upraw i wprowadzania obcych gatunków inwazyjnych, oraz wpływ innych czynników na bioróżnorodność, jak również czynniki wpływające na produkcję żywności i poziom dobrobytu na danym obszarze. Komisja powinna uwzględnić wszystkie użyteczne źródła informacji, również mapę głodu na świecie opracowaną przez FAO. Biopaliwa należy promować w sposób sprzyjający zwiększaniu produktywności rolnictwa i wykorzystywaniu terenów zdegradowanych.

- (79) W interesie Wspólnoty leży działanie na rzecz opracowania wielostronnych i dwustronnych umów oraz dobrowolnych międzynarodowych lub krajowych systemów, które określają normy dla zrównoważonej produkcji biopaliw i biopłynów i poświadczają spełnianie tych norm przez produkcję biopaliw i biopłynów. Z tego powodu należy ustanowić przepis uznający takie umowy lub systemy za dostarczające wiarygodnych dowodów i danych, pod warunkiem że spełniają one odpowiednie normy wiarygodności, przejrzystości i niezależności audytu.
- (80) Konieczne jest ustanowienie jasnych zasad dotyczących obliczania emisji gazów cieplarnianych z biopaliw i biopłynów i ich odpowiedników kopalnych.
- (81) Produkty uboczne z produkcji i stosowania paliw powinny być uwzględniane przy obliczaniu emisji gazów cieplarnianych. Metoda substytucyjna jest właściwa do celów analizy politycznej, lecz nie do regulacji w odniesieniu do poszczególnych operatorów gospodarczych i poszczególnych partii paliw transportowych. W tych przypadkach najważniejszą metodą jest metoda alokacji energii, ponieważ jest ona łatwa w stosowaniu i dająca się przewidzieć w czasie, która ogranicza do minimum zachęty przynoszące efekty odwrotne do zamierzonych i daje wyniki, które są zasadniczo porównywalne z zakresem wyników uzyskiwanych w przypadku stosowania metody substytucyjnej. Do celów analizy politycznej Komisja powinna w swoich sprawozdaniach również podawać wyniki uzyskane przy zastosowaniu metody substytucyjnej.
- (82) W celu uniknięcia niewspółmiernych obciążeń administracyjnych należy ustanowić wykaz wartości standardowych dla powszechnych ścieżek produkcji biopaliw, wykaz ten należy aktualizować i rozszerzać, gdy będą udostępniane nowe wiarygodne dane. W odniesieniu do biopaliw i biopłynów operatorzy gospodarczy powinni zawsze mieć możliwość powołania się na poziom ograniczenia emisji gazów cieplarnianych określony w tym wykazie. W przypadku gdy wartość standardowa dla oszczędności emisji gazów cieplarnianych dla danej ścieżki produkcji jest niższa niż wymagany minimalny poziom ograniczenia emisji gazów cieplarnianych, producenci pragnący wykazać zgodność z tym poziomem minimalnym powinni mieć obowiązek wykazania, że rzeczywiste emisje ze stosowanego przez nich procesu produkcji są niższe niż emisje, które zostały przyjęte przy obliczeniach wartości standardowych.
- (83) Dane wykorzystywane do obliczania wartości standardowych powinny być uzyskiwane z niezależnych źródeł naukowych i odpowiednio aktualizowane, w miarę jak te źródła dokonują dalszych postępów w pracach. Komisja powinna zachęcać te źródła do uwzględniania w aktualizacjach ich prac emisji pochodzących z upraw, wpływu warunków regionalnych i klimatycznych, wpływu upraw prowadzonych przy użyciu zrównoważonych rolnych i ekologicznych metod upraw, a także wkładu naukowego producentów we Wspólnocie i w państwach trzecich oraz wkładu społeczeństwa obywatelskiego.
- (84) Aby nie zachęcać do uprawy surowców do produkcji biopaliw i biopłynów w miejscach, gdzie prowadziłoby to do wysokich emisji gazów cieplarnianych, stosowanie wartości standardowych w uprawach powinno być ograniczone do regionów, co do których taki wpływ można wiarygodnie wykluczyć. Jednak aby uniknąć niewspółmiernych obciążeń administracyjnych, państwa członkowskie powinny określić krajowe lub regionalne średnie poziomy emisji pochodzących z upraw, w tym emisji związanych ze stosowaniem nawozów.
- (85) Na świecie rośnie popyt na surowce rolne. Jedną z odpowiedzi na ten rosnący popyt będzie zwiększenie powierzchni gruntów rolnych. Rekultywacja terenów, które zostały poważnie zdegradowane lub silnie zanieczyszczone i w obecnym stanie nie mogą być wykorzystywane do celów rolnych, jest sposobem na zwiększenie powierzchni gruntów rolnych dostępnych pod uprawy. System zrównoważonego rozwoju powinien zachęcać do użytkowania rekultywowanych terenów zdegradowanych ze względu na fakt, iż szersze użycie biopaliw i biopłynów przyczyni się do zwiększonego zapotrzebowania na produkty rolne. Nawet jeśli biopaliwa jako takie będą wytwarzane z surowców pochodzących z terenów uprawnych, wzrost netto zapotrzebowania na uprawy wynikający z promocji biopaliw może prowadzić do wzrostu netto w wielkości obszarów upraw. Mogłoby to mieć wpływ na obszary o dużych ilościach pierwiastka węgla, co skutkowałoby destrukcyjną utratą ilości pierwiastka węgla. Aby zmniejszyć to ryzyko, należy wprowadzić środki towarzyszące, które będą sprzyjały zwiększaniu wskaźnika produktywności ziemi już stosowanej pod uprawy, wykorzystanie terenów zdegradowanych oraz przyjęcie wymogów zrównoważonego rozwoju, porównywalnych do tych, które określono w niniejszej dyrektywie w sprawie zużycia biopaliw we Wspólnocie, w innych wykorzystujących biopaliwa państwach. Komisja powinna opracować konkretną metodologię w celu zminimalizowania emisji gazów cieplarnianych spowodowane pośrednimi zmianami użytkowania gruntów. W tym celu Komisja powinna przeanalizować, w oparciu o najlepsze dostępne dowody naukowe, w szczególności włączenie czynnika pośrednich zmian użytkowania gruntów do obliczania emisji gazów cieplarnianych i potrzebę zachęcania do korzystania z biopaliw, które zmniejszają wpływ zmian użytkowania gruntów i poprawiają zrównoważony charakter biopaliw w odniesieniu do pośrednich zmian użytkowania gruntów. Przy opracowywaniu tej metodologii Komisja powinna między innymi odnieść się do potencjalnych skutków pośrednich zmian użytkowania gruntów, wynikających z wykorzystania biopaliw produkowanych z niespożywczego materiału celulozowego i z materiału lignocelulozowego.
- (86) Aby umożliwić osiągnięcie celu przewidującego odpowiedni udział biopaliw w rynku, konieczne jest zapewnienie wprowadzenia do obrotu mieszanek oleju napędowego o wyższej zawartości biodiesla niż jest to przewidziane w normie EN590/2004.
- (87) Aby zapewnić opłacalność ekonomiczną biopaliw, które prowadzą do dywersyfikacji stosowanych surowców, znaczenie takich biopaliw powinno zostać zwiększone w kontekście krajowych zobowiązań dotyczących biopaliw.

- (88) Konieczna jest regularna sprawozdawczość w celu zapewnienia stałego ukierunkowania na postępy w rozwijaniu energii ze źródeł odnawialnych na poziomie krajowym i wspólnotowym. Należy wymagać stosowania zharmonizowanego wzoru krajowych planów działania w zakresie energii ze źródeł odnawialnych, które powinny przedstawić państwa członkowskie. Takie plany mogłyby zawierać szacunkowe koszty i zyski przewidywanych środków, środki dotyczące koniecznego rozszerzenia lub wzmocnienia istniejącej sieci infrastruktury, szacunkowe koszty i korzyści rozwoju energii ze źródeł odnawialnych przekraczającego poziom wymagany na podstawie kursu orientacyjnego, informacje o krajowych systemach wsparcia oraz informacje o wykorzystaniu energii ze źródeł odnawialnych w nowych lub wyremontowanych budynkach.
- (89) Przy opracowywaniu systemów wsparcia państwa członkowskie mogą zachęcać do stosowania biopaliw dających dodatkowe korzyści, w tym korzyści wynikające z dywersyfikacji, oferowane przez biopaliwa wytworzone z odpadów, pozostałości, niespożywczego materiału celulozowego, materiału lignocelulozowego, alg, a także nienawadnianych roślin uprawianych na terenach jałowych w celu przeciwdziałania pustynnieniu, przez odpowiednie uwzględnienie różnych kosztów wytwarzania energii z tradycyjnych biopaliw, z jednej strony, i tych biopaliw, które dają dodatkowe korzyści, z drugiej strony. Państwa członkowskie mogą zachęcać do inwestycji na rzecz badań i rozwoju takich i innych technologii energii odnawialnych, które potrzebują czasu, aby stać się konkurencyjne.
- (90) Podczas wdrażania niniejszej dyrektywy należy uwzględnić, w stosownych przypadkach, postanowienia Konwencji o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska, w szczególności zgodnie z ich wykonywaniem na mocy dyrektywy 2003/4/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2003 r. w sprawie publicznego dostępu do informacji o środowisku ⁽¹⁾.
- (91) Środki niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy powinny zostać przyjęte zgodnie z decyzją Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającą warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji ⁽²⁾.
- (92) W szczególności Komisji powinny zostać przyznane uprawnienia do przyjęcia zasad metodologicznych i wartości niezbędnych do dokonania oceny, czy w odniesieniu do biopaliw i biopłynów zostały spełnione kryteria zrównoważonego rozwoju, do dostosowania zawartości energii w paliwach transportowych do postępu naukowo-technicznego, do ustanowienia kryteriów i zasięgu geograficznego dla określania wysokiego poziomu bioróżnorodnych terenów trawiastych oraz do ustanowienia szczegółowych definicji terenów wysoce zdegradowanych lub zanieczyszczonych. Ponieważ środki te mają zakres ogólny i mają na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej dyrektywy, w tym poprzez dodanie nowych elementów innych niż istotne, środki te muszą zostać przyjęte zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą ustanowioną w art. 5a decyzji 1999/468/WE.
- (93) Przepisy dyrektywy 2001/77/WE i dyrektywy 2003/30/WE pokrywające się z przepisami niniejszej dyrektywy powinny zostać wykreślone od najpóźniejszego możliwego momentu przewidzianego na transpozycję niniejszej dyrektywy. Przepisy dotyczące celów na 2010 r. i sprawozdawczości za ten rok powinny obowiązywać do końca 2011 r. Należy zatem odpowiednio zmienić dyrektywę 2001/77/WE i dyrektywę 2003/30/WE.
- (94) Ponieważ środki przewidziane w art. 17–19 mają również wpływ na funkcjonowanie rynku wewnętrznego przez zharmonizowanie kryteriów zrównoważonego rozwoju dla biopaliw i biopłynów do celów rachunkowości niniejszej dyrektywy i dzięki temu ułatwienie, zgodnie z art. 17 ust. 8, handlu biopaliwami i biopłynami, które spełniają te warunki, między państwami członkowskimi, środki te są oparte na art. 95 Traktatu.
- (95) System kryteriów zrównoważonego rozwoju nie powinien stanowić dla państw członkowskich przeszkody w uwzględnianiu w ich krajowych systemach wsparcia wyższych kosztów produkcji biopaliw i biopłynów, które przyniosą korzyści przewyższające wartości minimalne określone w systemie kryteriów zrównoważonego rozwoju.
- (96) Ponieważ ogólne cele niniejszej dyrektywy, mianowicie osiągnięcie 20 % udziału energii ze źródeł odnawialnych w końcowym zużyciu energii brutto we Wspólnocie oraz 10 % udziału energii ze źródeł odnawialnych w użyciu energii w transporcie w każdym państwie członkowskim do 2020 r., nie mogą zostać w wystarczającym stopniu osiągnięte przez państwa członkowskie i w związku z tym mogą, z uwagi na rozmiar i efekty działania, zostać lepiej osiągnięte na poziomie wspólnotowym, Wspólnota może przyjąć środki, zgodnie z zasadą pomocniczości, jak określono w art. 5 Traktatu. Zgodnie z zasadą proporcjonalności, określoną w tym artykule, niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia zamierzonych celów.
- (97) Zachęca się państwa członkowskie, aby zgodnie z punktem 34 Porozumienia międzyinstytucjonalnego w sprawie lepszego stanowienia prawa ⁽³⁾, w interesie własnym i Wspólnoty, sporządziły własne tabele ilustrujące w miarę możliwości współzależności między niniejszą dyrektywą a środkami transpozycji oraz podawały je do wiadomości publicznej,

⁽¹⁾ Dz.U. L 41 z 14.2.2003, s. 26.

⁽²⁾ Dz.U. L 184 z 17.7.1999, s. 23.

⁽³⁾ Dz.U. C 321 z 31.12.2003, s. 1.

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Przedmiot i zakres

Niniejsza dyrektywa ustanawia wspólne ramy dla promowania energii ze źródeł odnawialnych. Określa ona obowiązkowe krajowe cele ogólne w odniesieniu do całkowitego udziału energii ze źródeł odnawialnych w końcowym zużyciu energii brutto i w odniesieniu do udziału energii ze źródeł odnawialnych w transporcie. Ustanawia ona zasady dotyczące statystycznych przekazów między państwami członkowskimi, wspólnych projektów między państwami członkowskimi i z państwami trzecimi, gwarancji pochodzenia, procedur administracyjnych, informacji i szkoleń oraz dostępu energii ze źródeł odnawialnych do sieci elektroenergetycznej. Określa ona kryteria zrównoważonego rozwoju dla biopaliw i biopłynów.

Artykuł 2

Definicje

Do celów niniejszej dyrektywy stosuje się definicje zawarte w dyrektywie 2003/54/WE.

Stosuje się również następujące definicje:

- a) „energia ze źródeł odnawialnych” oznacza energię z odnawialnych źródeł niekopalnych, a mianowicie energię wiatru, energię promieniowania słonecznego, energię aerotermalną, geotermalną i hydrotermalną i energię oceanów, hydroenergię, energię pozyskiwaną z biomasy, gazu pochodzącego z wysypisk śmieci, oczyszczalni ścieków i ze źródeł biologicznych (biogaz);
- b) „energia aerotermalna” oznacza energię magazynowaną w postaci ciepła w powietrzu w danym obszarze;
- c) „energia geotermalna” oznacza energię składowaną w postaci ciepła pod powierzchnią ziemi;
- d) „energia hydrotermalna” oznacza energię składowaną w postaci ciepła w wodach powierzchniowych;
- e) „biomasa” oznacza ulegającą biodegradacji część produktów, odpadów lub pozostałości pochodzenia biologicznego z rolnictwa (łącznie z substancjami roślinnymi i zwierzęcymi), leśnictwa i związanych działań przemysłu, w tym rybołówstwa i akwakultury, a także ulegającą biodegradacji część odpadów przemysłowych i miejskich;
- f) „końcowe zużycie energii brutto” oznacza towary energetyczne dostarczane do celów energetycznych przemysłowi, sektorowi transportowemu, gospodarstwom domowym, sektorowi usługowemu, w tym świadczącemu usługi publiczne, rolnictwu, leśnictwu i rybołówstwu, łącznie ze zużyciem energii elektrycznej i ciepła przez przemysł energetyczny na wytwarzanie energii elektrycznej i ciepła oraz łącznie ze stratami energii elektrycznej i ciepła podczas dystrybucji i przesyłania;
- g) „system lokalnego ogrzewania” lub „lokalnego chłodzenia” oznacza dystrybucję energii termicznej w postaci pary, gorącej wody lub schłodzonych płynów, z centralnego źródła produkcji przez sieć do wielu budynków lub punktów w celu wykorzystania jej do ogrzewania lub chłodzenia pomieszczeń lub procesów;
- h) „biopłyny” oznaczają ciekłe paliwa dla celów energetycznych, innych niż w transporcie, w tym do wytwarzania energii elektrycznej oraz energii ciepła i chłodu, produkowane z biomasy;
- i) „biopaliwa” oznaczają ciekłe lub gazowe paliwa dla transportu, produkowane z biomasy;
- j) „gwarancja pochodzenia” oznacza elektroniczny dokument, który służy wyłącznie jako dowód dla odbiorcy końcowego, że dana część lub ilość energii została wyprodukowana ze źródeł odnawialnych zgodnie z wymogami art. 3 ust. 6 dyrektywy 2003/54/WE;
- k) „system wsparcia” oznacza każdy instrument, system lub mechanizm stosowany przez państwo członkowskie lub grupę państw członkowskich, który promuje wykorzystanie energii ze źródeł odnawialnych dzięki zmniejszeniu kosztów tej energii, zwiększeniu ceny, za którą można ją sprzedać, lub zwiększeniu — poprzez nałożenie obowiązku stosowania energii odnawialnej lub w inny sposób — jej nabywanej ilości. Obejmuje ono pomoc inwestycyjną, zwolnienia z podatków lub ulgi podatkowe, zwrot podatków, systemy wsparcia polegające na nałożeniu obowiązku wykorzystywania energii ze źródeł odnawialnych, w tym również systemy posługujące się zielonymi certyfikatami, oraz systemy bezpośredniego wsparcia cen, w tym gwarantowane ceny zakupu oraz premie opcyjne, lecz nie jest ograniczone do wymienionych środków;
- l) „obowiązek stosowania energii odnawialnej” oznacza krajowy system wsparcia zobowiązujący producentów energii do wytwarzania części energii ze źródeł odnawialnych, zobowiązujący dostawców energii do pokrywania części swoich dostaw przez energię ze źródeł odnawialnych lub zobowiązujący użytkowników energii do pokrywania części swojego zapotrzebowania przez energię ze źródeł odnawialnych. Pojęcie to obejmuje systemy, w których wymogi te można spełnić, stosując zielone certyfikaty;
- m) „wartość rzeczywista” oznacza wartość ograniczenia emisji gazów cieplarnianych w odniesieniu do niektórych lub wszystkich etapów określonego procesu produkcji biopaliw obliczoną zgodnie z metodologią określoną w części C załącznika V;
- n) „wartość typowa” oznacza szacunkową wartość ograniczenia emisji gazów cieplarnianych reprezentatywnego dla danej ścieżki produkcji biopaliw;
- o) „wartość standardowa” oznacza wartość wyprowadzoną z wartości typowej przy zastosowaniu czynników określonych z góry, która może być stosowana zamiast wartości rzeczywistej w pewnych okolicznościach, określonych w niniejszej dyrektywie.

Artykuł 3

Obowiązkowe krajowe cele ogólne i środki w zakresie stosowania energii ze źródeł odnawialnych

1. Każde państwo członkowskie dba o to, aby jego udział energii ze źródeł odnawialnych, obliczany zgodnie z art. 5–11, w końcowym zużyciu energii brutto w 2020 r. odpowiadał co najmniej jego krajowemu celowi ogólnemu dla udziału energii ze źródeł odnawialnych w tym roku, określonego w trzeciej kolumnie tabeli w załączniku I część A. Te obowiązkowe krajowe cele ogólne są zgodne z celem zakładającym 20 % udział energii ze źródeł odnawialnych w końcowym zużyciu energii brutto we Wspólnocie w 2020 r. Celem łatwiejszego osiągnięcia celów określonych w tym artykule każde państwo członkowskie promuje wydajność i oszczędność energetyczną i do nich zachęca.

2. Państwa członkowskie wprowadzają środki skutecznie zaprojektowane, aby zapewnić, że ich udział energii ze źródeł odnawialnych jest równy udziałowi określonego w orientacyjnym kursie wyznaczonym w załączniku I część B lub przekracza go.

3. Aby osiągnąć cele wyznaczone w ust. 1 i 2 niniejszego artykułu, państwa członkowskie mogą stosować między innymi następujące środki:

- a) systemy wsparcia;
- b) środki współpracy między poszczególnymi państwami członkowskimi oraz z państwami trzecimi, aby osiągnąć krajowe cele ogólne zgodnie z art. 5–11.

Bez uszczerbku dla art. 87 i 88 Traktatu państwa członkowskie mają prawo decydować zgodnie z art. 5–11 niniejszej dyrektywy, w jakim zakresie wspierają energię ze źródeł odnawialnych wytwarzaną w innym państwie członkowskim.

4. Każde państwo członkowskie zapewnia, aby jego udział energii ze źródeł odnawialnych we wszystkich rodzajach transportu w 2020 r. wynosił co najmniej 10 % końcowego zużycia energii w transporcie w tym państwie członkowskim.

Do celów niniejszego ustępu stosuje się następujące definicje:

- a) do obliczenia mianownika, tzn. całkowitej ilości energii zużytej w transporcie do celów akapitu pierwszego, uwzględnia się tylko benzynę, olej napędowy i biopaliwa, zużyte w transporcie drogowym i kolejowym, oraz energię elektryczną;
- b) do obliczenia licznika, tzn. ilości energii ze źródeł odnawialnych zużytej w transporcie do celów akapitu pierwszego, uwzględnia się wszystkie rodzaje energii ze źródeł odnawialnych, zużytej we wszystkich rodzajach transportu;
- c) do obliczenia udziału energii elektrycznej produkowanej z odnawialnych źródeł i zużywanej przez wszystkie rodzaje elektrycznych pojazdów na potrzeby lit. a) i b) państwa członkowskie mogą wybrać albo przeciętny udział energii elektrycznej z odnawialnych źródeł energii we Wspólnocie, albo udział energii elektrycznej z odnawialnych źródeł energii w ich własnym kraju, odpowiadający udziałowi zmierzonemu w ciągu dwóch lat poprzedzających rok, o którym

mowa. Ponadto do obliczenia ilości energii elektrycznej z odnawialnych źródeł energii zużywanej przez elektryczne pojazdy drogowe uznaje się, że zużycie to równe jest pomnożonej o 2,5 wartości energetycznej przypadającej na pobraną energię elektryczną z odnawialnych źródeł energii.

Do dnia 31 grudnia 2011 r. Komisja przedstawia, w odpowiednich przypadkach, wniosek zezwalający pod pewnymi warunkami na zaliczenie całkowitej ilości energii elektrycznej pochodzącej ze źródeł odnawialnych zużytej do napędu wszystkich rodzajów pojazdów elektrycznych.

Do dnia 31 grudnia 2011 r. Komisja przedstawia również, w odpowiednich przypadkach, wniosek w sprawie metodologii obliczania udziału wodoru pochodzącego ze źródeł odnawialnych w ogólnym koszyku paliw.

Artykuł 4

Krajowe plany działania w zakresie energii ze źródeł odnawialnych

1. Każde państwo członkowskie przyjmuje krajowy plan działania w zakresie energii ze źródeł odnawialnych. Krajowy plan działania w zakresie energii ze źródeł odnawialnych określa dla danego państwa członkowskiego krajowe cele w zakresie udziału energii ze źródeł odnawialnych zużyte w sektorze transportowym, sektorze energii elektrycznej, sektorze ogrzewania i chłodzenia w 2020 r., uwzględniając wpływ innych środków polityki efektywności energetycznej na końcowe zużycie energii oraz odpowiednie środki, które należy podjąć dla osiągnięcia krajowych celów ogólnych, w tym współpracę między organami władzy lokalnej, regionalnej i krajowej, zaplanowane transfery statystyczne lub wspólne projekty, krajowe strategie ukierunkowane na rozwój istniejących zasobów biomasy i zmobilizowanie nowych zasobów biomasy do różnych zastosowań, a także środki, które należy podjąć w celu wypełnienia zobowiązań zawartych w art. 13–19.

Do dnia 30 czerwca 2009 r. Komisja przyjmuje schemat krajowych planów działania w zakresie energii ze źródeł odnawialnych. Schemat ten obejmuje minimalne wymagania, o których mowa w załączniku VI. Przedstawiając swoje krajowe plany działania w zakresie energii ze źródeł odnawialnych, państwa członkowskie stosują ten schemat.

2. Państwa członkowskie powiadamiają Komisję o swoich krajowych planach działania w zakresie energii ze źródeł odnawialnych najpóźniej do dnia 30 czerwca 2010 r.

3. Sześć miesięcy przed ostatecznym terminem przedstawienia krajowego planu działania w zakresie energii ze źródeł odnawialnych każde z państw członkowskich publikuje i przekazuje Komisji prognozę, w której zawiera:

- a) szacowaną nadwyżkę energii ze źródeł odnawialnych w odniesieniu do orientacyjnego kursu, która mogłaby zostać przekazana innym państwom członkowskim zgodnie z art. 6–11, jak również jego szacunkowy potencjał wspólnych projektów do roku 2020; oraz
- b) szacowane zapotrzebowanie na energię ze źródeł odnawialnych, które do roku 2020 ma być pokrywane inaczej niż z produkcji krajowej.

Informacje te mogą obejmować elementy dotyczące kosztów i korzyści oraz finansowania. Prognoza ta jest aktualizowana w sprawozdaniach państw członkowskich zgodnie z art. 22 ust. 1 lit. l) i m).

4. Państwo członkowskie, którego udział energii ze źródeł odnawialnych spadł poniżej orientacyjnego kursu w bezpośrednio poprzedzającym okresie dwuletnim, określonym w załączniku I część B, przekazuje Komisji zmieniony krajowy plan działania w zakresie energii ze źródeł odnawialnych najpóźniej do dnia 30 czerwca następnego roku, określając w tym planie odpowiednio i proporcjonalne środki mające zapewnić powrót w rozsądnym czasie do orientacyjnego kursu wyznaczonego w załączniku I część B.

Jeżeli dane państwo członkowskie nie osiągnęło orientacyjnego kursu, mieszcząc się w określonym limicie, a także należycie uwzględniając obecne i przyszłe środki podejmowane przez to państwo członkowskie, Komisja może przyjąć decyzję zwalniającą dane państwo członkowskie z obowiązku przedkładania zmienionego krajowego planu działania w zakresie energii ze źródeł odnawialnych.

5. Komisja dokonuje oceny krajowych planów działania w zakresie energii ze źródeł odnawialnych, w szczególności stosowności środków przewidzianych przez państwa członkowskie zgodnie z art. 3 ust. 2. W odpowiedzi na krajowy plan działania w zakresie energii ze źródeł odnawialnych lub zmieniony krajowy plan działania w zakresie energii ze źródeł odnawialnych Komisja może wydać zalecenie.

6. Komisja przesyła Parlamentowi Europejskiemu krajowe plany działań w zakresie energii ze źródeł odnawialnych i dokumenty zawierające prognozy w takiej formie, jaką podano do wiadomości publicznej na platformie na rzecz przejrzystości, o której mowa w art. 24 ust. 2, jak również wszelkie zalecenia, o których mowa w ust. 5 niniejszego artykułu.

Artykuł 5

Obliczanie udziału energii ze źródeł odnawialnych

1. Końcowe zużycie energii brutto ze źródeł odnawialnych w poszczególnych państwach członkowskich wylicza się jako sumę:

- a) końcowego zużycia energii elektrycznej brutto z odnawialnych źródeł energii;
- b) końcowego zużycia energii brutto ze źródeł odnawialnych w ciepłownictwie i chłodnictwie; oraz
- c) końcowego zużycia energii ze źródeł odnawialnych w transporcie.

W celu wyliczenia udziału energii ze źródeł odnawialnych w końcowym zużyciu energii brutto gaz, energię elektryczną i wodór uzyskane z odnawialnych źródeł klasyfikuje się wyłącznie jeden raz w ramach lit. a), b) lub c) akapitu pierwszego.

Z zastrzeżeniem art. 17 ust. 1 akapit drugi biopaliwa i biopłynny, które nie spełniają kryteriów zrównoważonego rozwoju określonych w art. 17 ust. 2–6, nie są brane pod uwagę.

2. W przypadku gdy państwo członkowskie uzna, że ze względu na wystąpienie siły wyższej nie jest w stanie uzyskać do 2020 r. określonego w trzeciej kolumnie tabeli w załączniku I poziomu udziału energii ze źródeł odnawialnych w końcowym zużyciu energii brutto, niezwłocznie informuje Komisję o tym fakcie. Komisja przyjmuje decyzję stwierdzającą, czy wystąpiła siła wyższa. W przypadku gdy Komisja uzna, że wystąpiła siła wyższa, podejmuje decyzję dotyczącą zakresu dostosowania końcowego zużycia energii brutto ze źródeł odnawialnych za rok 2020 w danym państwie członkowskim.

3. Dla celów ust. 1 lit. a) końcowe zużycie energii elektrycznej brutto z odnawialnych źródeł energii oblicza się jako ilość energii elektrycznej wytworzonej w państwie członkowskim z odnawialnych źródeł energii, z wyłączeniem wytwarzania energii elektrycznej w elektrowniach szczytowych z członem pompowym z wody, która została wcześniej wpompowana pod górę.

W przypadku instalacji spalania wielopaliwowego, wykorzystujących źródła odnawialne oraz konwencjonalne, uwzględnia się tylko energię wytworzoną z odnawialnych źródeł energii. Dla celów niniejszego wyliczenia wkład każdego źródła energii oblicza się na podstawie jego zawartości energetycznej.

Energię elektryczną wytworzoną dzięki wykorzystaniu energii wodnej i energii wiatru uwzględnia się zgodnie z zasadami normalizacji określonymi w załączniku II.

4. Dla celów ust. 1 lit. b) niniejszego artykułu końcowe zużycie energii brutto ze źródeł odnawialnych w celu ogrzewania i chłodzenia oblicza się jako ilość energii ze źródeł odnawialnych, wyprodukowanej na potrzeby systemów lokalnego ogrzewania lub chłodzenia w danym państwie członkowskim, powiększoną o zużycie energii z innych źródeł odnawialnych przez sektor przemysłu, gospodarstwa domowe, sektory usług, rolnictwa, leśnictwa i rybołówstwa w celu ogrzewania i chłodzenia i w procesach technologicznych.

W przypadku obiektów wielopaliwowych wykorzystujących źródła odnawialne i konwencjonalne uwzględnia się tylko energię ciepła i chłodu wytworzoną z odnawialnych źródeł energii. Dla celów niniejszego wyliczenia wkład każdego źródła energii oblicza się na podstawie jego zawartości energetycznej.

Dla celów ust. 1 lit. b) uwzględnia się energię ciepła pochodzącą z pomp ciepła wykorzystujących energię aerotermalną, geotermalną i hydrotermalną, jeżeli końcowy wynik energetyczny przekracza znacząco wyjściowy wynik energetyczny wymagany do ogrzania pomp. Ilość ciepła, którą traktuje się jako energię ze źródeł odnawialnych dla celów niniejszej dyrektywy, oblicza się zgodnie z metodologią określoną w załączniku VII.

Dla celów ust. 1 lit. b) nie uwzględnia się energii termicznej wytworzonej przez systemy energii biernej, w ramach których niższe zużycie energii uzyskuje się w sposób bierny dzięki konstrukcji budynku lub ciepłu wytworzonemu ze źródeł nieodnawialnych.

5. Wartość energetyczną paliw transportowych wymienionych w załączniku III przyjmuje się zgodnie z tym załącznikiem. Załącznik III może być dostosowywany do postępu naukowo-technicznego. Środki te, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej dyrektywy, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 25 ust. 4.

6. Udział energii ze źródeł odnawialnych oblicza się jako wartość końcowego zużycia energii brutto ze źródeł odnawialnych podzieloną przez wartość końcowego zużycia energii brutto ze wszystkich źródeł i wyraża się w procentach.

Do celów akapitu pierwszego suma, o której mowa w ust. 1, jest dostosowywana zgodnie z art. 6, 8, 10 i 11.

Przy obliczaniu końcowego zużycia energii brutto danego państwa członkowskiego w celu zbadania, w jakim stopniu spełnia ono wspomniane cele i przestrzega orientacyjnego kursu, określonych w niniejszej dyrektywie, należy uznać, że ilość energii zużyta w lotnictwie nie powinna przekraczać 6,18 %. Dla Cypru i Malty ilość energii używanej w lotnictwie uznaje się za nie większą niż 4,12 %, jako udział końcowego zużycia energii brutto przez to państwo członkowskie.

7. Metodologia i definicje stosowane przy wyliczaniu udziału energii ze źródeł odnawialnych określone są w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1099/2008 z dnia 22 października 2008 r. w sprawie statystyki energii ⁽¹⁾.

Państwa członkowskie zapewniają, by została zachowana spójność informacji statystycznych stosowanych przy obliczaniu tych udziałów sektorowych i łącznych oraz informacji statystycznych przekazywanych Komisji na mocy rozporządzenia (WE) nr 1099/2008.

Artykuł 6

Transfery statystyczne między państwami członkowskimi

1. Państwa członkowskie mogą uzgodnić i poczynić ustalenia dotyczące statystycznych transferów określonej ilości energii ze źródeł odnawialnych z jednego państwa członkowskiego do drugiego. Przekazywaną ilość należy:

- a) odjąć od ilości energii ze źródeł odnawialnych, która jest brana pod uwagę przy obliczaniu, czy państwo członkowskie dokonujące transferu spełnia wymogi art. 3 ust. 1 i 2; oraz
- b) dodać do ilości energii ze źródeł odnawialnych, która jest brana pod uwagę przy wyliczaniu, czy państwo członkowskie przyjmujące transfer spełnia wymogi art. 3 ust. 1 i 2.

Transfer statystyczny nie ma wpływu na osiągnięcie krajowego celu państwa członkowskiego dokonującego takiego transferu.

2. Ustalenia, o których mowa w ust. 1, mogą obowiązywać przez jeden rok lub więcej lat. Komisja musi zostać o nich powiadomiona nie później niż 3 miesiące po zakończeniu każdego roku, w którym obowiązywały. Informacje przesłane Komisji obejmują ilość i cenę przekazywanej energii.

3. Transfery stają się skuteczne tylko wtedy, gdy wszystkie państwa członkowskie uczestniczące w przekazaniu poinformowały Komisję o transferze.

⁽¹⁾ Dz.U. L 304 z 14.11.2008, s. 1.

Artykuł 7

Wspólne projekty między państwami członkowskimi

1. Dwa państwa członkowskie lub większa ich liczba mogą współpracować w zakresie wszystkich rodzajów wspólnych projektów odnoszących się do wytwarzania energii elektrycznej, ciepła lub chłodu pochodzących z odnawialnych źródeł energii. Współpraca ta może obejmować prywatnych operatorów.

2. Państwa członkowskie powiadamiają Komisję o udziale lub ilości energii pochodzącej z energii elektrycznej, ciepła lub chłodu z odnawialnych źródeł energii wyprodukowanej przez dowolny wspólny projekt na ich terytorium, który oddano do eksploatacji po dniu 25 czerwca 2009 lub przez część instalacji zmodernizowaną po tej dacie, jeżeli ten udział lub ilość energii mają zostać uznane na poczet krajowych celów ogólnych innego państwa członkowskiego w celu określenia zgodności z wymogami niniejszej dyrektywy.

3. Powiadomienie, o którym mowa w ust. 2:

- a) opisuje proponowaną instalację lub wskazuje zmodernizowaną instalację;
- b) określa udział lub ilość energii elektrycznej, ciepła lub chłodu wyprodukowanej w instalacji, która ma zostać uznana na poczet krajowych celi ogólnych innego państwa członkowskiego;
- c) wskazuje państwo członkowskie, na rzecz którego składane jest powiadomienie; oraz
- d) wskazuje okres, w pełnych latach kalendarzowych, podczas którego energia elektryczna, ciepła lub chłodu wyprodukowana w instalacji z odnawialnych źródeł energii ma być uznawana na poczet krajowego celu ogólnego tego innego państwa członkowskiego.

4. Okres wskazany w ust. 3 lit. d) nie wykracza poza rok 2020. Czas trwania wspólnego projektu może wykraczać poza rok 2020.

5. Powiadomienie złożone na mocy niniejszego artykułu nie zostaje zmienione ani wycofane bez obopólnej zgody państwa członkowskiego, które złożyło powiadomienie, oraz państwa członkowskiego wskazanego zgodnie z ust. 3 lit. c).

Artykuł 8

Oddziaływanie wspólnych projektów realizowanych przez państwa członkowskie

1. W terminie trzech miesięcy od końca każdego roku objętego okresem przewidzianym w art. 7 ust. 3 lit. d) państwo członkowskie, które złożyło powiadomienie na mocy art. 7, wydaje pismo powiadamiające, w którym określa:

- a) całkowitą ilość energii elektrycznej, ciepła lub chłodu, którą wyprodukowano w odnośnym roku ze źródeł odnawialnych w instalacji będącej przedmiotem powiadomienia złożonego na mocy art. 7; oraz

- b) ilość energii elektrycznej, ciepła lub chłodu, którą wyprodukowano w odnośnym roku z odnawialnych źródeł energii w tej instalacji i która ma zostać uznana na poczet krajowego celu ogólnego innego państwa członkowskiego zgodnie z powiadomieniem.
2. Powiadamiające państwo członkowskie przesyła pismo powiadamiające państwu członkowskiemu, na rzecz którego złożono powiadomienie, oraz Komisji.
3. Do celów wyliczenia zgodności z wymogami niniejszej dyrektywy w zakresie krajowych celów ogólnych ilość energii elektrycznej, ciepła lub chłodu, pochodzącej z odnawialnych źródeł energii, zgłoszonej zgodnie z ust. 1 lit. b) należy:
- a) odjąć od ilości energii elektrycznej, ciepła lub chłodu z odnawialnych źródeł energii branej pod uwagę przy wyliczaniu, czy państwo członkowskie, które wydało pismo powiadamiające na mocy ust. 1, spełnia wymogi; oraz
- b) dodać do ilości energii elektrycznej, ciepła lub chłodu z odnawialnych źródeł energii branej pod uwagę przy wyliczaniu, czy państwo członkowskie, które otrzymało pismo powiadamiające zgodnie z ust. 2, spełnia wymogi.

Artykuł 9

Wspólne projekty pomiędzy państwami członkowskimi i państwami trzecimi

1. Państwo członkowskie lub większa ich liczba może współpracować z jednym lub większą liczbą państw trzecich w zakresie wszystkich rodzajów wspólnych projektów odnoszących się do wytwarzania energii elektrycznej z odnawialnych źródeł energii. Współpraca ta może obejmować prywatnych operatorów.
2. Energię elektryczną wytwarzaną z odnawialnych źródeł energii w państwach trzecich uwzględnia się do celów oceny zgodności z wymogami niniejszej dyrektywy dotyczącymi krajowych celów ogólnych wyłącznie w przypadku, gdy spełnione są następujące warunki:
- a) energia elektryczna jest zużywana we Wspólnocie, wymóg, który uważany jest za spełniony, jeżeli:
- (i) ilość energii elektrycznej równoważna ilości uwzględnianej do obliczeń jest ściśle przypisana do alokowanej mocy połączeń międzysystemowych przez wszystkich odpowiedzialnych operatorów systemów przesyłowych w kraju pochodzenia, kraju przeznaczenia i, jeżeli ma to zastosowanie, każdym kraju trzecim tranzytu;
- (ii) ilość energii elektrycznej równoważna ilości uwzględnianej do obliczeń została ściśle zarejestrowana w wykazie zbilansowania przez odpowiedzialnego operatora systemu przesyłowego po wspólnotowej stronie połączenia wzajemnego; oraz
- (iii) przypisana zdolność i wytwarzanie energii elektrycznej z odnawialnych źródeł energii w instalacji, o której mowa w ust. 2 lit. b), odnoszą się do tego samego okresu;
- b) energia elektryczna jest produkowana w nowo wybudowanej instalacji, którą oddano do eksploatacji po dniu 25 czerwca 2009, lub w tej części instalacji, którą rozbudowano po tej dacie, w ramach wspólnego projektu, o którym mowa w ust. 1; oraz
- c) ilość produkowanej i eksportowanej energii elektrycznej nie uzyskała innego wsparcia w ramach systemu wsparcia państwa trzeciego niż pomoc inwestycyjna przyznana tej instalacji.
3. Państwa członkowskie mogą zwracać się do Komisji, by na potrzeby art. 5 uwzględniła energię elektryczną z odnawialnych źródeł energii wytwarzaną i zużywaną w państwie trzecim, w kontekście budowy połączenia wzajemnego między państwem członkowskim a państwem trzecim o bardzo długim czasie realizacji, pod następującymi warunkami:
- a) budowa połączenia wzajemnego musi się rozpocząć do dnia 31 grudnia 2016 r.;
- b) nie może istnieć możliwość oddania do eksploatacji połączenia wzajemnego przed dniem 31 grudnia 2020 r.;
- c) możliwe jest oddanie do eksploatacji połączenia wzajemnego przed dniem 31 grudnia 2022 r.;
- d) po oddaniu do eksploatacji połączenie wzajemne będzie wykorzystywane do eksportowania energii pochodzącej z odnawialnych źródeł energii do Wspólnoty zgodnie z ust. 2;
- e) zastosowanie odnosi się do wspólnego projektu, który spełnia kryteria wymienione w ust. 2 lit. b) i c) i będzie realizowany przy wykorzystaniu połączenia wzajemnego po oddaniu do eksploatacji oraz do ilości energii elektrycznej nie większej od ilości, którą eksportować się będzie do Wspólnoty po oddaniu połączenia wzajemnego do eksploatacji.
4. Udział lub ilość energii elektrycznej wyprodukowanej w dowolnej instalacji na terytorium państwa trzeciego, które mają zostać uznane na poczet krajowych celów ogólnych jednego lub kilku państw członkowskich w celu oceny zgodności z art. 3, są zgłaszane Komisji. W przypadku gdy chodzi o więcej niż jedno państwo członkowskie, o podziale tej wielkości między państwa członkowskie należy poinformować Komisję. Udział ten lub ilość ta nie przekracza ilości faktycznie wyeksportowanej do Wspólnoty i wykorzystanej na jej terytorium, odpowiadającej ilości, o której mowa w ust. 2 lit. a) ppkt (i) i (ii) niniejszego artykułu i spełniającej warunki określone w ust. 2 lit. a). Powiadomienie zostaje złożone przez każde państwo członkowskie, któremu dany udział lub ilość energii elektrycznej ma być zaliczona na poczet krajowego celu ogólnego.
5. Powiadomienie, o którym mowa w ust. 4:
- a) opisuje proponowaną instalację lub wskazuje zmodernizowaną instalację;
- b) określa udział lub ilość energii elektrycznej produkowanej w instalacji, która ma zostać uznana na poczet krajowych celów ogólnych danego państwa członkowskiego, jak również, z zastrzeżeniem wymogów w zakresie poufności, odpowiednie uzgodnienia finansowe;

- c) wskazuje okres, w pełnych latach kalendarzowych, podczas którego energia elektryczna ma być uznawana na poczet krajowego celu ogólnego tego państwa członkowskiego; oraz
- d) zawiera pisemne uznanie lit. b) i c) przez państwo trzecie, na którego terytorium ma zostać oddana do eksploatacji dana instalacja, oraz udział lub ilość energii elektrycznej wyprodukowanej przez daną instalację, która zostanie wykorzystana na rynku krajowym przez to państwo trzecie.

6. Okres wskazany w ust. 5 lit. c) nie może wykraczać poza rok 2020. Czas trwania wspólnego projektu może wykraczać poza rok 2020.

7. Powiadomienie złożone na mocy niniejszego artykułu nie może zostać zmienione ani wycofane bez zgody państwa członkowskiego, które złożyło powiadomienie, oraz państwa trzeciego, które uznało projekt zgodnie z ust. 5 lit. d).

8. Państwa członkowskie i Wspólnota zachęcają odpowiednie organy Traktatu o Wspólnocie Energetycznej do podejmowania, zgodnie z Traktatem o Wspólnocie Energetycznej, środków niezbędnych, aby umawiające się strony traktatu mogły stosować przepisy o współpracy między państwami członkowskimi, określone w niniejszej dyrektywie.

Artykuł 10

Skutki wspólnych projektów pomiędzy państwami członkowskimi i państwami trzecimi

1. W terminie trzech miesięcy od końca każdego roku objętego okresem wskazanym w art. 9 ust. 5 lit. c) państwo członkowskie, które złożyło powiadomienie na mocy art. 9, wydaje pismo powiadamiające, w którym określa:

- a) całkowitą ilość energii elektrycznej, którą wytworzono w odnośnym roku z odnawialnych źródeł energii w instalacji, będącej przedmiotem powiadomienia złożonego na mocy art. 9;
- b) ilość energii elektrycznej, którą wytworzono w danym roku z odnawialnych źródeł energii w tej instalacji i która ma zostać uznana na poczet krajowego celu ogólnego tego państwa zgodnie z warunkami powiadomienia na podstawie art. 9; oraz
- c) dowód spełnienia warunków określonych w art. 9 ust. 2.

2. Przedmiotowe państwo członkowskie wysyła pismo powiadamiające państwu trzeciemu, które uznało projekt zgodnie z art. 9 ust. 5 lit. d), oraz Komisji.

3. Do celów oceny zgodności z wymogami niniejszej dyrektywy w zakresie krajowych celów ogólnych ilość energii elektrycznej wytworzonej z odnawialnych źródeł energii zgłoszonej zgodnie z ust. 1 lit. b) dodaje się do ilości energii ze źródeł odnawialnych uwzględnianej przy ocenie spełnienia wymagań przez państwo członkowskie wystosowujące pismo powiadamiające.

Artykuł 11

Wspólne systemy wsparcia

1. Nie naruszając obowiązków państwa członkowskiego wynikających z art. 3, dwa państwa członkowskie lub większa ich liczba mogą dobrowolnie postanowić o połączeniu lub częściowym koordynowaniu ich krajowych systemów wsparcia. W takich przypadkach pewna ilość energii ze źródeł odnawialnych wyprodukowana na terytorium jednego uczestniczącego państwa członkowskiego może zostać zaliczona na poczet krajowego celu ogólnego innego uczestniczącego państwa członkowskiego, jeżeli to państwo członkowskie:

- a) dokona statystycznego transferu określonych ilości energii ze źródeł odnawialnych z jednego państwa członkowskiego do innego państwa członkowskiego zgodnie z art. 6; lub
- b) ustanowi regułę dystrybucji, którą uznają inne uczestniczące państwa członkowskie i która rozdziela ilości energii ze źródeł odnawialnych między uczestniczącymi państwami członkowskimi. Komisja musi zostać powiadomiona o takiej regule nie później niż trzy miesiące po zakończeniu pierwszego roku, w którym zaczęła ona obowiązywać.

2. W ciągu trzech miesięcy po zakończeniu każdego roku każde państwo członkowskie, które złożyło powiadomienie zgodnie z ust. 1 lit. b), wystosowuje pismo powiadamiające, w którym wskazuje całkowitą ilość energii elektrycznej, ciepła lub chłodu, pochodzącej z odnawialnych źródeł energii, wyprodukowaną w przedmiotowym roku podlegającą regule dystrybucji.

3. Do celów oceny zgodności z wymogami niniejszej dyrektywy w zakresie krajowych celów ogólnych ilość energii elektrycznej pochodzącej z odnawialnych źródeł energii zgłoszoną zgodnie z ust. 2, rozdziela się między państwa członkowskie zgodnie ze zgłoszoną regułą dystrybucji.

Artykuł 12

Wzrost mocy

Do celów art. 7 ust. 2 oraz art. 9 ust. 2 lit. b) jednostki energii z odnawialnych źródeł energii, które można przypisać zwiększeniu mocy instalacji, są traktowane, jakby zostały wytworzone przez oddzielną instalację, której eksploatacja rozpoczęła się w momencie wystąpienia wzrostu mocy.

Artykuł 13

Procedury administracyjne, przepisy i kodeksy

1. Państwa członkowskie zapewniają, że wszelkie krajowe przepisy dotyczące procedur autoryzacji, certyfikacji i licencjonowania, które są stosowane w elektrowniach wytwarzających energię elektryczną, energię ciepła lub chłodu z odnawialnych źródeł energii oraz związanej z nimi infrastruktury sieci przesyłowych i dystrybucyjnych oraz w procesie przekształcania biomasy w biopaliwa lub inne produkty energetyczne, są proporcjonalne i niezbędne.

Państwa członkowskie podejmują w szczególności właściwe kroki niezbędne do zapewnienia:

- a) z zastrzeżeniem różnic między państwami członkowskimi pod względem struktury administracyjnej i organizacji, wyrażnego określenia i koordynacji obowiązków administracyjnych organów krajowych, regionalnych i lokalnych w zakresie procedur autoryzacji, certyfikacji i licencjonowania, w tym planowania przestrzennego, łącznie z przejrzystymi terminami rozpatrywania wniosków dotyczących planowania i budowy;
- b) udostępniania na odpowiednim poziomie wyczerpujących informacji na temat rozpatrywania wniosków o pozwolenie i koncesjonowania instalacji wytwarzających energię ze źródeł odnawialnych oraz na temat pomocy udzielanej wnioskodawcom;
- c) usprawnienia i przyspieszenia procedur administracyjnych na odpowiednim poziomie administracyjnym;
- d) obiektywności, przejrzystości, proporcjonalności i niedyskryminacyjnego charakteru zasad autoryzacji, certyfikacji i licencjonowania oraz uwzględnienia w nich charakterystyki poszczególnych technologii energii odnawialnej;
- e) przejrzystości i zasadności w odniesieniu do kosztów opłat administracyjnych uiszczanych przez konsumentów, planistów, architektów, konstruktorów, instalatorów sprzętu i systemów oraz dostawców; oraz
- f) ustanowienia uproszczonych i mniej kłopotliwych procedur autoryzacji, w tym procedury prostego powiadomienia, jeśli pozwalają na to obowiązujące ramy regulacyjne, dla mniejszych projektów oraz w stosownych przypadkach dla zdecentralizowanych urzędów wytwarzających energię ze źródeł odnawialnych.

2. Państwa członkowskie wyraźnie określają specyfikacje techniczne, które muszą zostać spełnione przez urządzenia i systemy wykorzystujące energię odnawialną w celu skorzystania z systemów wsparcia. W przypadku gdy istnieją normy europejskie, łącznie z oznakowaniem ekologicznym, etykietami energetycznymi i innymi systemami referencji technicznych ustanowionymi przez europejskie organy normalizacji, specyfikacje techniczne są określone na podstawie tych norm. Specyfikacje techniczne nie wyznaczają miejsca certyfikacji urządzeń i systemów i nie powinny stanowić bariery dla funkcjonowania rynku wewnętrznego.

3. Państwa członkowskie zalecają wszystkim podmiotom, a w szczególności lokalnym i regionalnym organom administracyjnym, by zapewniały instalację urządzeń i systemów wykorzystywania elektryczności, grzewczych i chłodzących, z odnawialnych źródeł energii oraz urządzeń i systemów lokalnego ogrzewania i chłodzenia podczas planowania, projektowania, budowy i remontów obszarów przemysłowych lub mieszkalnych. Państwa członkowskie zachęcają w szczególności lokalne i regionalne organy administracyjne do uwzględniania w stosownych przypadkach systemów grzewczych i chłodzących wykorzystujących energię z odnawialnych źródeł energii w planowaniu infrastruktury miejskiej.

4. Państwa członkowskie wprowadzają w swoich przepisach i kodeksach prawa budowlanego odpowiednie środki służące zwiększeniu udziału energii ze źródeł odnawialnych w sektorze budownictwa.

Przy ustanawianiu tych środków lub systemów wsparcia regionalnego, państwa członkowskie mogą uwzględniać środki krajowe związane ze znacznym wzrostem wydajności energetycznej i kogeneracją oraz pasywnymi budynkami o niskim lub zerowym zużyciu energii.

Najpóźniej do dnia 31 grudnia 2014 r. państwa członkowskie wprowadzają w swoich przepisach i kodeksach prawa budowlanego lub w inny sposób mający równoważny skutek, w stosownych przypadkach, wymóg wykorzystania w nowych budynkach i budynkach już istniejących poddawanych generalnemu remontowi minimalnego poziomu energii ze źródeł odnawialnych. Państwa członkowskie umożliwiają osiągnięcie tego minimalnego poziomu między innymi przez wykorzystywanie w systemach lokalnego ogrzewania lub chłodzenia znacznego udziału energii z odnawialnych źródeł energii.

Wymóg, o którym mowa w akapicie pierwszym, dotyczy sił zbrojnych wyłącznie w zakresie, w jakim jego zastosowanie nie wchodzi w konflikt z charakterem i podstawowym celem działalności sił zbrojnych i z wyłączeniem materiałów używanych wyłącznie w celach wojskowych.

5. Państwa członkowskie zapewniają, by od dnia 1 stycznia 2012 r. nowe budynki publiczne i istniejące budynki publiczne poddawane generalnemu remontowi na szczeblu krajowym, regionalnym i lokalnym odgrywały rolę przykładów do naśladowania w kontekście niniejszej dyrektywy. Państwa członkowskie mogą między innymi wypełnić ten wymóg, przestrzegając norm dotyczących domów o zerowym zużyciu energii lub zezwalając na wykorzystanie dachów budynków publicznych lub publiczno-prywatnych przez strony trzecie do instalacji urządzeń produkujących energię z odnawialnych źródeł.

6. W odniesieniu do przepisów i kodeksów budowlanych państwa członkowskie promują stosowanie systemów i urządzeń ogrzewania i chłodzenia wykorzystujących odnawialne źródła energii, prowadzących do znaczącej redukcji zużycia energii. Państwa członkowskie stosują, tam gdzie istnieją, etykiety energetyczne, oznakowanie ekologiczne lub inne dostępne odpowiednie certyfikaty lub normy ustanowione na poziomie krajowym lub wspólnotowym jako zachętę do stosowania takich systemów lub urządzeń.

W przypadku biomasy państwa członkowskie promują technologie przekształcania osiągające skuteczność przekształcania energii wynoszącą co najmniej 85 % w zastosowaniach mieszkalnych i komercyjnych oraz co najmniej 70 % w zastosowaniach przemysłowych.

W odniesieniu do pomp ciepła państwa członkowskie promują te spełniające minimalne wymagania dotyczące oznakowania ekologicznego ustanowione w decyzji Komisji 2007/742/WE z dnia 9 listopada 2007 r. określającej kryteria ekologiczne dotyczące przyznawania wspólnotowego oznakowania ekologicznego pompom ciepła zasilanym elektrycznie, gazowo lub absorpcyjnym pompom ciepła ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Dz.U. L 301 z 20.11.2007, s. 14.

W odniesieniu do energii ciepła słonecznego energii cieplnej państwa członkowskie promują certyfikowane urządzenia i systemy oparte na normach europejskich, jeżeli takie istnieją, w tym oznakowaniu ekologicznym, etykietach energetycznych i innych technicznych systemach odniesienia ustanowionych przez europejskie organy normalizacyjne.

Przy ocenie skuteczności przekształcania energii oraz stosunku mocy wejściowej do mocy wyjściowej systemów i urządzeń dla celów niniejszego ustępu państwa członkowskie stosują procedury wspólnotowe lub, w ich braku, międzynarodowe, o ile takie istnieją.

Artykuł 14

Informowanie i szkolenie

1. Państwa członkowskie zapewniają dostęp do informacji o środkach wsparcia wszystkim zaangażowanym stronom, takim jak odbiorcy, wykonawcy budowlani, instalatorzy, architekci i dostawcy urządzeń i systemów grzewczych, chłodzących i elektrycznych oraz pojazdów wykorzystujących energię ze źródeł odnawialnych.

2. Państwa członkowskie zapewniają udostępnianie przez dostawcę urządzenia lub systemu lub przez krajowe właściwe organy informacji na temat korzyści, kosztów i wydajności energetycznej netto urządzeń i systemów grzewczych, chłodzących i elektrycznych, wykorzystujących energię z odnawialnych źródeł energii.

3. Państwa członkowskie zapewniają, by do dnia 31 grudnia 2012 r. instalatorzy małych kotłów i pieców na biomasę, systemów fotowoltaicznych i systemów ciepła słonecznego, płytkich systemów geotermalnych oraz pomp ciepła mieli dostęp do systemów certyfikacji lub równoważnych systemów kwalifikowania. Systemy te mogą w stosownych przypadkach uwzględniać istniejące systemy i struktury i opierają się na kryteriach określonych w załączniku IV. Każde państwo członkowskie uznaje certyfikaty przyznane przez inne państwa członkowskie zgodnie z tymi kryteriami.

4. Państwa członkowskie udostępniają społeczeństwu informacje dotyczące systemów certyfikacji lub równoważnych systemów kwalifikowania, o których mowa w ust. 3. Państwa członkowskie mogą również udostępnić wykaz instalatorów kwalifikowanych lub certyfikowanych zgodnie z przepisami, o których mowa w ust. 3.

5. Państwa członkowskie zapewniają, by istniały wytyczne dla wszystkich odpowiednich zainteresowanych stron, w szczególności dla planistów i architektów, aby umożliwić im właściwe uwzględnienie optymalnego połączenia odnawialnych źródeł energii, wysoko efektywnych technologii i systemów lokalnego ogrzewania i chłodzenia podczas planowania, projektowania, budowy i remontu obszarów przemysłowych lub mieszkalnych.

6. Państwa członkowskie przy udziale władz lokalnych i regionalnych opracowują odpowiednie programy informacyjne, programy zwiększania świadomości, programy doradcze lub szkoleniowe, aby informować obywateli o korzyściach i rozwiązaniach praktycznych związanych z rozwojem i wykorzystaniem energii ze źródeł odnawialnych.

Artykuł 15

Gwarancje pochodzenia energii elektrycznej oraz energii stosowanej w celu ogrzewania lub chłodzenia wytwarzanej z odnawialnych źródeł energii

1. Do celów wykazania odbiorcom końcowym, jaki jest udział lub jaka jest ilość energii ze źródeł odnawialnych w koszyku energetycznym danego dostawcy energii zgodnie z art. 3 ust. 6 dyrektywy 2003/54/WE, państwa członkowskie zapewniają możliwość zagwarantowania pochodzenia z odnawialnych źródeł energii elektrycznej w rozumieniu niniejszej dyrektywy zgodnie z obiektywnymi, przejrzystymi i niedyskryminacyjnymi kryteriami.

2. W tym celu państwa członkowskie zapewniają wydanie gwarancji pochodzenia na wniosek producenta energii elektrycznej z odnawialnych źródeł energii. Państwa członkowskie mogą ustalić, że gwarancje pochodzenia będą wystawiane na wniosek producentów energii ciepła lub chłodu z odnawialnych źródeł energii. Ustalenie takie może podlegać wymogowi minimalnej mocy. Gwarancja pochodzenia jest wystawiana dla standardowej jednostki 1 MWh. Dla każdej jednostki wytworzonej energii wydawana jest maksymalnie jedna gwarancja pochodzenia.

Państwa członkowskie zapewniają, by ta sama jednostka energii ze źródeł odnawialnych była brana pod uwagę tylko raz.

Państwo członkowskie może postanowić, że nie udziela się wsparcia producentowi w sytuacji, gdy producent ten otrzymuje gwarancję pochodzenia na takie samo wytwarzanie energii ze źródeł odnawialnych.

Gwarancja pochodzenia nie ma żadnej funkcji w rozumieniu spełniania przez państwa członkowskie wymogów art. 3. Przeniesienie gwarancji pochodzenia, oddzielnie lub razem z fizycznym przekazaniem energii, nie ma wpływu na decyzję państw członkowskich w sprawie stosowania transferów statystycznych, wspólnych projektów lub wspólnych systemów wsparcia, pozwalających osiągnąć wyznaczone cele, nie ma też wpływu na obliczanie końcowego zużycia brutto energii ze źródeł odnawialnych zgodnie z art. 5.

3. Jakikolwiek wykorzystanie gwarancji pochodzenia następuje w ciągu dwunastu miesięcy od wyprodukowania odpowiadającej jej jednostki energii. Po wykorzystaniu gwarancja pochodzenia zostaje unieważniona.

4. Państwa członkowskie lub wyznaczone właściwe organy nadzorują wystawianie, przenoszenie i unieważnianie gwarancji pochodzenia. Wyznaczone właściwe organy nadzorują nienakładające się na siebie jednostki geograficzne i są niezależne od działalności w zakresie wytwarzania, obrotu i dostaw.

5. Państwa członkowskie lub wyznaczone właściwe organy ustanawiają odpowiednie mechanizmy mające zapewnić wydawanie, przekazywanie i unieważnianie gwarancji pochodzenia oraz dokładność, wiarygodność i zabezpieczenie przed nadużyciami tych gwarancji.

6. Gwarancja pochodzenia określa co najmniej:

a) źródło energii, z którego energia została wytworzona oraz daty rozpoczęcia i zakończenia jej wytwarzania;

b) czy dotyczy ona:

Artykuł 16

Dostęp do sieci i ich działanie

- (i) energii elektrycznej; lub
 - (ii) energii stosowanej w celu ogrzewania lub chłodzenia;
- c) tożsamość, lokalizację, rodzaj i moc instalacji, w której wyprodukowano energię;
- d) to, czy i w jakim stopniu instalacja korzystała ze wsparcia inwestycyjnego, czy i w jakim stopniu jednostka energii korzystała w jakikolwiek inny sposób z krajowego systemu wsparcia oraz rodzaj systemu wsparcia;
- e) datę oddania instalacji do eksploatacji;
- f) datę wydania, kraj wydający oraz niepowtarzalny numer identyfikacyjny.

7. W przypadku gdy dostawca energii elektrycznej ma obowiązek udowodnić udział lub ilość energii ze źródeł odnawialnych w jego koszyku energetycznym do celów art. 3 ust. 6 dyrektywy 2003/54/WE, może to zrobić posługując się gwarancjami pochodzenia.

8. Ilość energii ze źródeł odnawialnych odpowiadająca gwarancjom pochodzenia przekazanych przez dostawcę energii elektrycznej na rzecz strony trzeciej jest odejmowana od wielkości udziału energii ze źródeł odnawialnych w jego koszyku energetycznym, do celów art. 3 ust. 6 dyrektywy 2003/54/WE.

9. Państwa członkowskie uznają gwarancje pochodzenia wydane przez inne państwa członkowskie zgodnie z niniejszą dyrektywą wyłącznie w charakterze poświadczenia elementów, o których mowa w ust. 1 i ust. 6 lit. (a)–(f). Państwo członkowskie może odmówić uznania gwarancji pochodzenia wyłącznie wtedy, gdy ma uzasadnione wątpliwości co do jej dokładności, wiarygodności lub autentyczności. Dane państwo członkowskie powiadamia Komisję o odmowie uznania gwarancji, podając jej powody.

10. Jeżeli Komisja uzna, że odmowa uznania gwarancji pochodzenia jest nieuzasadniona, może przyjąć decyzję zobowiązującą państwo członkowskie do uznania gwarancji pochodzenia.

11. Państwo członkowskie może wprowadzić, w zgodzie z prawem Wspólnoty, obiektywne, przejrzyste i niedyskryminujące kryteria dotyczące używania gwarancji pochodzenia, stosując się do zobowiązań ustanowionych w art. 6 ust. 3 dyrektywy 2003/54/WE.

12. W przypadku gdy dostawcy energii sprzedają konsumentom energię ze źródeł odnawialnych, informując przy tym o korzyściach ekologicznych lub innych rodzajach korzyści płynących ze stosowania energii ze źródeł odnawialnych, państwa członkowskie mogą nałożyć na dostawców energii obowiązek udostępniania w skróconej formie informacji na temat ilości lub udziału procentowego energii ze źródeł odnawialnych, która pochodzi z instalacji lub na temat zwiększonej mocy, która została wprowadzona po dniu 25 czerwca 2009.

1. Państwa członkowskie podejmują odpowiednie kroki, mające na celu stworzenie infrastruktury przesyłowej i dystrybucyjnej sieci elektroenergetycznej, inteligentnych sieci, obiektów magazynowania oraz systemu elektroenergetycznego, aby zagwarantować bezpieczne działanie systemu elektroenergetycznego podczas przystosowania go do dalszego rozwoju wytwarzania energii elektrycznej z odnawialnych źródeł energii, w tym również połączeń wzajemnych między państwami członkowskimi oraz między państwami członkowskimi a państwami trzecimi. Państwa członkowskie podejmują również odpowiednie kroki, aby przyspieszyć procedury autoryzacji infrastruktury sieciowej oraz skoordynować zatwierdzanie infrastruktury sieciowej z procedurami administracyjnymi i procedurami planowania.

2. Z zastrzeżeniem wymogów odnoszących się do zachowania niezawodności i bezpieczeństwa sieci, na podstawie przejrzystych i niedyskryminacyjnych kryteriów, zdefiniowanych przez właściwe organy krajowe:

- a) państwa członkowskie zapewniają, że operatorzy systemów przesyłowych i systemów dystrybucji na ich terytorium gwarantują przesył i dystrybucję energii elektrycznej wytwarzanej z odnawialnych źródeł energii;
- b) państwa członkowskie zapewniają również priorytetowy dostęp lub gwarantowany dostęp do systemu sieciowego dla energii elektrycznej wytwarzanej z odnawialnych źródeł energii;
- c) państwa członkowskie zapewniają, że o ile pozwala na to bezpieczna eksploatacja krajowego systemu elektroenergetycznego i w oparciu o przejrzyste i niedyskryminacyjne kryteria, przy wyborze instalacji wytwarzających energię elektryczną, operatorzy systemów przesyłowych przyznają pierwszeństwo instalacjom wykorzystującym odnawialne źródła energii. Państwa członkowskie zapewniają, by zostały przyjęte odpowiednie środki operacyjne dotyczące sieci i rynku, które zminimalizują ograniczenie energii elektrycznej wytworzonej z odnawialnych źródeł energii. Jeżeli przyjmowane są ważne środki, które ograniczają występowanie energii z odnawialnych źródeł energii, aby zagwarantować bezpieczeństwo krajowego systemu energii elektrycznej oraz bezpieczeństwo dostaw energii, państwa członkowskie zapewniają, by odpowiedzialni operatorzy systemów zgłaszali właściwym organom regulacyjnym zastosowanie tych środków i wskazywali działania naprawcze, które zamierzają podjąć w celu zapobiegania nieodpowiednim ograniczeniom.

3. Państwa członkowskie wymagają od operatorów systemów przesyłowych i systemów dystrybucji stworzenia i podania do publicznej wiadomości standardowych zasad odnoszących się do ponoszenia i podziału kosztów dostosowań technicznych, takich jak przyłączenia do sieci czy wzmocnienia sieci, poprawa funkcjonowania sieci oraz zasady niedyskryminacyjnego wdrażania kodów sieci, koniecznych w celu włączenia nowych producentów dostarczających energię elektryczną wytwarzaną z odnawialnych źródeł energii do wzajemnej sieci.

Zasady te opierają się na obiektywnych, przejrzystych i niedyskryminacyjnych kryteriach ze szczególnym uwzględnieniem wszystkich kosztów i korzyści związanych z przyłączeniem tych producentów do sieci oraz szczególnych okoliczności, w przypadku producentów w regionach peryferyjnych oraz o niskiej gęstości zaludnienia. Zasady te mogą przewidywać różne rodzaje przyłączeń.

4. W stosownych przypadkach państwa członkowskie mogą wymagać od operatorów systemów przesyłowych i systemów dystrybucji pokrycia w całości lub w części kosztów, o których mowa w ust. 3. Państwa członkowskie dokonują przeglądu i podejmują niezbędne środki w celu usprawnienia ram i przepisów dotyczących ponoszenia i podziału kosztów, o których mowa w ust. 3, do dnia 30 czerwca 2011 r. i co dwa lata po tej dacie w celu zapewnienia integracji nowych producentów, zgodnie z brzmieniem tego ustępu.

5. Państwa członkowskie wymagają od operatorów systemów przesyłowych i systemów dystrybucji przedstawienia nowym producentom energii ze źródeł odnawialnych pragnącym przyłączyć się do systemu wymaganych wyczerpujących i niezbędnych informacji, w tym:

- a) wyczerpującej i szczegółowej oceny kosztów związanych z przyłączeniem;
- b) rozsądnego i precyzyjnego harmonogramu przyjęcia i rozpatrzenia wniosku o przyłączenie do sieci;
- c) rozsądnego orientacyjnego harmonogramu każdego proponowanego przyłączenia do sieci.

Państwa członkowskie mogą zezwolić producentom energii elektrycznej z odnawialnych źródeł energii, pragnącym przyłączyć się do sieci, na ogłoszenie przetargu na roboty przyłączeniowe.

6. Podział kosztów, o którym mowa w ust. 3, egzekwuje się za pomocą mechanizmu opartego na obiektywnych, przejrzystych i niedyskryminujących kryteriach, uwzględniając korzyści, jakie odnoszą z przyłączenia pierwsi i kolejno przyłączani producenci, jak również operatorzy systemów przesyłowych i systemów dystrybucji.

7. Państwa członkowskie zapewniają, że obciążanie taryfami przesyłowymi i dystrybucyjnymi nie dyskryminuje energii elektrycznej z odnawialnych źródeł energii, w szczególności energii elektrycznej z odnawialnych źródeł energii wytwarzanej w regionach peryferyjnych, takich jak regiony wyspiarskie i regiony o niskiej gęstości zaludnienia. Państwa członkowskie zapewniają, że przy ustalaniu taryf przesyłowych i dystrybucyjnych nie dochodzi do dyskryminacji gazu z odnawialnych źródeł energii.

8. Państwa członkowskie zapewniają, że taryfy nakładane przez operatorów systemów przesyłowych i systemów dystrybucji za przesył i dystrybucję energii elektrycznej z elektrowni wykorzystujących odnawialne źródła energii odpowiadają korzyściom finansowym płynącym z przyłączenia takich elektrowni do sieci. Korzyści takie mogą płynąć z bezpośredniego wykorzystania sieci niskonapięciowej.

9. W odpowiednich przypadkach państwa członkowskie oceniają konieczność rozszerzenia istniejącej infrastruktury sieci gazowniczej, aby ułatwić integrację gazu z odnawialnych źródeł energii.

10. W odpowiednich przypadkach państwa członkowskie nakładają na operatorów systemów przesyłowych i dystrybucyjnych na swoim terytorium obowiązek publikowania przepisów technicznych zgodnie z art. 6 dyrektywy 2003/55/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 czerwca 2003 r. dotyczącej

wspólnych zasad rynku wewnętrznego gazu ziemnego⁽¹⁾, w szczególności w odniesieniu do zasad przyłączania do sieci, które obejmują wymagania dotyczące jakości, nawaniania i ciśnienia gazu. Państwa członkowskie nakładają również na operatorów systemów przesyłowych i dystrybucyjnych obowiązek publikacji taryf przyłączeniowych za przyłączenie odnawialnych źródeł gazu w oparciu o przejrzyste i niedyskryminacyjne kryteria.

11. W sporządzonych przez siebie krajowych planach działania w zakresie energii odnawialnych państwa członkowskie dokonują oceny konieczności budowy nowej infrastruktury systemu lokalnego ogrzewania i chłodzenia produkowanego z odnawialnych źródeł energii w celu osiągnięcia krajowego celu na rok 2020, o którym mowa w art. 3 ust. 1. W zależności od tej oceny państwa członkowskie podejmują, w stosownych przypadkach, kroki na rzecz rozbudowy lokalnej infrastruktury ogrzewania w celu dostosowania rozbudowy produkcji systemu lokalnego ogrzewania i chłodzenia z wielkich instalacji wykorzystujących biomasę, energię ciepłą i geotermalną.

Artykuł 17

Kryteria zrównoważonego rozwoju w odniesieniu do biopaliw i biopłynów

1. Niezależnie od tego, czy surowce były uprawiane na terenie Wspólnoty czy poza jej terytorium, energię z biopaliw i biopłynów uwzględnia się do celów, o których mowa w lit. a), b) i c), tylko wtedy, gdy spełniają one kryteria zrównoważonego rozwoju określone w ust. 2–6 niniejszego artykułu:

- a) kontrola zgodności z wymogami niniejszej dyrektywy w odniesieniu do celów krajowych;
- b) kontrola spełnienia obowiązku stosowania energii ze źródeł odnawialnych;
- c) kwalifikowalność do wsparcia finansowego wykorzystania biopaliw i biopłynów.

Aby jednak biopaliwa i biopłyny wyprodukowane z odpadów lub pozostałości innych niż odpady lub pozostałości rolnicze, akwakultury i leśne były uwzględniane do celów, o których mowa w lit. a), b) i c), muszą spełniać jedynie kryteria zrównoważonego rozwoju, o których mowa w ust. 2 niniejszego artykułu.

2. Ograniczenie emisji gazów cieplarnianych dzięki wykorzystaniu biopaliw i biopłynów uwzględnionych dla celów, o których mowa w ust. 1 lit. a), b) i c), wynosi co najmniej 35 %.

Począwszy od dnia 1 stycznia 2017 r., ograniczenie emisji gazów cieplarnianych wynikających z wykorzystania biopaliw i biopłynów uwzględnionych do celów, o których mowa w ust. 1 lit. a), b) i c), wynosi co najmniej 50 %. Od dnia 1 stycznia 2018 r. ograniczenie emisji gazów cieplarnianych wynosi co najmniej 60 % dla biopaliw i biopłynów wytworzonych w instalacjach, które rozpoczęły produkcję w dniu 1 stycznia 2017 r. lub później.

⁽¹⁾ Dz.U. L 176 z 15.7.2003, s. 57.

Ograniczenia emisji gazów cieplarnianych wynikających z wykorzystania biopaliw i biopłynów oblicza się zgodnie z art. 19 ust. 1.

W przypadku biopaliw i biopłynów wytworzonych w instalacjach działających dnia 23 stycznia 2008 r. akapit pierwszy stosuje się od dnia 1 kwietnia 2013 r.

3. Biopaliwa i biopłyny uwzględnione dla celów, o których mowa w ust. 1 lit. a), b) i c), nie pochodzą z surowców uzyskanych z terenów o wysokiej wartości bioróżnorodności, czyli terenów, które w styczniu 2008 r. lub później posiadały następujący status, niezależnie od tego, czy posiadają go nadal:

- a) lasy pierwotne i inne zalesione grunty, czyli lasy i inne zalesione grunty z gatunkami rodzimymi, gdzie nie istnieją wyraźnie widoczne ślady działalności człowieka, a procesy ekologiczne nie zostały w istotny sposób zaburzone;
- b) obszary wyznaczone:
 - (i) do celów ochrony przyrody na mocy prawa lub przez właściwy organ; lub
 - (ii) do ochrony rzadkich, zagrożonych lub poważnie zagrożonych ekosystemów lub gatunków, uznawanych za takie na mocy umów międzynarodowych lub zawartych w wykazach sporządzanych przez organizacje międzyrządowe lub Międzynarodową Unię Ochrony Przyrody, pod warunkiem uznania ich zgodnie z art. 18 ust. 4 akapit drugi,

chyba że przedstawiono dowody, że produkcja tych surowców nie narusza tych celów ochrony przyrody;

- c) obszary trawiaste o wysokiej bioróżnorodności, czyli:
 - (i) naturalne, czyli obszary trawiaste, które pozostaną obszarami trawiastymi, jeśli nie dojdzie do interwencji człowieka i które zachowują naturalny skład gatunkowy oraz cechy i procesy ekologiczne; lub
 - (ii) nienaturalne, czyli obszary trawiaste, które przestaną być obszarami trawiastymi w braku interwencji człowieka i które są bogate gatunkowo i nie są zdegradowane, chyba że udowodnione zostanie, iż zbiory surowców są konieczne, aby zachować ich status obszarów trawiastych.

Komisja ustanawia kryteria i zakresy geograficzne w celu ustalenia obszarów trawiastych objętych lit. c) akapitu pierwszego. Środki te, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej dyrektywy poprzez jej uzupełnienie, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 25 ust. 4.

4. Biopaliwa i biopłyny uwzględnione dla celów, o których mowa w ust. 1 lit. a), b) i c), nie pochodzą z surowców uzyskanych z terenów zasobnych w pierwiastek węgla, czyli terenów, które styczniu 2008 r. posiadały jeden z następujących statusów, ale już go nie posiadają:

- a) tereny podmokłe, czyli tereny pokryte lub nasączone wodą stale lub przez znaczną część roku;
- b) obszary stale zalesiane, czyli obszary obejmujące więcej niż jeden ha z drzewami o wysokości powyżej pięciu metrów i z pokryciem powierzchni przez korony drzew powyżej 30 %, lub drzewami, mogącymi osiągnąć te progi *in situ*;
- c) obszary obejmujące więcej niż jeden ha z drzewami o wysokości powyżej pięciu metrów i z pokryciem powierzchni przez korony drzew pomiędzy 10 % a 30 %, lub drzewami, mogącymi osiągnąć te progi *in situ*, chyba że przedstawiono dowody, że obszar przed i po przekształceniu ma taką ilość pierwiastka węgla, że przy zastosowaniu metodologii określonej w części C załącznika V byłyby spełnione warunki określone w ust. 2 niniejszego artykułu.

Przepisy niniejszego ustępu nie mają zastosowania, jeżeli w czasie pozyskania surowców teren posiadał ten sam status co w styczniu 2008 r.

5. Biopaliw i biopłynów uwzględnianych dla celów, o których mowa w ust. 1 lit. a), b) i c), nie wytwarza się z surowców pozyskanych z terenów, które były torfowiskami w styczniu 2008 r., chyba że przedstawiono dowody, że przy uprawie i zbiorach tych surowców nie stosowano melioracji uprzednio niemeliorowanych gleb.

6. Surowce rolne uprawiane we Wspólnocie i wykorzystywane do produkcji biopaliw i biopłynów, uwzględnione do celów, o których mowa w ust. 1 lit. a), b) i c), są uzyskiwane zgodnie z wymogami i normami określonymi w przepisach, o których mowa w pozycji „Środowisko naturalne” w części A w pkt 9 załącznika II do rozporządzenia Rady (WE) nr 73/2009 z dnia 19 stycznia 2009 r. ustanawiającego wspólne zasady dla systemów wsparcia bezpośredniego dla rolników w ramach wspólnej polityki rolnej i ustanawiającego określone systemy wsparcia bezpośredniego dla rolników⁽¹⁾, a także zgodnie z minimalnymi wymogami dotyczącymi zasad dobrej kultury rolnej zgodnej z ochroną środowiska w rozumieniu art. 6 ust. 1 tego rozporządzenia.

7. Co dwa lata Komisja przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdania odnoszące się zarówno do państw trzecich, jak i do państw członkowskich będących ważnym źródłem biopaliw lub surowców na biopaliwa wykorzystywanych we Wspólnocie i dotyczące krajowych środków podjętych w celu przestrzegania kryteriów zrównoważonego rozwoju, o których mowa w ust. 2–5, oraz w celu ochrony gleby, wody i powietrza. Pierwsze sprawozdanie zostanie przedłożone w 2012 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 30 z 31.1.2009, s. 16.

Co dwa lata Komisja przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdania dotyczące wpływu zwiększonego popytu na biopaliwa na zrównoważony rozwój społeczny we Wspólnocie i w państwach trzecich, wpływu polityki wspólnotowej w zakresie biopaliw na dostępność żywności w przystępnych cenach, zwłaszcza dla ludzi żyjących w krajach rozwijających się, oraz ogólniejszych kwestii rozwojowych. Sprawozdania te dotyczą kwestii poszanowania praw do użytkowania gruntów. Sprawozdania określają zarówno w odniesieniu do państw trzecich, jak i państw członkowskich będących ważnym źródłem surowców do produkcji biopaliw wykorzystywanych we Wspólnocie, czy każda z następujących konwencji Międzynarodowej Organizacji Pracy została przez nie ratyfikowana i wdrożona:

- konwencja dotycząca pracy przymusowej lub obowiązkowej (nr 29),
- konwencja dotycząca wolności związkowej i ochrony praw związkowych (nr 87),
- konwencja dotycząca stosowania zasad prawa do organizowania się i rokowań zbiorowych (nr 98),
- konwencja dotycząca jednakowego wynagrodzenia dla pracujących mężczyzn i kobiet za pracę jednakowej wartości (nr 100),
- konwencja o zniesieniu pracy przymusowej (nr 105),
- konwencja dotycząca dyskryminacji w zakresie zatrudnienia i wykonywania zawodu (nr 111),
- konwencja dotycząca najniższego wieku dopuszczenia do zatrudnienia (nr 138),
- konwencja dotycząca zakazu i natychmiastowych działań na rzecz eliminowania najgorszych form pracy dzieci (nr 182).

Sprawozdania te określają zarówno w odniesieniu do państw trzecich, jak i państw członkowskich będących ważnym źródłem surowców do produkcji biopaliw wykorzystywanych we Wspólnocie, czy dany kraj ratyfikował i wdrożył:

- protokół kartageński o bezpieczeństwie biologicznym,
- konwencję o międzynarodowym handlu dzikimi zwierzętami i roślinami gatunków zagrożonych wyginięciem.

Pierwsze sprawozdanie zostanie przedłożone w 2012 r. Komisja w odpowiednich przypadkach proponuje działania naprawcze, zwłaszcza gdy występują czynniki świadczące o tym, że produkcja biopaliw ma znaczny wpływ na ceny żywności.

8. Dla celów, o których mowa w ust. 1 lit. a), b) i c), państwa członkowskie nie odmawiają uwzględnienia biopaliw i biopłynów uzyskanych zgodnie z niniejszym artykułem z innych powodów dotyczących zrównoważonego rozwoju.

9. Do dnia 31 grudnia 2009 r. Komisja przedkłada sprawozdanie na temat wymagań dotyczących systemu zrównoważonego rozwoju w odniesieniu do zastosowań biomasy do celów energetycznych, z wyjątkiem biopaliw i biopłynów. W stosownych przypadkach do sprawozdania dołączone są wnioski do Parlamentu Europejskiego i Rady dotyczące systemu zrównoważonego rozwoju w odniesieniu do innych zastosowań biomasy do celów energetycznych. Sprawozdanie to i zawarte w nim wnioski są oparte na najlepszych dostępnych dowodach naukowych, z uwzględnieniem najbardziej aktualnej sytuacji w zakresie procesów innowacyjnych. W przypadku gdy analiza przeprowadzona w tym celu wykaże, że zasadne byłoby wprowadzenie zmian — w odniesieniu do biomasy leśnej — metodologii obliczeniowej zawartej w załączniku V lub kryteriów zrównoważonego rozwoju dotyczących ilości pierwiastka węgla i stosowanych do biopaliw i biopłynów, Komisja w odpowiednich przypadkach przedstawi jednocześnie wnioski Parlamentowi Europejskiemu i Radzie w tych kwestiach.

Artykuł 18

Weryfikacja zgodności biopaliw i biopłynów z kryteriami zrównoważonego rozwoju

1. W przypadku gdy biopaliwa i biopłyny mają zostać uwzględnione dla celów, o których mowa w art. 17 ust. 1 lit. a), b) i c), państwa członkowskie wymagają od podmiotów gospodarczych wykazania spełnienia kryteriów zrównoważonego rozwoju, określonych w art. 17 ust. 2–5. W tym celu państwa członkowskie wymagają od podmiotów gospodarczych stosowania systemu bilansu masy, który:

- a) umożliwi na mieszanie partii surowców lub biopaliw o różnych właściwościach zrównoważenia;
- b) wymaga, aby informacje na temat właściwości dotyczących zrównoważonego rozwoju, a także wielkości partii, o których mowa w lit. a), pozostały przypisane mieszance; oraz
- c) stanowi, że suma wszystkich partii wycofanych z mieszanki jest opisana jako posiadająca te same właściwości dotyczące zrównoważonego rozwoju i w takich samych ilościach jak suma wszystkich partii dodanych do mieszanki.

2. W 2010 i 2012 r. Komisja składa Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie na temat działania metody weryfikacji bilansu masy opisanej w ust. 1 oraz na temat możliwości dopuszczenia innych metod weryfikacji w odniesieniu do niektórych lub wszystkich rodzajów surowców, biopaliw lub biopłynów. W swojej ocenie Komisja bierze pod uwagę metody weryfikacji, w których informacja dotycząca poziomu zrównoważenia nie musi zostać fizycznie przypisana do danej partii lub mieszanki. Ocena bierze pod uwagę potrzebę zachowania integralności i skuteczności systemu weryfikacji przy jednoczesnym uniknięciu nadmiernych obciążeń dla przemysłu. W stosownych przypadkach do sprawozdania dołączone są wnioski do Parlamentu Europejskiego i Rady dotyczące użycia innych metod weryfikacji.

3. Państwa członkowskie podejmują środki, aby zapewnić, że podmioty gospodarcze przedkładają wiarygodne informacje i udostępniają państwom członkowskim, na ich wniosek, dane wykorzystane do opracowania informacji. Państwa członkowskie wymagają od podmiotów gospodarczych zapewnienia odpowiedniego standardu niezależnego audytu przedłożonych informacji oraz dostarczenia dowodów dokonania tej czynności. Audyt kontroluje, czy systemy stosowane przez podmioty gospodarcze są dokładne, wiarygodne i zabezpieczone przed nadużyciami. Oceńca również częstotliwość i metodologię pobierania próbek i solidność danych.

Informacje, o których mowa w akapicie pierwszym, obejmują w szczególności informacje dotyczące poszanowania kryteriów zrównoważonego rozwoju, ustanowionych w art. 17 ust. 2–5, odpowiednie i użyteczne informacje na temat środków podjętych w celu ochrony gleby, wody i powietrza, rekultywacji terenów zdegradowanych, unikania nadmiernego zużycia wody na obszarach, na których jest ona dobrem rzadkim, a także odpowiednie i użyteczne informacje na temat środków podjętych w celu uwzględnienia elementów, o których mowa w art. 17 ust. 7 akapit drugi.

Komisja opracowuje, zgodnie z procedurą doradczą, o której mowa w art. 25 ust. 3, wykaz odpowiednich i użytecznych informacji, o których mowa w dwóch pierwszych akapitach. Zapewnia w szczególności, by dostarczanie tych informacji nie stanowiło nadmiernego obciążenia administracyjnego dla podmiotów w ogóle lub w szczególności dla rolników małorolnych oraz organizacji i spółdzielni producenckich.

Obowiązki ustanowione w tym ustępie mają zastosowanie bez względu na to, czy biopaliwa i biopłyny są produkowane w obrębie Wspólnoty czy importowane.

Państwa członkowskie przekazują Komisji w zagregowanej formie informacje, o których mowa w dwóch pierwszych akapitach niniejszego ustępu. Komisja publikuje te informacje w skróconej formie na platformie na rzecz przejrzystości, o której mowa w art. 24, zachowując poufny charakter szczególnie chronionych informacji handlowych.

4. Wspólnota podejmuje starania, aby zawrzeć dwustronne lub wielostronne umowy z państwami trzecimi, zawierające postanowienia dotyczące kryteriów zrównoważonego rozwoju równoważne przepisom niniejszej dyrektywy. W przypadku gdy Wspólnota zawrze umowy zawierające postanowienia, które obejmują kwestie objęte kryteriami zrównoważonego rozwoju zawartymi w art. 17 ust. 2–5, Komisja może zdecydować, że umowy te wykazują, że biopaliwa i biopłyny wytworzone z surowców uprawianych w tych krajach spełniają odnośne kryteria zrównoważonego rozwoju. Podczas zawierania tych umów, zwraca się szczególną uwagę na środki podjęte w celu ochrony obszarów, które dostarczają podstawowych usług ekosystemu w sytuacjach kryzysowych (takich jak ochrona działu wodnego i kontrola erozji), gleby, wody i powietrza, na pośrednie skutki zmiany sposobu użytkowania gruntów, rekultywację terenów zdegradowanych, unikanie nadmiernego zużycia wody na obszarach, na których jest ona dobrem rzadkim, a także na elementy wymienione w art. 17 ust. 7 akapit drugi.

Komisja może zdecydować, że dobrowolne międzynarodowe lub krajowe systemy określające normy dla wytwarzania produktów biomasy zawierają dokładne dane wymagane dla celów art. 17 ust. 2 lub wykazują, że partie biopaliwa spełniają kryteria zrównoważonego rozwoju, ustalone w art. 17 ust. 3–5. Komisja może zdecydować, że systemy te zawierają dokładne dane do celów informacji o środkach podjętych w celu ochrony obszarów, które dostarczają podstawowych usług ekosystemu w sytuacjach kryzysowych (takich jak ochrona działu wodnego i kontrola erozji), gleby, wody i powietrza, rekultywacja terenów zdegradowanych, unikanie nadmiernego zużycia wody na obszarach, na których jest ona dobrem rzadkim, a także o elementach, o których mowa w art. 17 ust. 7 akapit drugi. Komisja może również uznać obszary przeznaczone do ochrony rzadkich, zagrożonych lub silnie zagrożonych ekosystemów lub gatunków uznanych za takie na mocy umów międzynarodowych lub zawartych w wykazach sporządzanych przez organizacje międzyrządowe lub Międzynarodową Unię Ochrony Przyrody do celów art. 17 ust. 3 lit. b) ppkt (ii).

Komisja może zdecydować, że dobrowolne krajowe lub międzynarodowe systemy pomiarów ograniczenia emisji gazów cieplarnianych zawierają dokładne dane wymagane dla celów art. 17 ust. 2.

Komisja może zdecydować, że tereny objęte krajowym lub regionalnym programem przekształcania terenów poważnie zdegradowanych lub silnie zanieczyszczonych spełniają kryteria, o których mowa w załączniku V część C pkt 9.

5. Komisja przyjmuje decyzje na mocy ust. 4 wyłącznie wtedy, gdy przedmiotowa umowa lub system spełniają odpowiednie normy wiarygodności, przejrzystości i niezależności audytu. W odniesieniu do systemów pomiarów ograniczenia emisji gazów cieplarnianych spełniają one również wymogi dotyczące metodyki określone w załączniku V. Wykazy terenów o dużej bioróżnorodności, o których mowa w art. 17 ust. 3 lit. b) ppkt (ii-), spełniają odpowiednie standardy obiektywności i spójności z normami uznanymi w skali międzynarodowej i przewidują odpowiednie procedury odwoławcze.

6. Decyzje na mocy ust. 4 przyjmuje się zgodnie z procedurą doradczą, o której mowa w art. 25 ust. 3. Są one ważne przez okres nie dłuższy niż pięć lat.

7. Gdy podmiot gospodarczy przedstawia dowód lub dane uzyskane w ramach umowy lub systemu będących przedmiotem decyzji podjętej zgodnie z ust. 4 niniejszego artykułu, państwo członkowskie nie wymaga od dostawcy, w granicach objętych tą decyzją, przedstawiania dalszego dowodu spełnienia kryteriów zrównoważonego rozwoju, o których mowa w art. 17 ust. 2–5, ani dostarczania informacji o środkach, o których mowa w ust. 3 akapit drugi niniejszego artykułu.

8. Komisja, na wniosek państwa członkowskiego lub z własnej inicjatywy, analizuje stosowanie art. 17 w odniesieniu do źródła biopaliwa lub biopłynu i w ciągu sześciu miesięcy od daty otrzymania wniosku oraz zgodnie z procedurą doradczą, o której

mowa w art. 25 ust. 3, decyduje, czy przedmiotowe państwo członkowskie może uwzględnić biopaliwo lub biopłyn z tego źródła do celów, o których mowa w art. 17 ust. 1 lit. a), b) i c).

9. Do dnia 31 grudnia 2012 r. Komisja przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie dotyczące:

- a) skuteczności systemu w zakresie przekazywania informacji na temat kryteriów zrównoważonego rozwoju; oraz
- b) wykonalności i stosowności wprowadzenia obowiązkowych wymagań dotyczących ochrony powietrza, gleby i wody, uwzględniających wyniki najnowszych badań naukowych i międzynarodowe zobowiązania Wspólnoty.

We właściwych przypadkach Komisja proponuje działania naprawcze.

Artykuł 19

Obliczanie wpływu biopaliw i biopłynów na emisję gazów cieplarnianych

1. Do celów art. 17 ust. 2 ograniczenie emisji gazów cieplarnianych dzięki wykorzystaniu biopaliw i biopłynów oblicza się w następujący sposób:

- a) jeżeli wartość standardowa ograniczenia emisji gazów cieplarnianych dla danej ścieżki produkcji została określona w załączniku V część A lub B i jeżeli wartość e_1 dla tych biopaliw lub biopłynów obliczona zgodnie z załącznikiem V część C pkt 7 jest równa zero lub jest mniejsza od zera, poprzez zastosowanie tej wartości standardowej;
- b) poprzez zastosowanie wartości rzeczywistej obliczonej zgodnie z metodologią określoną w załączniku V część C; lub
- c) poprzez zastosowanie wartości będącej sumą czynników wzoru, o którym mowa w załączniku V część C pkt 1, gdzie szczegółowe wartości standardowe określone w załączniku V część D lub E mogą być użyte dla niektórych czynników, a wartości rzeczywiste, obliczone zgodnie z metodami określonymi w załączniku V część C, dla wszystkich innych czynników.

2. Do dnia 31 marca 2010 r. państwa członkowskie przedkładają Komisji sprawozdanie zawierające wykaz obszarów na ich terytorium zaklasyfikowanych na poziomie 2 w nomenklaturze jednostek terytorialnych do celów statystycznych (NUTS) lub na bardziej szczegółowym poziomie NUTS zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1059/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 maja 2003 r. w sprawie ustalenia wspólnej klasyfikacji jednostek terytorialnych do celów statystycznych (NUTS) ⁽¹⁾, na których to obszarach normalny poziom emisji gazów cieplarnianych wynikających z uprawy surowców rolnych może być niższy od poziomu emisji określonego pod pozycją „Szczegółowe wartości standardowe upraw” w załączniku V część D do niniejszej dyrektywy lub równy temu poziomowi, łącznie z opisem metody i danych wykorzystanych do sporządzenia wykazu. Metoda ta uwzględnia charakterystykę gleby, klimat i spodziewany poziom zbioru surowców.

3. Wartości standardowe dla biopaliw, określone w załączniku V część A, oraz szczegółowe wartości standardowe dla upraw, określone w załączniku V część D w odniesieniu do biopaliw i biopłynów, stosuje się wyłącznie w przypadku upraw surowców:

- a) uprawianych poza terytorium Wspólnoty;
- b) uprawianych na obszarach Wspólnoty wymienionych w wykazach, o których mowa w ust. 2 niniejszego artykułu; lub
- c) będących odpadami lub pozostałościami innymi niż pozostałości pochodzące z rolnictwa, akwakultury i rybołówstwa.

W odniesieniu do upraw biopaliw i biopłynów nieuwzględnionych w lit. a), b) lub c) stosuje się wartości rzeczywiste dla upraw.

4. Najpóźniej do dnia 31 marca 2010 r. Komisja przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie na temat wykonalności sporządzenia wykazu obszarów w państwach trzecich, w których przewiduje się, że normalny poziom emisji gazów cieplarnianych wynikających z uprawy surowców rolnych będzie niższy od poziomu emisji określonego pod pozycją „uprawy” w załączniku V część D niniejszej dyrektywy lub równy temu poziomowi, w miarę możliwości łącznie z opisem metody i danych wykorzystanych do sporządzenia wykazu. W odpowiednich przypadkach sprawozdaniu temu towarzyszą odpowiednie wnioski.

5. Najpóźniej do dnia 31 grudnia 2012 r., a następnie co dwa lata, Komisja składa sprawozdania dotyczące szacunkowych wartości standardowych i typowych określonych w załączniku V część B i E, ze szczególnym uwzględnieniem emisji pochodzących z transportu i przetwarzania, oraz może, w odpowiednich przypadkach, zdecydować o korekcie tych wartości. Środki te, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej dyrektywy, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 25 ust. 4.

6. Najpóźniej do 31 grudnia 2010 r. Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie na temat wpływu pośredniej zmiany sposobu użytkowania gruntów na emisję gazów cieplarnianych oraz sposobów zminimalizowania tego wpływu. Sprawozdaniu towarzyszy, w stosownym przypadku, wniosek sporządzony w oparciu o najlepsze dostępne dowody naukowe, obejmujący w szczególności konkretną metodologię uwzględniania emisji spowodowanej zmianami ilości pierwiastka węgla w związku z pośrednią zmianą sposobu użytkowania gruntów, zapewniającą zgodność z niniejszą dyrektywą, w szczególności z art. 17 ust. 2.

Taki wniosek zawiera niezbędne zabezpieczenia zapewniające pewność inwestycji, podjęte przed zastosowaniem tej metodologii. W odniesieniu do instalacji produkujących biopaliwa przed końcem 2013 r. zastosowanie środków, o których mowa w akapicie pierwszym, nie oznacza, do dnia 31 grudnia 2017 r., że biopaliwa produkowane w tych instalacjach uważa się za niespełniające wymogów trwałości zawartych w niniejszej dyrektywie, jeżeli w przeciwnym razie spełniałyby je, pod warunkiem że biopaliwa te osiągną poziom ograniczenia emisji gazów cieplarnianych w wysokości co najmniej 45 %. Ma to zastosowanie do potencjału instalacji produkujących biopaliwa na koniec 2012 r.

Parlament Europejski i Rada podejmują starania, aby do dnia 31 grudnia 2012 r. podjąć decyzję co do wspomnianych wniosków przedstawianych przez Komisję.

⁽¹⁾ Dz.U. L 154 z 21.6.2003, s. 1.

7. Załącznik V może zostać dostosowany do postępu naukowo-technicznego, w tym również przez dodanie wartości dla innych ścieżek produkcji biopaliw dla tych samych lub innych surowców i przez zmianę metodologii określonej w części C. Środki te, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej dyrektywy przez jej uzupełnienie, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 25 ust. 4.

W odniesieniu do wartości standardowych i metodologii określonej w załączniku V należy zwrócić szczególną uwagę na:

- metodę uwzględniania odpadów i pozostałości,
- metodę uwzględniania produktów ubocznych,
- metodę uwzględniania kogeneracji, oraz
- status produktów ubocznych nadany pozostałościom po płodach rolnych.

Wartości standardowe dla biodiesla z odpadowych olejów roślinnych lub zwierzęcych należy jak najszybciej poddać przeglądowi.

Wszelkie zmiany lub uzupełnienia wykazu standardowych wartości zamieszczonego w załączniku V dokonywane są zgodnie z następującymi zasadami:

- a) jeżeli wpływ danego czynnika na ogólne emisje jest niewielki lub jeżeli odchylenie jest ograniczone lub jeżeli koszt ustalenia wartości rzeczywistych jest wysoki lub powodowałoby to znaczne trudności, wartości standardowe muszą być typowe dla normalnych procesów produkcji;
- b) we wszystkich innych przypadkach standardowe wartości muszą być konserwatywne w porównaniu z normalnymi procesami produkcji.

8. Ustalane zostają szczegółowe definicje i specyfikacje techniczne wymagane dla kategorii określonych w załączniku V część C pkt 9. Środki te, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej dyrektywy przez jej uzupełnienie, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 25 ust. 4.

Artykuł 20

Środki wdrażające

Środki wdrażające, o których mowa w art. 17 ust. 3 akapit drugi, art. 18 ust. 3 akapit trzeci, art. 18 ust. 6, art. 18 ust. 8, art. 19 ust. 5, art. 19 ust. 7 akapit pierwszy i art. 19 ust. 8 niniejszej dyrektywy, uwzględniają również w pełni cele art. 7a dyrektywy 98/70/WE.

Artykuł 21

Przepisy szczegółowe dotyczące energii ze źródeł odnawialnych używanej w transporcie

1. Państwa członkowskie zapewniają, by opinia publiczna została poinformowana o dostępności i płynących dla środowiska korzyściach z wykorzystywania wszystkich poszczególnych źródeł energii odnawialnej w transporcie. W przypadku gdy wartość

biopaliw w mieszankach pochodnych olejów mineralnych przekracza 10 % objętościowo, państwa członkowskie wymagają, aby było to podane w punktach sprzedaży.

2. Dla celów wykazania spełnienia krajowych obowiązków stosowania energii ze źródeł odnawialnych nałożonych na operatorów oraz osiągnięcia celu w zakresie stosowania energii ze źródeł odnawialnych we wszystkich formach transportu, o którym mowa w art. 3 ust. 4, wkład biopaliw wytworzonych z odpadów, pozostałości, niespożywczego materiału celulozowego oraz materiału lignocelulozowego uznaje się za dwukrotnie większy od wkładu innych biopaliw

Artykuł 22

Sprawozdawczość państw członkowskich

1. Każde państwo członkowskie składa Komisji sprawozdanie dotyczące postępu w promowaniu i wykorzystaniu energii ze źródeł odnawialnych do dnia 31 grudnia 2011 r. oraz co dwa lata po tej dacie. Ostatnim wymaganym sprawozdaniem będzie sprawozdanie szóste, które należy przedłożyć do dnia 31 grudnia 2021 r.

Sprawozdanie to obejmuje w szczególności:

- a) sektorowy (sektor energii elektrycznej, sektor ciepłowniczy i chłodniczy oraz sektor transportu) i całkowity udział energii ze źródeł odnawialnych podczas poprzednich dwóch lat kalendarzowych oraz krajowe środki, podjęte lub planowane, mające na celu promowanie wzrostu wykorzystania energii ze źródeł odnawialnych, z uwzględnieniem orientacyjnego kursu określonego w załączniku I część B zgodnie z art. 5;
- b) wdrożenie i działanie systemów wsparcia i innych środków mających na celu promowanie wykorzystania energii ze źródeł odnawialnych oraz wszelkie zmiany tych środków względem środków określonych w krajowym planie działania w zakresie energii odnawialnych danego państwa członkowskiego, a także informację o tym, w jaki sposób wspierana energia jest przydzielana końcowym użytkownikom dla celów art. 3 ust. 6 dyrektywy 2003/54/WE;
- c) w stosownych przypadkach opis sposobu, w jaki dane państwo członkowskie zorganizowało swoje systemy wsparcia w celu uwzględnienia zastosowań energii odnawialnej przynoszących dodatkowe korzyści w stosunku do innych, porównywalnych zastosowań, lecz których koszty mogą również być wyższe, w tym biopaliw wytworzonych z odpadów, pozostałości, niespożywczego materiału celulozowego oraz materiału lignocelulozowego;
- d) działanie systemu gwarancji pochodzenia energii elektrycznej oraz energii stosowanej w celu ogrzewania lub chłodzenia z odnawialnych źródeł energii oraz środki podjęte w celu zapewnienia wiarygodności systemu i zabezpieczenia go przed nadużyciami;
- e) postęp dokonany przy ocenie i usprawnieniu procedur administracyjnych, związanych z usuwaniem barier regulacyjnych i innych w rozwoju wykorzystania energii ze źródeł odnawialnych;

- f) środki podjęte w celu zapewnienia przesyłu i dystrybucji energii elektrycznej wytwarzanej z odnawialnych źródeł energii oraz w celu usprawnienia ram lub przepisów dotyczących ponoszenia i podziału kosztów, o których mowa w art. 16 ust. 3;
- g) rozwój dostępności i wykorzystania zasobów biomasy do celów energetycznych;
- h) ceny surowców i zmiany w przeznaczeniu gruntów w państwach członkowskich związane z większym wykorzystaniem biomasy i innych rodzajów energii ze źródeł odnawialnych;
- i) rozwój i udział biopaliw z odpadów, pozostałości, niespożywanego materiału celulozowego oraz materiału lignocelulozowego;
- j) szacunkowy wpływ produkcji biopaliw i biopłynów na bioróżnorodność, zasoby wodne, jakość wody i gleby w granicach państwa członkowskiego;
- k) szacunkową wartość netto ograniczenia emisji gazów cieplarnianych dzięki wykorzystaniu energii ze źródeł odnawialnych;
- l) szacunkową nadwyżkę produkcji energii ze źródeł odnawialnych w odniesieniu do orientacyjnego kursu, która mogłaby zostać przekazana innym państwom członkowskim, jak również szacowany potencjał konkretnych wspólnych projektów do roku 2020;
- m) szacunkowe zapotrzebowanie na energię ze źródeł odnawialnych, które ma być do roku 2020 pokrywane inaczej niż z produkcji krajowej; oraz
- n) informację o tym, w jaki sposób oszacowano udział odpadów podlegających biodegradacji w produkcji energii oraz jakie kroki podjęto w celu poprawy i weryfikacji tych szacunków.

2. Przy szacowaniu wartości netto ograniczenia emisji gazów cieplarnianych wynikającego z wykorzystania biopaliw państwa członkowskie mogą, dla celów sprawozdania, o którym mowa w ust. 1, zastosować wartości typowe określone w załączniku V część A i B.

3. W swoim pierwszym sprawozdaniu państwo członkowskie określa, czy ma zamiar:

- a) ustanowić jeden organ administracyjny odpowiedzialny za rozpatrywanie wniosków o autoryzację, certyfikację i licencjonowanie instalacji wytwarzających energię odnawialną oraz zapewniający pomoc dla wnioskodawców;
- b) przewidzieć automatyczne zatwierdzanie wniosków dotyczących planowania i wniosków o pozwolenia dla instalacji wytwarzających energię odnawialną w przypadku gdy organ autoryzujący nie odpowiedział w określonym terminie; lub

- c) wskazać obszary geograficzne odpowiednie dla eksploatacji energii ze źródeł odnawialnych w planowaniu dotyczącym przeznaczenia gruntów oraz dla stworzenia systemów lokalnego ogrzewania i chłodzenia.

4. W każdym sprawozdaniu państwo członkowskie ma możliwość poprawienia danych, które znalazły się w poprzednim sprawozdaniu.

Artykuł 23

Monitoring i sprawozdawczość Komisji

1. Komisja monitoruje pochodzenie biopaliw i biopłynów wykorzystywanych we Wspólnocie oraz wpływ ich produkcji, w tym wpływ wynikający z przeniesienia, na przeznaczenie gruntów we Wspólnocie oraz głównych państwach trzecich, z których pochodzą dostawy. Takie monitorowanie opiera się na sprawozdaniach państw członkowskich przedłożonych zgodnie z art. 22 ust. 1 oraz sprawozdaniach odpowiednich krajów trzecich, organizacji międzyrządowych, badaniach naukowych i innych istotnych informacjach. Komisja monitoruje również zmiany cen surowców związane z wykorzystaniem biomasy dla celów wytworzenia energii oraz wszelkie pozytywne i negatywne skutki dla bezpieczeństwa żywnościowego. Komisja monitoruje wszystkie instalacje, do których ma zastosowanie art. 19 ust. 6.

2. Komisja prowadzi dialog oraz wymienia informacje z państwami trzecimi, organizacjami producentów biopaliw i organizacjami konsumentów oraz społeczeństwem obywatelskim na temat ogólnego wdrażania przedstawionych w niniejszej dyrektywie środków dotyczących biopaliw i biopłynów. W tym kontekście zwraca szczególną uwagę na wpływ, jaki produkcja biopaliw mogłaby mieć na ceny żywności.

3. Na podstawie sprawozdań przedłożonych przez państwa członkowskie zgodnie z art. 22 ust. 1 oraz monitoringu i analiz, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, Komisja przedkłada co dwa lata sprawozdania Parlamentowi Europejskiemu i Radzie. Pierwsze sprawozdanie zostanie przedłożone w 2012 r.

4. W sprawozdaniach na temat ograniczenia emisji gazów cieplarnianych wynikającego z wykorzystania biopaliw Komisja stosuje wartości przedłożone przez państwa członkowskie i dokonuje oceny, czy i w jaki sposób szacunkowe wartości uległyby zmianie, gdyby uwzględniono produkty uboczne przy zastosowaniu metody substytucyjnej.

5. W swoich sprawozdaniach Komisja dokonuje w szczególności analizy:

- a) stosunkowych korzyści dla środowiska i kosztów różnych biopaliw, wpływu na nie polityki importowej Wspólnoty, wpływu na bezpieczeństwo dostaw oraz sposobów uzyskania zrównoważonego podejścia do produkcji krajowej i importu;
- b) wpływu zwiększonego popytu na biopaliwa na trwałość środowiska we Wspólnocie i państwach trzecich, przy uwzględnieniu wpływu na gospodarkę i środowisko, w tym różnego rodzaju wpływów na bioróżnorodność;

- c) możliwości identyfikacji, w sposób naukowo obiektywny, obszarów o dużej bioróżnorodności, których nie obejmuje art. 17 ust. 3;
- d) wpływu zwiększonego popytu na biomasę na sektory wykorzystujące biomasę;
- e) dostępności biopaliw produkowanych z odpadów, pozostałości, niespożywczych materiału celulozowego oraz materiału lignocelulozowego; oraz
- f) pośrednich zmian sposobu użytkowania gruntów w odniesieniu do wszystkich ścieżek produkcji.

We właściwych przypadkach Komisja proponuje działania korygujące.

6. Na podstawie sprawozdań przedstawionych przez państwa członkowskie zgodnie z art. 22 ust. 3 Komisja dokonuje analizy skuteczności środków podjętych przez państwa członkowskie przy ustanawianiu jednego organu administracyjnego odpowiedzialnego za rozpatrywanie wniosków o autoryzację, certyfikację i licencjonowanie oraz udzielającego pomocy wnioskodawcom.

7. Komisja, dla usprawnienia finansowania i koordynacji w zamiarze osiągnięcia celu na poziomie 20 %, o którym mowa w art. 3 ust. 1, przedstawia do dnia 31 grudnia 2010 r. analizę i plan działania w sprawie energii ze źródeł odnawialnych, mający na celu w szczególności:

- a) lepsze wykorzystanie funduszy strukturalnych i programów ramowych;
- b) lepsze i szersze wykorzystanie funduszy pochodzących z Europejskiego Banku Inwestycyjnego oraz innych publicznych instytucji finansowych; oraz
- c) lepszy dostęp do kapitału ryzyka, zwłaszcza poprzez analizę wykonalności mechanizmu finansowego opartego na podziale ryzyka dla inwestycji w energię ze źródeł odnawialnych we Wspólnocie, podobnego do inicjatywy Globalnego Funduszu Efektywności Energetycznej oraz Energii Odnawialnej, która jest skierowana do państw trzecich;
- d) lepszą koordynację finansowania wspólnotowego i krajowego oraz innych form wsparcia; oraz
- e) lepszą koordynację wsparcia inicjatyw dotyczących energii odnawialnej, których powodzenie zależy od działań podejmowanych przez podmioty działające w kilku państwach członkowskich.

8. Do dnia 31 grudnia 2014 r. Komisja przedstawia sprawozdanie, obejmujące w szczególności następujące elementy:

- a) przegląd minimalnych progów ograniczenia emisji gazów cieplarnianych stosowanych od dat, o których mowa w art. 17 ust. 2 akapit drugi, na podstawie oceny skutków regulacji, w której uwzględniono w szczególności postęp

techniczny, dostępne technologie i dostępność biopaliw pierwszej i drugiej generacji, które umożliwiają duże ograniczenie emisji gazów cieplarnianych;

- b) w odniesieniu do celu, o którym mowa w art. 3 ust. 4, przegląd:
 - (i) efektywności ekonomicznej środków podjętych, aby osiągnąć ten cel;
 - (ii) oceny możliwości osiągnięcia tego celu z jednoczesnym zapewnieniem zrównoważonego charakteru produkcji biopaliw we Wspólnocie i w państwach trzecich oraz z uwzględnieniem oddziaływań ekonomicznych, środowiskowych i społecznych, w tym również pośrednich skutków i oddziaływań na bioróżnorodność, a także dostępności w handlu biopaliw drugiej generacji;
 - (iii) skutków, jakie realizacja tego celu może wywołać w zakresie dostępności żywności po przystępnych cenach;
 - (iv) dostępności w handlu pojazdów o napędzie elektrycznym, hybrydowym i wodorowym, a także metodyki wybranej do obliczania udziału energii wykorzystanej ze źródeł odnawialnych w sektorze transportu;
 - (v) oceny konkretnych warunków rynkowych, w szczególności z uwzględnieniem rynków, na których paliwa transportowe stanowią ponad połowę końcowego zużycia energii, oraz rynków, które są całkowicie uzależnione od importu biopaliw;
- c) ocena wdrażania niniejszej dyrektywy, w szczególności w odniesieniu do mechanizmów współpracy, aby zagwarantować, że wraz z umożliwieniem państwom członkowskim kontynuacji stosowania krajowych systemów wsparcia, o których mowa w art. 3 ust. 3, państwa członkowskie mogą dzięki tym mechanizmom osiągać krajowe cele ogólne zdefiniowane w załączniku I w sposób efektywny ekonomicznie, a także ocena postępu technologicznego oraz wnioski, które należy wyciągnąć, aby osiągnąć na szczeblu Wspólnoty wartość docelową udziału energii ze źródeł odnawialnych na poziomie 20 %.

Na podstawie tego sprawozdania Komisja przedkłada, w odpowiednich przypadkach, wnioski Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, w których porusza w szczególności następujące kwestie:

- w odniesieniu do elementu, o którym mowa w lit. a) — zmianę minimalnej wartości ograniczenia emisji gazów cieplarnianych, o której mowa w tej literze, oraz
- w odniesieniu do elementu, o którym mowa w lit. c) — odpowiednie dostosowania środków współpracy przewidzianych w niniejszej dyrektywie mających na celu poprawę ich skuteczności dla osiągnięcia celu na poziomie 20 %. Takie wnioski nie mają wpływu na cel 20 % ani na kontrolę państw członkowskich na ich krajowe systemy wsparcia i środki współpracy.

9. W 2018 r. Komisja przedstawia mapę drogową na rzecz energii odnawialnej na okres po 2020 r.

Mapę tę, w stosownych przypadkach, uzupełniają wnioski do Parlamentu Europejskiego i Rady na okres po 2020 r. Mapa drogową uwzględnia doświadczenie wynikające z wykonywania niniejszej dyrektywy oraz rozwój technologii energii ze źródeł odnawialnych.

10. W roku 2021 Komisja przedstawia sprawozdanie zawierające przegląd stosowania niniejszej dyrektywy. Sprawozdanie to odnosi się w szczególności do roli, jaką następujące elementy odgrywają w umożliwianiu państwom członkowskim osiągnięcia krajowych celi ustanowionych w załączniku I w sposób efektywny ekonomicznie:

- a) proces przygotowywania prognoz i krajowych planów działania w zakresie energii odnawialnych;
- b) skuteczność mechanizmu współpracy;
- c) rozwój technologii energii ze źródeł odnawialnych wraz z rozwojem stosowania biopaliw w lotnictwie komercyjnym;
- d) skuteczność krajowych systemów wsparcia; oraz
- e) wnioski ze sprawozdań Komisji, o których mowa w ust. 8 i 9.

Artykuł 24

Platforma na rzecz przejrzystości

1. Komisja ustanawia dostępną publicznie internetową platformę na rzecz przejrzystości. Platforma ta służy zwiększeniu przejrzystości oraz ułatwieniu i promowaniu współpracy między państwami członkowskimi, w szczególności w zakresie transferów statystycznych, o których mowa w art. 6, oraz wspólnych projektów, o których mowa w art. 7 i 9. Ponadto platforma może być wykorzystywana do podawania do publicznej wiadomości odpowiednich informacji, które zdaniem Komisji lub państw członkowskich mają kluczowe znaczenie dla niniejszej dyrektywy oraz dla osiągnięcia jej celów.

2. Na platformie na rzecz przejrzystości Komisja podaje do publicznej wiadomości następujące informacje, w odpowiednich przypadkach w postaci zbiorczej, zachowując poufny charakter szczególnie chronionych informacji handlowych:

- a) krajowe plany działania w zakresie energii odnawialnych państw członkowskich;
- b) dokumenty państw członkowskich zawierające prognozy, o których mowa w art. 4 ust. 3, uzupełnione najszybciej jak to możliwe komisyjnym zestawieniem nadwyżki produkcji i szacunkowego zapotrzebowania na import;
- c) propozycje państw członkowskich w zakresie współpracy przy transferach statystycznych lub wspólnych projektach — na wniosek zainteresowanego państwa członkowskiego;

- d) informacje, o których mowa w art. 6 ust. 2, na temat transferów statystycznych między państwami członkowskimi;
- e) informacje, o których mowa w art. 7 ust. 2 i 3 oraz art. 9 ust. 4 i 5 na temat wspólnych projektów;
- f) krajowe sprawozdania państw członkowskich, o których mowa w art. 22;
- g) sprawozdania Komisji, o których mowa w art. 23 ust. 3.

Jednakże na wniosek państwa członkowskiego, które dostarczyło tych informacji, Komisja nie podaje do wiadomości publicznej dokumentów z prognozami państw członkowskich, o których mowa w art. 4 ust. 3, ani informacji zawartych w sprawozdaniach krajowych państw członkowskich, o których mowa w art. 22 ust. 1 lit. l) i m).

Artykuł 25

Komitety

1. Z wyjątkiem przypadków, o których mowa w ust. 2, Komisję wspomaga komitet ds. źródeł energii odnawialnych.
2. W kwestiach dotyczących zrównoważonego charakteru biopaliw i biopłynów Komisję wspomaga komitet ds. zrównoważonego charakteru biopaliw i biopłynów.
3. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 3 i 7 decyzji Rady 1999/468/WE, z uwzględnieniem przepisów jej art. 8.
4. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5a ust. 1–4 oraz art. 7 decyzji 1999/468/WE, z uwzględnieniem jej art. 8.

Artykuł 26

Zmiany i uchylenie

1. W dyrektywie 2001/77/WE skreśla się art. 2, art. 3 ust. 2, art. 4–8 z mocą od dnia 1 kwietnia 2010 r.
2. W dyrektywie 2003/30/WE skreśla się art. 2, art. 3 ust. 2, 3 i 5, art. 5 i 6 z mocą od dnia 1 kwietnia 2010 r.
3. Dyrektywa 2001/77/WE i dyrektywa 2003/30/WE tracą moc z dniem 1 stycznia 2012 r.

Artykuł 27

Transpozycja

1. Bez uszczerbku dla art. 4 ust. 1, 2 i 3 państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne, niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy, najpóźniej do dnia 5 grudnia 2010.

Środki przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odesłanie do niniejszej dyrektywy lub odesłanie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odesłania określone są przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 28

Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 29

Adresaci

Niniejsza dyrektywa jest skierowana do państw członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 23 kwietnia 2009 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący
H.-G. PÖTTERING

W imieniu Rady
Przewodniczący
P. NEČAS

ZAŁĄCZNIK I

Krajowe cele ogólne w zakresie udziału energii ze źródeł odnawialnych w końcowym zużyciu energii brutto w 2020 r. ⁽¹⁾.

A. Całkowite cele krajowe

	Udział energii ze źródeł odnawialnych w końcowym zużyciu energii brutto, 2005 r. (S_{2005})	Docelowy udział energii ze źródeł odnawialnych w końcowym zużyciu energii brutto, 2020 r. (S_{2020})
Belgia	2,2 %	13 %
Bułgaria	9,4 %	16 %
Republika Czeska	6,1 %	13 %
Dania	17,0 %	30 %
Niemcy	5,8 %	18 %
Estonia	18,0 %	25 %
Irlandia	3,1 %	16 %
Grecja	6,9 %	18 %
Hiszpania	8,7 %	20 %
Francja	10,3 %	23 %
Włochy	5,2 %	17 %
Cypr	2,9 %	13 %
Łotwa	32,6 %	40 %
Litwa	15,0 %	23 %
Luksemburg	0,9 %	11 %
Węgry	4,3 %	13 %
Malta	0,0 %	10 %
Niderlandy	2,4 %	14 %
Austria	23,3 %	34 %
Polska	7,2 %	15 %
Portugalia	20,5 %	31 %
Rumunia	17,8 %	24 %
Słowenia	16,0 %	25 %
Republika Słowacka	6,7 %	14 %
Finlandia	28,5 %	38 %
Szwecja	39,8 %	49 %
Zjednoczone Królestwo	1,3 %	15 %

B. Orientacyjny kurs

Orientacyjny kurs, o którym mowa w art. 3 ust. 2, składa się z następujących wartości udziału energii ze źródeł odnawialnych:

$S_{2005} + 0,20$ ($S_{2020} - S_{2005}$), jako średnia dla dwuletniego okresu 2011–2012,

$S_{2005} + 0,30$ ($S_{2020} - S_{2005}$), jako średnia dla dwuletniego okresu 2013–2014,

⁽¹⁾ Podkreśla się, że, aby móc osiągnąć cele krajowe określone w niniejszym załączniku, w wytycznych w sprawie pomocy państwa na rzecz ochrony środowiska uznano ciągłą potrzebę stosowania krajowych mechanizmów wsparcia, po to, by promować energię ze źródeł odnawialnych.

$S_{2005} + 0,45 (S_{2020} - S_{2005})$, jako średnia dla dwuletniego okresu 2015–2016, oraz

$S_{2005} + 0,65 (S_{2020} - S_{2005})$, jako średnia dla dwuletniego okresu 2017–2018,

gdzie:

S_{2005} = udział dla danego państwa członkowskiego w 2005 r. podany w tabeli w części A,

oraz

S_{2020} = udział dla danego państwa członkowskiego w 2020 r. podany w tabeli w części A.

—

ZAŁĄCZNIK II

Zasada normalizacji wyliczeń ilości energii elektrycznej pochodzącej z elektrowni wodnych i wiatrowych

Stosuje się następującą zasadę normalizacji wyliczeń ilości energii elektrycznej pochodzącej z elektrowni wodnych w danym państwie członkowskim:

$$Q_{N(norm)} = C_N \times \left[\sum_{i=N-14}^N \frac{Q_i}{C_i} \right] / 15$$

gdzie

- N = rok odniesienia,
- $Q_{N(norm)}$ = znormalizowana energia elektryczna pochodząca ze wszystkich elektrowni wodnych państwa członkowskiego w roku N , dla celów obliczeniowych,
- Q_i = ilość energii elektrycznej faktycznie wyprodukowanej w roku i przez wszystkie elektrownie wodne państwa członkowskiego, mierzona w GWh, z wyłączeniem wytwarzania energii elektrycznej w elektrowniach szczytowych z członem pompowym wykorzystujących wodę, która została wcześniej wpompowana pod górę,
- C_i = całkowita zainstalowana moc, bez uwzględnienia mocy elektrowni szczytowych z członem pompowym, wszystkich elektrowni wodnych państwa członkowskiego na końcu roku i , mierzona w MW.

Stosuje się następującą zasadę normalizacji wyliczeń ilości energii elektrycznej pochodzącej z elektrowni wodnych w danym państwie członkowskim:

$$Q_{N(norm)} = \frac{C_N + C_{N-1}}{2} \times \frac{\sum_{i=N-n}^N Q_i}{\sum_{j=N-n}^N \left(\frac{C_j + C_{j-1}}{2} \right)}$$

gdzie

- N = rok odniesienia,
- $Q_{N(norm)}$ = znormalizowana ilość energii elektrycznej wytworzona we wszystkich elektrowniach wiatrowych państwa członkowskiego w roku N , do celów obliczeniowych,
- Q_i = ilość energii elektrycznej faktycznie wyprodukowanej w roku i przez wszystkie elektrownie wiatrowe państwa członkowskiego, mierzona w GWh,
- C_j = całkowita zainstalowana moc wszystkich elektrowni wiatrowych państwa członkowskiego na koniec roku j , mierzona w MW,
- n = 4 lub liczba lat poprzedzających rok N , dla których dane państwo członkowskie dysponuje danymi dotyczącymi mocy i wielkości produkcji, w zależności od tego, która liczba jest niższa.

ZAŁĄCZNIK III

Wartość energetyczna w paliwach transportowych

Paliwo	Wartość energii wg wagi (dolna wartość kaloryczna, MJ/kg)	Wartość energii wg objętości (dolna wartość kaloryczna, MJ/l)
Bioetanol (etanol produkowany z biomasy)	27	21
Bio-ETBE (eter etylo-t-butylowy produkowany na bazie bioetanolu)	36 (z czego 37 % ze źródeł odnawialnych)	27 (z czego 37 % ze źródeł odnawialnych)
Biometanol (metanol produkowany z biomasy, do stosowania jako biopaliwo)	20	16
Bio-MTBE (eter metylo-t-butylowy produkowany na bazie biometanolu)	35 (z czego 22 % ze źródeł odnawialnych)	26 (z czego 22 % ze źródeł odnawialnych)
Bio-DME (eter dimetylowy produkowany z biomasy, do stosowania jako biopaliwo)	28	19
Bio-TAEE (eter etylo-t-amylowy produkowany na bazie bioetanolu)	38 (z czego 29 % ze źródeł odnawialnych)	29 (z czego 29 % ze źródeł odnawialnych)
Biobutanol (butanol produkowany z biomasy, do stosowania jako biopaliwo)	33	27
Biodiesel (eter metylowy produkowany z oleju roślinnego lub zwierzęcego, jakości oleju napędowego, do stosowania jako biopaliwo)	37	33
Olej napędowy wytwarzany metodą Fischer-Tropsch (syntetyczny węglowodór lub mieszanka syntetycznych węglowodorów produkowanych z biomasy)	44	34
Hydrorafinowany olej roślinny (olej roślinny poddany termochemicznej obróbce wodorem)	44	34
Czysty olej roślinny (olej produkowany z roślin oleistych poprzez tłoczenie, wyciskanie lub z zastosowaniem innych podobnych metod, surowy lub rafinowany, lecz chemicznie niemodyfikowany, jeśli kompatybilny z zastosowanym typem silników i odpowiednimi wymogami w zakresie emisji)	37	34
Biogaz (gaz opałowy produkowany z biomasy i/lub z części odpadów ulegającej biodegradacji, który może być oczyszczony do poziomu odpowiadającego jakości gazu naturalnego, do stosowania jako biopaliwo, lub gaz drzewny)	50	—
Benzyna	43	32
Olej napędowy	43	36

ZAŁĄCZNIK IV

Certyfikacja instalatorów

Systemy certyfikacji lub równoważne systemy kwalifikowania, o których mowa w art. 14 ust. 3, są oparte na następujących kryteriach:

1. Proces certyfikacji lub kwalifikowania jest przejrzysty i jasno zdefiniowany przez państwo członkowskie lub wyznaczony przez nie organ administracyjny.
2. Instalatorzy urządzeń wykorzystujących biomasę, pomp ciepła, płytowych systemów geotermalnych, urządzeń fotowoltaicznych i urządzeń wykorzystujących ciepło słoneczne są certyfikowani w ramach akredytowanego programu szkoleń lub przez akredytowanego organizatora szkoleń.
3. Akredytacji programu lub organizatora szkoleń dokonują państwa członkowskie lub wyznaczone przez nie organy administracji. Organ akredytujący zapewnia ciągłość i regionalny lub ogólnokrajowy zasięg programu szkoleń oferowanego przez organizatora szkoleń. Organizator szkoleń posiada odpowiednie urządzenia techniczne, aby przeprowadzić praktyczne szkolenie, w tym sprzęt laboratoryjny lub inne odpowiednie urządzenia potrzebne do zajęć praktycznych. Oprócz podstawowych szkoleń ich organizator oferuje także krótsze szkolenia przypominające obejmujące poszczególne tematy, w tym zagadnienia dotyczące nowych technologii, umożliwiające ciągłe doskazywanie pracowników w zakresie instalacji. Organizator szkoleń może być producentem urządzeń lub systemu, instytucją lub stowarzyszeniem.
4. Szkolenie prowadzące do certyfikacji lub uznania kwalifikacji instalatora obejmuje zarówno część teoretyczną, jak i praktyczną. Po zakończeniu szkolenia instalator musi posiadać umiejętności wymagane do instalacji właściwych urządzeń i systemów, tak aby spełniały one wymogi klienta w zakresie ich eksploatacji i niezawodności, cechowały się solidną jakością rzemieślniczą oraz były zgodne ze wszystkimi obowiązującymi zasadami i normami, w tym dotyczącymi oznakowania energetycznego i ekologicznego.
5. Szkolenie kończy się egzaminem, na podstawie którego wydaje się certyfikat lub uznaje kwalifikacje. Egzamin obejmuje ocenę w praktyce prawidłowej instalacji kotłów lub pieców na biomasę, pomp ciepła, płytowych systemów geotermalnych, instalacji fotowoltaicznych lub instalacji wykorzystujących ciepło słoneczne.
6. W systemach certyfikacji lub równoważnych systemach kwalifikowania, o których mowa w art. 14 ust. 3, uwzględnia się następujące wytyczne:
 - a) akredytowane programy szkoleń należy proponować instalatorom z doświadczeniem zawodowym, którzy przeszli lub przechodzą następujące rodzaje szkoleń:
 - (i) w przypadku instalatorów kotłów i pieców na biomasę: jako zasadniczy warunek szkolenie dla hydraulików, instalatorów urządzeń wodno-kanalizacyjnych, inżynierów systemów grzewczych lub techników urządzeń sanitarnych i grzewczych lub chłodzących;
 - (ii) w przypadku instalatorów pomp ciepła: jako zasadniczy warunek szkolenie dla hydraulików lub inżynierów chłodnictwa oraz podstawowe umiejętności w zakresie elektryki i hydrauliki (obcinanie rur, lutowanie połączeń rurowych, klejenie połączeń rurowych, izolacja, uszczelnianie złączy, sprawdzanie przecieków i instalacja systemów grzewczych lub chłodzących);
 - (iii) w przypadku instalatorów urządzeń fotowoltaicznych i wykorzystujących ciepło słoneczne: jako zasadniczy warunek szkolenie dla hydraulików lub elektryków oraz umiejętności w zakresie hydrauliki, elektryki i dekarstwa, w tym wiedza w zakresie lutowania połączeń rurowych, klejenia połączeń rurowych, uszczelniania złączy, sprawdzania przecieków, umiejętność łączenia kabli, znajomość podstawowych materiałów dachowych, obróbka blacharska i uszczelnianie; lub
 - (iv) program szkolenia zawodowego dający instalatorowi stosowne umiejętności odpowiadające trzyletniemu okresowi kształcenia w zakresie umiejętności, o których mowa w lit. a), b) lub c), w tym zajęcia teoretyczne i praktyczne.
 - b) teoretyczna część szkolenia w zakresie instalacji kotłów i pieców na biomasę powinna obrazować rynkową sytuację biomasy oraz obejmować kwestie ekologiczne, paliwa z biomasy, logistykę, ochronę przeciwpożarową, odpowiednie dotacje, techniki spalania, systemy spalania, optymalne rozwiązania hydrauliczne, porównanie kosztów i zysków, jak również kwestie związane z projektowaniem, instalacją i konserwacją kotłów i pieców na biomasę. Szkolenie powinno zapewniać także odpowiednią wiedzę w zakresie europejskich norm technologicznych i norm dotyczących paliw z biomasy, takich jak granulaty, oraz stosownych przepisów prawa krajowego i wspólnotowego;

- c) część teoretyczna szkolenia dla instalatora pomp ciepła powinna obrazować sytuację rynkową w zakresie pomp ciepła oraz obejmować zasoby geotermalne i temperatury gruntu w różnych regionach, identyfikację gleby i skał pod względem określenia przewodności cieplnej, logistykę, regulacje dotyczące wykorzystania zasobów geotermalnych, możliwość zastosowania pomp ciepła w budynkach oraz określenie najkorzystniejszego układu pomp ciepła, a także wiedzę na temat wymogów technicznych takich pomp, bezpieczeństwa, filtracji powietrza, podłączeń do źródła ciepła i rozmieszczenia systemu. Szkolenie powinno zapewniać także odpowiednią wiedzę w zakresie europejskich norm dotyczących pomp ciepła oraz odpowiednich przepisów prawa krajowego i wspólnotowego. Instalator powinien wykazać się następującymi kluczowymi umiejętnościami:
- (i) podstawowym zrozumieniem właściwości fizycznych i zasad działania pompy ciepła, w tym charakterystyki obiegu pompy ciepła: związek pomiędzy niskimi temperaturami rozpraszacza ciepła, wysokimi temperaturami źródła ciepła a wydajnością systemu, określenie współczynnika efektywności (COP) oraz współczynnika sezonowej wydajności (SPF);
 - (ii) zrozumieniem komponentów i ich działania w ramach obiegu pompy ciepła, w tym kompresora, zaworu rozprężnego, aparatu wyparnego, kondensatora, mocowań i osprzętu, smaru, chłodziwa, możliwości przegrzania i przechłodzenia oraz chłodzenia w pompach ciepła;
 - (iii) umiejętnością wyboru i kalibracji komponentów w typowych sytuacjach instalacyjnych, w tym określenie typowych wartości obciążenia cieplnego różnych budynków oraz wartości typowych w zakresie wytwarzania ciepłej wody na podstawie zużycia energii, określenie wydajności pompy ciepła na podstawie obciążenia cieplnego dla celów wytwarzania ciepłej wody, na podstawie masy akumulacyjnej budynku i przy przerwach w zasilaniu prądem; określenie elementu pełniącego funkcję zbiornika buforowego oraz jego pojemności i włączenie drugiego układu grzewczego;
- d) część teoretyczna szkolenia dla instalatora urządzeń fotowoltaicznych i urządzeń wykorzystujących ciepło słoneczne powinna obrazować sytuację rynkową produktów wykorzystujących energię słoneczną oraz przedstawiać porównania kosztów i rentowności, a także obejmować kwestie ekologiczne, elementy, charakterystykę i rozmiary systemów wykorzystujących energię słoneczną, wybór odpowiedniego systemu i elementów o odpowiednich wymiarach, określenie zapotrzebowania na energię ciepła, logistykę, ochronę przeciwpożarową, odpowiednie dotacje, jak również kwestie związane z projektowaniem, instalacją i konserwacją instalacji fotowoltaicznych i instalacji wykorzystujących ciepło słoneczne. Szkolenie powinno zapewniać także odpowiednią wiedzę w zakresie wszelkiego rodzaju europejskich norm technologicznych i systemów certyfikacji, takich jak Solar Keymark, oraz odnośnych przepisów prawa krajowego i wspólnotowego. Instalator powinien wykazać się następującymi kluczowymi umiejętnościami:
- (i) umiejętnością bezpiecznego wykonywania pracy przy użyciu koniecznych narzędzi i urządzeń oraz stosowania zasad i norm bezpieczeństwa, oraz umiejętnością identyfikowania zagrożeń hydraulicznych, elektrycznych i innych związanych z instalacjami wykorzystującymi energię słoneczną;
 - (ii) umiejętnością identyfikowania systemów i ich komponentów właściwych dla systemów aktywnych i pasywnych, w tym ich konstrukcji mechanicznej, oraz określania umiejscowienia komponentów oraz konfiguracji i układu systemu;
 - (iii) umiejętnością określenia wymaganego miejsca, kierunku i nachylenia urządzeń fotowoltaicznych i urządzeń wykorzystujących energię słoneczną do podgrzewania wody, przy uwzględnieniu takich elementów jak cień, dostęp światła słonecznego, spójność konstrukcji, stosowność takiej instalacji w odniesieniu do danego budynku lub klimatu, a także umiejętnością wyboru różnych metod instalacyjnych odpowiednich dla rodzaju pokrycia dachowego oraz równoważenia komponentów wchodzących w skład instalacji; oraz
 - (iv) umiejętnością, w szczególności w odniesieniu do systemów fotowoltaicznych, dostosowania układu elektrycznego, w tym umiejętnością określenia prądu znamionowego, wyboru odpowiednich typów przewodów i właściwej mocy znamionowej dla każdego obwodu, umiejętnością określenia odpowiedniego rozmiaru, mocy znamionowej i rozmieszczenia wszystkich potrzebnych urządzeń i podsystemów oraz wyboru stosownego punktu połączenia;
- e) ważność certyfikatu instalatora powinna być ograniczona w czasie, tak aby konieczna była przypominająca sesja szkoleniowa w celu jej przedłużenia.

ZAŁĄCZNIK V

Zasady obliczania wpływu biopaliw, biopłynów i ich odpowiedników kopalnych na emisję gazów cieplarnianych

A. Wartości typowe i standardowe dla biopaliw produkowanych bez emisji netto dwutlenku węgla w związku ze zmianą sposobu użytkowania gruntów

Ścieżka produkcji biopaliw	Typowe ograniczenie emisji gazów cieplarnianych	Standardowe ograniczenie emisji gazów cieplarnianych
etanol z buraka cukrowego	61 %	52 %
etanol z pszenicy (paliwo technologiczne nieokreślone)	32 %	16 %
etanol z pszenicy (węgiel brunatny jako paliwo technologiczne w elektrociepłowni)	32 %	16 %
etanol z pszenicy (gaz ziemny jako paliwo technologiczne w konwencjonalnym kotle)	45 %	34 %
etanol z pszenicy (gaz ziemny jako paliwo technologiczne w elektrociepłowni)	53 %	47 %
etanol z pszenicy (słoma jako paliwo technologiczne w elektrociepłowni)	69 %	69 %
etanol z kukurydzy wyprodukowany we Wspólnocie (gaz ziemny jako paliwo technologiczne w elektrociepłowni)	56 %	49 %
etanol z trzciny cukrowej	71 %	71 %
część ze źródeł odnawialnych eter etylo-t-butylowy (ETBE)	Takie same wartości jak dla wybranej ścieżki produkcji etanolu	
część ze źródeł odnawialnych eter etylo-t-amylowy(TAEE)	Takie same wartości jak dla wybranej ścieżki produkcji etanolu	
biodiesel z ziaren rzepaku	45 %	38 %
biodiesel ze słonecznika	58 %	51 %
biodiesel z soi	40 %	31 %
biodiesel z oleju palmowego (technologia nieokreślona)	36 %	19 %
biodiesel z oleju palmowego (technologia z wychwytem metanu w olejarni)	62 %	56 %
biodiesel ze zużytego oleju roślinnego lub zwierzęcego (*)	88 %	83 %
hydrorafinowany olej roślinny z ziaren rzepaku	51 %	47 %
hydrorafinowany olej roślinny ze słonecznika	65 %	62 %
hydrorafinowany olej roślinny z oleju palmowego (technologia nieokreślona)	40 %	26 %
hydrorafinowany olej roślinny z oleju palmowego (technologia z wychwytem metanu w olejarni)	68 %	65 %
czysty olej roślinny z ziaren rzepaku	58 %	57 %
biogaz z organicznych odpadów komunalnych jako sprężony gaz ziemny	80 %	73 %
biogaz z mokrego obornika jako sprężony gaz ziemny	84 %	81 %
biogaz z suchego obornika jako sprężony gaz ziemny	86 %	82 %

(*) Nie obejmuje oleju zwierzęcego wyprodukowanego z produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego sklasyfikowanych jako surowiec kategorii 3 zgodnie z rozporządzeniem (WE) 1774/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 3 października 2002 r. ustanawiającym przepisy sanitarne dotyczące produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego nieprzeznaczonych do spożycia przez ludzi (1).

(1) Dz.U. L 273 z 10.10.2002, s. 1.

- B. Przewidywane wartości typowe i standardowe dla przyszłych biopaliw, które nie występowały lub występowały jedynie w niewielkich ilościach na rynku w styczniu 2008 r., produkowanych bez emisji netto dwutlenku węgla w związku ze zmianą sposobu użytkowania gruntów

Ścieżka produkcji biopaliw	Typowe ograniczenie emisji gazów cieplarnianych	Standardowe ograniczenie emisji gazów cieplarnianych
etanol ze słomy pszenicy	87 %	85 %
etanol z odpadów drzewnych	80 %	74 %
etanol z drewna uprawianego	76 %	70 %
olej napędowy wytwarzany metodą Fischer-Tropsch z odpadów drzewnych	95 %	95 %
olej napędowy wytwarzany metodą Fischer-Tropsch z drewna uprawianego	93 %	93 %
eter dimetylowy z odpadów drzewnych (DME)	95 %	95 %
DME z drewna uprawianego	92 %	92 %
metanol z odpadów drzewnych	94 %	94 %
metanol z drewna uprawianego	91 %	91 %
część ze źródeł odnawialnych eter metylo-t-butylowy (MTBE)	Takie same wartości jak dla wybranej ścieżki produkcji metanolu	

C. Metodologia

1. Emisję gazów cieplarnianych spowodowaną produkcją i stosowaniem paliw transportowych, biopaliw i biopłynów oblicza się w następujący sposób:

$$E = e_{ec} + e_l + e_p + e_{td} + e_u - e_{sca} - e_{ccs} - e_{ccr} - e_{ee},$$

gdzie:

- E = całkowita emisja spowodowana stosowaniem paliwa,
 e_{ec} = emisja spowodowana wydobyciem lub uprawą surowców,
 e_l = emisja w ujęciu rocznym spowodowana zmianami ilości pierwiastka węgla w związku ze zmianą sposobu użytkowania gruntów,
 e_p = emisja spowodowana procesami technologicznymi,
 e_{td} = emisja spowodowana transportem i dystrybucją,
 e_u = emisja spowodowana stosowanym paliwem,
 e_{sca} = wartość ograniczenia emisji spowodowanego akumulacją pierwiastka węgla w glebie dzięki lepszej gospodarce rolnej,
 e_{ccs} = ograniczenie emisji spowodowane wychwytywaniu dwutlenku węgla i jego sekwestracji składowaniu w głębokich strukturach geologicznych,
 e_{ccr} = ograniczenie emisji spowodowane wychwytywaniu dwutlenku węgla i jego zastępowaniu, oraz
 e_{ee} = ograniczenie emisji dzięki zwiększonej produkcji energii elektrycznej w wyniku kogeneracji.

Emisji związanej z produkcją maszyn i urządzeń nie uwzględnia się.

2. Emisja gazów cieplarnianych z paliw, E , wyrażona jest w gramach przeliczeniowych CO₂ na MJ paliwa, gCO_{2eq}/MJ.
 3. W drodze wyjątku od pkt 2, dla paliw transportowych wartości obliczone w gCO_{2eq}/MJ mogą być skorygowane o różnice pomiędzy paliwami w zakresie wykonanej pracy użytecznej, wyrażonej w km/MJ. Korekta ta jest dopuszczalna wyłącznie w przypadku przedstawienia dowodu na istnienie różnic w zakresie wykonanej pracy użytecznej.
 4. Ograniczenie emisji gazów cieplarnianych z biopaliw i biopłynów oblicza się w następujący sposób:

$$\text{OGRANICZENIE} = (E_F - E_B)/E_F,$$

gdzie:

- E_B = całkowita emisja z biopaliw i biopłynów, oraz
 E_F = całkowita emisja z kopalnego odpowiednika biopaliwa.

5. Gazy cieplarniane uwzględnione dla celów pkt 1 to CO₂, N₂O i CH₄. Do obliczenia równoważnika CO₂ poniższym gazom przypisuje się następujące wartości:

CO₂: 1

N₂O: 296

CH₄: 23

6. Emisja spowodowana wydobyciem lub uprawą surowców, e_{ec} , obejmuje emisje spowodowane samym procesem wydobycia lub uprawy, gromadzeniem surowców, odpadami i wyciekami, produkcją chemikaliów i produktów stosowanych w procesie wydobycia lub uprawy. Wyklucza się wychwytywanie CO₂ w trakcie uprawy surowców. Odejmuje się potwierdzoną redukcję emisji gazów cieplarnianych z wypalania w zakładach produkcji oleju gdziekolwiek na świecie. Szacunkową emisję z upraw można określić na podstawie średnich wyliczonych dla obszarów geograficznych mniejszych od tych przyjętych do obliczenia wartości standardowych, jeśli nie jest możliwe zastosowanie wartości rzeczywistych.
7. Emisję w ujęciu rocznym spowodowaną zmianami ilości pierwiastka węgla w związku ze zmianą sposobu użytkowania gruntów, e_l , oblicza się, równo rozdzielając całkowitą emisję na 20 lat. Do obliczenia wielkości tych emisji stosuje się następującą zasadę:

$$e_l = (CS_R - CS_A) \times 3\,664 \times 1/20 \times 1/P - e_B \text{ (}^1\text{)},$$

gdzie:

e_l = emisja w ujęciu rocznym gazów cieplarnianych spowodowana zmianami ilości pierwiastka węgla w związku ze zmianą sposobu użytkowania gruntów (mierzona jako masa równoważnika CO₂ na jednostkę energii wytworzonej z biopaliwa),

CS_R = ilość pierwiastka węgla na jednostkę powierzchni związany z przeznaczeniem gruntów odniesienia (mierzony jako masa pierwiastka węgla na jednostkę powierzchni, obejmująca zarówno głębę jak i roślinność). Przeznaczenie gruntów odniesienia oznacza przeznaczenie gruntów w styczniu 2008 r. lub 20 lat przed uzyskaniem surowca, jeśli data ta jest późniejsza,

CS_A = ilość pierwiastka węgla na jednostkę powierzchni związany z rzeczywistym przeznaczeniem gruntów (mierzony jako masa pierwiastka węgla na jednostkę powierzchni, obejmująca zarówno głębę jak i roślinność). W przypadkach kiedy ilości pierwiastka węgla gromadzą się przez okres przekraczający 1 rok, wartość CS_A jest obliczana jako zasoby na jednostkę powierzchni po dwudziestu latach lub kiedy uprawy osiągną dojrzałość, w zależności od tego, co nastąpi wcześniej,

P = wydajność upraw (mierzona ilością energii wytwarzanej przez biopaliwo lub biopłyn na jednostkę powierzchni w jednym roku), oraz

e_B = premia o wartości 29 gCO₂eq/MJ za biopaliwo lub biopłyn przyznawana, jeśli biomasa otrzymywana jest z rekultywowanych terenów zdegradowanych i spełnia warunki ustanowione w pkt 8.

8. Premia o wartości 29 gCO₂eq/MJ jest przyznawana, jeśli występują czynniki świadczące o tym, że przedmiotowe tereny:

a) w styczniu 2008 r. nie były wykorzystywane do działalności rolniczej lub jakiegokolwiek innej; oraz

b) należą do jednej z następujących kategorii:

(i) tereny poważnie zdegradowane, w tym wcześniej wykorzystywane do celów rolniczych;

(ii) tereny silnie zanieczyszczone.

Premia o wartości 29 gCO₂eq/MJ ma zastosowanie przez okres nieprzekraczający dziesięciu lat, licząc od daty przekształcenia terenów do celów rolniczych, pod warunkiem że zapewnione zostanie regularne zwiększanie ilości pierwiastka węgla oraz znaczne ograniczenie erozji w odniesieniu do terenów określonych w ppkt (i) oraz zmniejszenie zanieczyszczenia gleby w odniesieniu do terenów określonych w ppkt (ii).

9. Kategorie, o których mowa w pkt 8 lit. b), zostają zdefiniowane w sposób następujący:

a) termin „tereny poważnie zdegradowane” oznacza tereny, które w dłuższym okresie zostały w dużym stopniu zasolone lub które są szczególnie mało zasobne w substancje organiczne i uległy poważnej erozji;

b) termin „tereny silnie zanieczyszczone” oznacza tereny, które nie nadają się do uprawy żywności lub paszy dla zwierząt ze względu na zanieczyszczenie gleby.

Należą tu tereny, które są przedmiotem decyzji Komisji zgodnie z art. 18 ust. 4 czwarty akapit.

(¹) Współczynnik otrzymany przez podzielenie masy molowej CO₂ (44,010 g/mol) przez masę molową węgla (12,011 g/mol) wynosi 3,664.

10. Komisja przyjmuje do dnia 31 grudnia 2009 r. wytyczne do obliczania ilości pierwiastka węgla w ziemi, korzystając z wydanych w roku 2006 wytycznych IPCC dla inwentaryzacji krajowych emisji gazów cieplarnianych — tom 4. Wytyczne Komisji będą służyć jako podstawa obliczania ilości pierwiastka węgla w ziemi do celów niniejszej dyrektywy.
11. Emisja spowodowana procesami technologicznymi, e_p , obejmuje emisje spowodowane samymi procesami technologicznymi, odpadami i wyciekami, oraz produkcją chemikaliów lub produktów stosowanych w procesach technologicznych.

W obliczeniach zużycia energii elektrycznej wyprodukowanej poza zakładem produkującym paliwo, natężenie emisji gazów cieplarnianych spowodowanej produkcją i dystrybucją tej energii elektrycznej uznaje się jako równe średniemu natężeniu emisji spowodowanej produkcją i dystrybucją energii elektrycznej w określonym regionie. Jako wyjątek od powyższej zasady producenci mogą stosować średnią wartość w odniesieniu do energii elektrycznej produkowanej w pojedynczym zakładzie, jeśli zakład ten nie jest podłączony do sieci energetycznej.

12. Emisja spowodowana transportem i dystrybucją, e_{td} , obejmuje emisje spowodowane transportem i magazynowaniem surowców oraz półproduktów, a także magazynowaniem i dystrybucją wyrobów gotowych. Niniejszy punkt nie obejmuje emisji spowodowanych przez transport i dystrybucję, które należy uwzględnić zgodnie z pkt 6.
13. Emisję spowodowaną stosowanym paliwem, e_w , uznaje się za zerową dla biopaliw i biopłynów.
14. Ograniczenie emisji dzięki wychwytywaniu dwutlenku węgla i jego podziemnemu składowaniu, e_{ccs} , które nie zostało uwzględnione już w e_p , odnosi się wyłącznie do emisji, której uniknięto poprzez wychwytywanie i sekwestrację emitowanego CO₂ bezpośrednio związanego z wydobywaniem, transportem, przetworzeniem i dystrybucją paliwa.
15. Ograniczenie emisji dzięki wychwytywaniu dwutlenku węgla i jego zastępowaniu, e_{cst} , odnosi się wyłącznie do emisji, której uniknięto poprzez wychwytywanie CO₂, w którym pierwiastek węgla pochodzi z biomasy i jest stosowany w celu zastąpienia CO₂ pochodzenia kopalnego, stosowanego w produktach handlowych i w usługach.
16. Ograniczenie emisji dzięki zwiększonemu wytwarzaniu energii elektrycznej w wyniku kogeneracji, e_{ec} , uwzględnia się w odniesieniu do nadwyżki energii elektrycznej produkowanej w ramach systemów produkcji paliwa stosujących kogenerację, z wyjątkiem przypadków, gdy paliwo stosowane w kogeneracji jest produktem ubocznym innym niż resztki poźniwne. W obliczeniach nadwyżki energii elektrycznej przyjmuje się, że wielkość jednostki kogeneracyjnej odpowiada minimum niezbędnemu, aby jednostka kogeneracyjna mogła dostarczać ciepło potrzebne do produkcji paliwa. Ograniczenie emisji gazów cieplarnianych związane z nadwyżką energii elektrycznej uznaje się za równe ilości gazów cieplarnianych, które zostałyby wyemitowane, gdyby w elektrowni stosującej to samo paliwo wyprodukowano taką samą ilość energii elektrycznej jak w jednostce kogeneracyjnej.
17. Jeśli w procesie produkcji paliwa równocześnie powstaje paliwo, dla którego oblicza się emisje, oraz jeden lub więcej produktów („produkty uboczne”), emisję gazów cieplarnianych dzieli się pomiędzy paliwo lub jego produkt pośredni i produkty uboczne proporcjonalnie do ich zawartości energetycznej (określonej na podstawie wartości opałowej dolnej w przypadku produktów ubocznych innych niż energia elektryczna).
18. W obliczeniach, o których mowa w pkt 17, emisje do podziału to $e_{ec} + e_l$ + te części e_p , e_{td} i e_{ccs} , mają miejsce przed fazą produkcji, w której powstaje produkt uboczny i w jej trakcie. Jeśli w odniesieniu do tych produktów ubocznych jakiegokolwiek emisje przypisano do wcześniejszych faz produkcji w cyklu życia, uwzględnia się jedynie tę część emisji, którą przypisano do pośredniego produktu paliwowego w ostatniej fazie produkcji, a nie całość emisji.

W przypadku biopaliw i biopłynów, w obliczeniach uwzględnia się wszystkie produkty uboczne, w tym energię elektryczną, która nie wchodzi w zakres pkt 16, z wyjątkiem resztek poźniwnych, w tym słomy, wytlók, plew, kolb i łupin orzechów. W obliczeniach produkty uboczne mające negatywną wartość energetyczną uznaje się za posiadające zerową wartość energetyczną.

Odpady, resztki poźniwne, w tym słomę, wytloki, plewy, kolby i łupiny orzechów oraz resztki powstałe w innych procesach przetwórczych, w tym surową (nierafinowaną) glicerynę, uznaje się za materiały nieemitujące żadnych gazów cieplarnianych w całym cyklu życia, aż do momentu ich zbiórki.

W przypadku paliw produkowanych w rafineriach jednostką analityczną dla celów obliczeniowych, o których mowa w pkt 17, jest rafineria.

19. W przypadku biopaliw w obliczeniach, o których mowa w pkt 4, wartość odpowiednika kopalnego (E_f) to najnowsza dostępna wartość średnich emisji pochodzących z kopalnej części benzyny i oleju napędowego wykorzystanych na terytorium Wspólnoty, podana na mocy dyrektywy 98/70/WE. W przypadku braku takich danych zastosowanie ma wartość 83,8 gCO_{2eq}/MJ.

W przypadku biopłynów stosowane do wytwarzania energii elektrycznej, w obliczeniach, o których mowa w pkt 4, wartość odpowiednika kopalnego (E_F) wynosi 91 gCO_{2eq}/MJ.

W przypadku biopłynów stosowane do produkcji ciepła, w obliczeniach, o których mowa w pkt 4, wartość odpowiednika kopalnego (E_F) wynosi 77 gCO_{2eq}/MJ.

W przypadku biopłynów stosowane w kogeneracji, w obliczeniach, o których mowa w pkt 4, wartość odpowiednika kopalnego (E_F) wynosi 85 gCO_{2eq}/MJ.

D. Szczegółowe wartości dla biopaliw i biopłynów

Szczegółowe wartości dla uprawy: „ e_{ec} ” zgodnie z definicją w części C niniejszego załącznika

Ścieżka produkcji biopaliw i biopłynów	Typowa emisja gazów cieplarnianych (gCO _{2eq} /MJ)	Standardowa emisja gazów cieplarnianych (gCO _{2eq} /MJ)
etanol z buraka cukrowego	12	12
etanol z pszenicy	23	23
etanol z kukurydzy, produkowany we Wspólnocie	20	20
etanol z trzciny cukrowej	14	14
część ze źródeł odnawialnych ETBE	Takie same wartości jak dla wybranej ścieżki produkcji etanolu	
część ze źródeł odnawialnych TAE	Takie same wartości jak dla wybranej ścieżki produkcji etanolu	
biodiesel z ziaren rzepaku	29	29
biodiesel ze słonecznika	18	18
biodiesel z soi	19	19
biodiesel z oleju palmowego	14	14
biodiesel ze zużytego oleju roślinnego lub zwierzęcego (*)	0	0
hydrorafinowany olej roślinny z ziaren rzepaku	30	30
hydrorafinowany olej roślinny ze słonecznika	18	18
hydrorafinowany olej roślinny z oleju palmowego	15	15
czysty olej roślinny z ziaren rzepaku	30	30
biogaz z organicznych odpadów komunalnych jako sprężony gaz ziemny	0	0
biogaz z mokrego obornika jako sprężony gaz ziemny	0	0
biogaz z suchego obornika jako sprężony gaz ziemny	0	0

(*) Nie obejmuje oleju zwierzęcego wyprodukowanego z produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego sklasyfikowanych jako surowiec kategorii 3 zgodnie z rozporządzeniem (WE) 1774/2002.

Szczegółowe wartości dla procesu technologicznego (w tym nadwyżka energii elektrycznej): „ $e_p - e_{ec}$ ” zgodnie z definicją w części C niniejszego załącznika

Ścieżka produkcji biopaliw i biopłynów	Typowa emisja gazów cieplarnianych (gCO _{2eq} /MJ)	Standardowa emisja gazów cieplarnianych (gCO _{2eq} /MJ)
etanol z buraka cukrowego	19	26
etanol z pszenicy (paliwo technologiczne nieokreślone)	32	45
etanol z pszenicy (węgiel brunatny jako paliwo technologiczne w elektrociepłowni)	32	45
etanol z pszenicy (gaz ziemny jako paliwo technologiczne w konwencjonalnym kotle)	21	30
etanol z pszenicy (gaz ziemny jako paliwo technologiczne w elektrociepłowni)	14	19

Ścieżka produkcji biopaliw i biopłynów	Typowa emisja gazów cieplarnianych (gCO _{2eq} /MJ)	Standardowa emisja gazów cieplarnianych (gCO _{2eq} /MJ)
etanol z pszenicy (słoma jako paliwo technologiczne w elektrociepłowni)	1	1
etanol z kukurydzy, produkowany we Wspólnocie (gaz ziemny jako paliwo technologiczne w elektrociepłowni)	15	21
etanol z trzciny cukrowej	1	1
część ze źródeł odnawialnych ETBE	Takie same wartości jak dla wybranej ścieżki produkcji etanolu	
część ze źródeł odnawialnych TAEE	Takie same wartości jak dla wybranej ścieżki produkcji etanolu	
biodiesel z ziaren rzepaku	16	22
biodiesel ze słonecznika	16	22
biodiesel z soi	18	26
biodiesel z oleju palmowego (technologia nieokreślona)	35	49
biodiesel z oleju palmowego (technologia z wychwytem metanu w olejarni)	13	18
biodiesel ze zużytego oleju roślinnego lub zwierzęcego	9	13
hydrorafinowany olej roślinny z ziaren rzepaku	10	13
hydrorafinowany olej roślinny ze słonecznika	10	13
hydrorafinowany olej roślinny z oleju palmowego (technologia nieokreślona)	30	42
hydrorafinowany olej roślinny z oleju palmowego (technologia z wychwytem metanu w olejarni)	7	9
czysty olej roślinny z ziaren rzepaku	4	5
biogaz z organicznych odpadów komunalnych jako sprężony gaz ziemny	14	20
biogaz z mokrego obornika jako sprężony gaz ziemny	8	11
biogaz z suchego obornika jako sprężony gaz ziemny	8	11

Szczegółowe wartości dla transportu i dystrybucji: „ e_{td} ” zgodnie z definicją w części C niniejszego załącznika

Ścieżka produkcji biopaliw i biopłynów	Typowa emisja gazów cieplarnianych (gCO _{2eq} /MJ)	Standardowa emisja gazów cieplarnianych (gCO _{2eq} /MJ)
etanol z buraka cukrowego	2	2
etanol z pszenicy	2	2
etanol z kukurydzy, produkowany we Wspólnocie	2	2
etanol z trzciny cukrowej	9	9
część ze źródeł odnawialnych ETBE	Takie same wartości jak dla wybranej ścieżki produkcji etanolu	
część ze źródeł odnawialnych TAEE	Takie same wartości jak dla wybranej ścieżki produkcji etanolu	
biodiesel z ziaren rzepaku	1	1
biodiesel ze słonecznika	1	1
biodiesel z soi	13	13
biodiesel z oleju palmowego	5	5
biodiesel ze zużytego oleju roślinnego lub zwierzęcego	1	1
hydrorafinowany olej roślinny z ziaren rzepaku	1	1
hydrorafinowany olej roślinny ze słonecznika	1	1
hydrorafinowany olej roślinny z oleju palmowego	5	5
czysty olej roślinny z ziaren rzepaku	1	1
biogaz z organicznych odpadów komunalnych jako sprężony gaz ziemny	3	3
biogaz z mokrego obornika jako sprężony gaz ziemny	5	5
biogaz z suchego obornika jako sprężony gaz ziemny	4	4

Razem dla uprawy, procesu technologicznego, transportu i dystrybucji

Ścieżka produkcji biopaliw i biopłynów	Typowa emisja gazów cieplarnianych (gCO _{2eq} /MJ)	Standardowa emisja gazów cieplarnianych (gCO _{2eq} /MJ)
etanol z buraka cukrowego	33	40
etanol z pszenicy (paliwo technologiczne nieokreślone)	57	70
etanol z pszenicy (węgiel brunatny jako paliwo technologiczne w elektrociepłowni)	57	70
etanol z pszenicy (gaz ziemny jako paliwo technologiczne w konwencjonalnym kotle)	46	55
etanol z pszenicy (gaz ziemny jako paliwo technologiczne w elektrociepłowni)	39	44
etanol z pszenicy (słoma jako paliwo technologiczne w elektrociepłowni)	26	26
etanol z kukurydzy, produkowany we Wspólnocie (gaz ziemny jako paliwo technologiczne w elektrociepłowni)	37	43
etanol z trzciny cukrowej	24	24
część ze źródeł odnawialnych ETBE	Takie same wartości jak dla wybranej ścieżki produkcji etanolu	
część ze źródeł odnawialnych TAEE	Takie same wartości jak dla wybranej ścieżki produkcji etanolu	
biodiesel z ziaren rzepaku	46	52
biodiesel ze słonecznika	35	41
biodiesel z soi	50	58
biodiesel z oleju palmowego (technologia nieokreślona)	54	68
biodiesel z oleju palmowego (technologia z wychwytem metanu w olejarni)	32	37
biodiesel ze zużytego oleju roślinnego lub zwierzęcego	10	14
hydrorafinowany olej roślinny z ziaren rzepaku	41	44
hydrorafinowany olej roślinny ze słonecznika	29	32
hydrorafinowany olej roślinny z oleju palmowego (technologia nieokreślona)	50	62
hydrorafinowany olej roślinny z oleju palmowego (technologia z wychwytem metanu w olejarni)	27	29
czysty olej roślinny z ziaren rzepaku	35	36
biogaz z organicznych odpadów komunalnych jako sprężony gaz ziemny	17	23
biogaz z mokrego obornika jako sprężony gaz ziemny	13	16
biogaz z suchego obornika jako sprężony gaz ziemny	12	15

E. Przewidywane szczegółowe wartości dla przyszłych biopaliw i biopłynów, które nie występowały lub występowały w niewielkich ilościach na rynku w styczniu 2008

Szczegółowe wartości standardowe dla upraw: „e_{cc}” zgodnie z definicją w części C niniejszego załącznika

Ścieżka produkcji biopaliw i biopłynów	Typowa emisja gazów cieplarnianych (gCO _{2eq} /MJ)	Standardowa emisja gazów cieplarnianych (gCO _{2eq} /MJ)
etanol ze słomy pszenicy	3	3
etanol z odpadów drzewnych	1	1
etanol z drewna uprawianego	6	6
olej napędowy wytwarzany metodą Fischer-Tropsch z odpadów drzewnych	1	1
olej napędowy wytwarzany metodą Fischer-Tropsch z drewna uprawianego	4	4
DME z odpadów drzewnych	1	1
DME z drewna uprawianego	5	5
metanol z odpadów drzewnych	1	1
metanol z drewna uprawianego	5	5
część ze źródeł odnawialnych MTBE	Takie same wartości jak dla wybranej ścieżki produkcji metanolu	

Szczegółowe wartości standardowe dla procesów technologicznych (w tym nadwyżka energii elektrycznej): „ $e_p - e_{ee}$ ” zgodnie z definicją w części C niniejszego załącznika

Ścieżka produkcji biopaliw i biopłynów	Typowa emisja gazów cieplarnianych (gCO _{2eq} /MJ)	Standardowa emisja gazów cieplarnianych (gCO _{2eq} /MJ)
etanol ze słomy pszenicy	5	7
etanol z drewna	12	17
olej napędowy wytwarzany metodą Fischer-Tropsch z drewna	0	0
DME z drewna	0	0
metanol z drewna	0	0
część ze źródeł odnawialnych MTBE	Takie same wartości jak dla wybranej ścieżki produkcji metanolu	

Szczegółowe wartości standardowe dla transportu i dystrybucji: „ e_{td} ” zgodnie z definicją w części C niniejszego załącznika

Ścieżka produkcji biopaliw i biopłynów	Typowa emisja gazów cieplarnianych (gCO _{2eq} /MJ)	Standardowa emisja gazów cieplarnianych (gCO _{2eq} /MJ)
etanol ze słomy pszenicy	2	2
etanol z odpadów drzewnych	4	4
etanol z drewna uprawianego	2	2
olej napędowy wytwarzany metodą Fischer-Tropsch z odpadów drzewnych	3	3
olej napędowy wytwarzany metodą Fischer-Tropsch z drewna uprawianego	2	2
DME z odpadów drzewnych	4	4
DME z drewna uprawianego	2	2
metanol z odpadów drzewnych	4	4
metanol z drewna uprawianego	2	2
część ze źródeł odnawialnych MTBE	Takie same wartości jak dla wybranej ścieżki produkcji metanolu	

Całkowita wartość dla uprawy, procesów technologicznych, transportu i dystrybucji

Ścieżka produkcji biopaliw i biopłynów	Typowa emisja gazów cieplarnianych (gCO _{2eq} /MJ)	Standardowa emisja gazów cieplarnianych (gCO _{2eq} /MJ)
etanol ze słomy pszenicy	11	13
etanol z odpadów drzewnych	17	22
etanol z drewna uprawianego	20	25
olej napędowy wytwarzany metodą Fischer-Tropsch z odpadów drzewnych	4	4
olej napędowy wytwarzany metodą Fischer-Tropsch z drewna uprawianego	6	6
DME z odpadów drzewnych	5	5
DME z drewna uprawianego	7	7
metanol z odpadów drzewnych	5	5
metanol z drewna uprawianego	7	7
część ze źródeł odnawialnych MTBE	Takie same wartości jak dla wybranej ścieżki produkcji metanolu	

ZAŁĄCZNIK VI

Minimalne wymagania w odniesieniu do zharmonizowanego formatu krajowych planów działania w zakresie energii ze źródeł odnawialnych

1. Przewidywane końcowe zużycie energii:

Końcowe zużycie energii brutto w sektorze energii elektrycznej, transportu oraz w sektorze ciepłowniczym w roku 2020 z uwzględnieniem skutków wprowadzenia środków polityki efektywności energetycznej.

2. Krajowe cele sektorowe w roku 2020 oraz szacowany udział energii ze źródeł odnawialnych w sektorze energii elektrycznej, ciepłownictwie oraz w sektorze transportu:

- a) docelowy udział energii ze źródeł odnawialnych w sektorze energii elektrycznej w roku 2020;
- b) szacowany kurs udziału energii ze źródeł odnawialnych w sektorze energii elektrycznej;
- c) docelowy udział energii ze źródeł odnawialnych w sektorze ciepłownictwa w roku 2020;
- d) szacowany kurs udziału energii ze źródeł odnawialnych w sektorze ciepłownictwa;
- e) szacowany kurs udziału energii ze źródeł odnawialnych w sektorze transportu;
- f) orientacyjne kursy krajowe, o których mowa w art. 3 ust. 2 oraz w załączniku I część B.

3. Środki służące osiągnięciu tych celów:

- a) przegląd wszystkich polityk i środków dotyczących promowania wykorzystania energii ze źródeł odnawialnych;
- b) szczegółowe środki służące spełnieniu wymagań art. 13, 14 i 16, łącznie z koniecznością rozszerzenia lub wzmocnienia istniejącej infrastruktury, aby ułatwić integrację ilości energii ze źródeł odnawialnych koniecznej do osiągnięcia krajowego celu ogólnego na rok 2020, środki służące przyspieszeniu procedur autoryzacji, środki służące ograniczaniu przeszkód natury innej niż technologiczna oraz środki dotyczące art. 17–21;
- c) systemy wsparcia w zakresie promocji wykorzystania energii ze źródeł odnawialnych w sektorze energii elektrycznej stosowane przez dane państwo członkowskie lub grupę państw członkowskich;
- d) systemy wsparcia w zakresie promocji wykorzystania energii ze źródeł odnawialnych w sektorze ciepłownictwa lub chłodnictwa stosowane przez dane państwo członkowskie lub grupę państw członkowskich;
- e) systemy wsparcia w zakresie promocji wykorzystania energii ze źródeł odnawialnych w sektorze transportu stosowane przez dane państwo członkowskie lub grupę państw członkowskich;
- f) szczegółowe środki w zakresie promocji wykorzystania energii z biomasy, zwłaszcza wykorzystania nowych rodzajów biomasy, uwzględniające:
 - (i) dostępność biomasy: zarówno potencjał krajowy, jak i import;
 - (ii) środki służące zwiększeniu dostępności biomasy, uwzględniające innych użytkowników biomasy (sektor rolnictwa i sektor leśnictwa);
- g) planowane wykorzystanie transferów statystycznych między państwami członkowskimi oraz planowany udział we wspólnych projektach z innymi państwami członkowskimi oraz państwami trzecimi:
 - (i) szacowana nadwyżka produkcji energii ze źródeł odnawialnych w odniesieniu do orientacyjnego kursu, która mogłaby zostać przekazana innym państwom członkowskim;
 - (ii) szacowany potencjał dla wspólnych projektów;
 - (iii) szacowane zapotrzebowanie na energię ze źródeł odnawialnych, które ma być pokrywane inaczej niż z produkcji krajowej.

4. Oceny:

- a) łączny spodziewany wkład każdej z technologii energii odnawialnych w realizację obowiązkowych celów na rok 2020 oraz kursu okresowego w zakresie udziału energii ze źródeł odnawialnych w energii elektrycznej, ogrzewaniu i chłodzeniu oraz w transporcie;
 - b) łączny spodziewany wkład środków na rzecz wydajności energetycznej i ograniczenia zużycia energii w realizację obowiązkowego celu na rok 2020 oraz kursu okresowego w zakresie udziału energii ze źródeł odnawialnych w energii elektrycznej, ogrzewaniu i chłodzeniu oraz w transporcie.
-

ZAŁĄCZNIK VII

Rozliczanie energii z pomp ciepłych

Ilość energii aerotermalnej, geotermalnej i hydrotermalnej wychwyconej przez pompy ciepłe uznawanej za energię ze źródeł odnawialnych dla celów niniejszej dyrektywy, E_{RES} , oblicza się zgodnie z następującym wzorem:

$$E_{RES} = Q_{usable} * (1 - 1/SPF)$$

gdzie:

- Q_{usable} = szacunkowe całkowite użyteczne ciepło pochodzące z pomp ciepłych, spełniające kryteria, o których mowa w art. 5 ust. 4, wdrożone w następujący sposób: bierze się pod uwagę jedynie pompy ciepłe, dla których $SPF > 1,15 * 1/\eta$,
- SPF = szacunkowy przeciętny czynnik wydajności sezonowej dla tych pomp ciepłych,
- η to stosunek pomiędzy całkowitą produkcją energii elektrycznej brutto i pierwotnym zużyciem energii dla produkcji elektryczności, obliczany jako średnia UE oparta na danych Eurostat.

Nie później niż do 1 stycznia 2013 r. Komisja ustanawia wytyczne dla państw członkowskich, w jaki sposób mają one szacować wartości Q_{usable} i SPF dla różnych technologii i zastosowań pomp ciepłych, biorąc pod uwagę różnice w warunkach klimatycznych, w szczególności klimaty bardzo zimne.
